LISA PLUMLEY

Alegere dificilă

ALCRIS

Capitolul 1

Seara aceea ar fi trebuit să decurgă ca o seară romantică perfectă. Totul fusese pregătit: lumina discretă, muzica incitantă, vinul rece. Până și furtuna de vară, cu ploaia torențială ce răpăia pe acoperiș, te invita să stai cuibărit în brațele cuiva și să uiți de restul lumii.

Și, conform planului pe care Holly Aldridge îl ticluise, așa s-ar fi întâmplat dacă lucrurile nu ar fi luat o altă întorsătură din clipa în care prietenul ei, Brad, intră făcut ciuciulete, în micul și cochetul bungalou pe care-l ocupau împreună. Imediat își dădu jos haina udă leoarcă și-și lărgi cravata la gât, urmând-o în camera slab luminată.

– S-a oprit curentul?

– Nu.

– Atunci, ce-i cu atâtea lumânări aici? Aproape că nu văd nimic, se plânse el, scoțându-și cravata cu un gest nervos.

A avut o zi grea, se gândi Holly. Poartă-te drăguț cu el.

– Imediat te obișnuiești cu întunericul. Vino lângă mine, îi spuse ea lovind ușor perna canapelei.

Ca să-și facă loc, Brad o prinse de glezne și-i ridică picioarele pe măsuța pentru cafea, gest extrem de excitant, ținând seama de dispoziția în care se afla.

– Ai avut o zi infernală, nu? îl întrebă, lăsându-și capul pe umărul lui.

Brad își dăcu capul pe spate și oftă privind în tavan.

– Da, se poate spune și așa.

– Îmi pare rău, murmură ea, întorcându-și puțin capul să se uite la el. Chiar și ud de ploaie Brad arăta bine; nici un fir de păr nu i se clintise de pe cap, ceea ce o făcu pe Holly să admită că se pricepea mult mai bine decât ea să folosească gelul de păr.

N-avea de gând să-l întrebe ce făcuse în ziua aceea, știind că el s-ar fi antrenat într-un monolog interminabil, de vreo oră, despre imposibilitatea de a practica medicina asupra hoardelor de pacienți, după părerea lui, total lipsiți de elementarul bun simț. O dată ce începea să vorbească despre asta totul o lua anapoda. Așa că se trase mai aproape de el și îi desfăcu nasturele de la guler.

– Holly!

Și-i mai desfăcu doi nasturi. Întotdeauna îi spunea cât este de obosit, ca să facă el prima mișcare. În seara aceea va fi cu totul altfel. Holly își coborî mâna și descheia cel de-al patrulea nasture.

– Holly! De această dată o prinse de încheieturi. Lasă-mă puțin să-mi revin. Am avut o zi îngrozitoare.

– Bine, sigur. Vrei ceva de băut? îl întrebă pe un ton vesel și, după ce umplu două pahare cu vin, îi întinse unul.

Brad goli paharul și aproape că îl trânti pe măsuța de sticlă făcând-o să zdrăngăne. Holly se încruntă. Ori îi era foarte,

foarte sete, ori era mai prost dispus decât crezuse ea. Îi mai umplu o dată paharul sperând să fie ultimul. Când, în sfârșit, Brad se uită la ea cu binecunoscuta-i privire care însemna „vorbesc foarte serios", Holly știu ca într-adevăr era ultimul pahar.

– Iartă-mă, Holly, zise el, mutându-și privirea într-o parte. Îmi pare sincer rău, dar nu mai pot s-o fac. Noi doi... nu merge treaba. Ceva nu-i în regulă cu mine.

Holly simți un fior de gheață pe șira spinării. Ba totul era în regulă. Ea pregătise totul, de la mâncarea lui preferată care clocotea pe aragaz până la CD-ul programat la combina stereo și parfumul recomandat de vânzătoarea de la Esteé Lauder, care o asigurase că e „irezistibil". Doar nu și-ar fi bătut atâta capul pentru o relație sortită eșecului, nu?

– Adică cum? întrebă ea, cu voce pierită. Își termină vinul ca să prindă curaj.

– Am nevoie de puțină libertate, asta e.

Spune-i că și tu te-ai gândit exact la același lucru, ce ciudat, ha, ha, apoi dă-i în cap cu sticla de vin și aruncă-l în ploaie.

– Am să plec pentru o vreme ca să-mi pot aduna gândurile, asta e, spuse el ridicând brațele într-un gest de neputință, de fapt, ferindu-se să n-o atingă. Oh, Dumnezeule!

– Brad, eu... Buza de jos și bărbia îi tremurau. Nu, n-o să plângă. Își mai turnă un pahar cu vin și-l dădu peste cap. Știi... ce ciudat... și eu mă gândeam la același lucru, bălmăji ea. Nu o spusese deloc cu convingere dar, ținând seama de împrejurări, se descurcase foarte bine.

– Știam că o să mă înțelegi, zise el ridicându-se de pe canapea și ciufulindu-i părul când trecu pe lângă ea. Asta era prea de tot. Se dusese naibii coafura ei, special elaborată ca să-l seducă.

– Mmm... ce miroase așa frumos? întrebă el ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Te superi dacă mănânc înainte să plec? Mor de foame.

– N-ai decât să-ți pui singur în farfurie, replică ea posacă.

***

N-ai decât să-ți pui singur în farfurie? Chiar așa i-ai spus? Vai, Holly!

Holly se trânti pe băncuța din bucătărie, sprijinidu-și obrazul de spetează.

– Nu mai da din cap, Clarissa, și nu mă mai ironiza. Nu m-am putut abține și i-am spus-o.

– Aha?

– Și eu care credeam că-mi ești prietenă! Și-acum ce mă fac?

Clarissa o privi cu milă.

– Scuză-mă, dar n-am știut că Brad cel Rău înseamnă atât de mult pentru tine.

– Uff! Cu un oftat, Holly își petrecu un braț peste genunchii ridicați pe banchetă și cealaltă mână o întinse după cana cu cafea. Ar fi golit un butoi ca să simtă, într-adevăr, că s-a trezit. N-ar fi trebuit să bea atâta vin cu o seară în urmă, mai ales că după aceea mai desfăcuse și o cutie cu bere, plus că mai înghițise și câteva guri de vodcă. Nici nu știa cum de mai era în stare să gândească.

– Mă simt ca o idioată. N-am bănuit o clipă ce avea să se întâmple. Ce oarbă am fost!

– N-ai fost tu oarbă, el a fost tâmpit, replică Clarissa. Te-a luat cu trucuri ieftine. Și, dându-și părul pe spate, începu să-l

imite pe Brad, punându-și mâinile în șolduri și bombându-și pieptul „Scumpo, am nevoie de puțină libertate". Nu ți se pare că e cusută cu ață albă?

Holly reuși să schițeze un zâmbet. Clarissa avea dreptate. Argumentele lui Brad erau neconvingătoare, dar faptul în sine era consumat și nu merita nici o scuză. Pur și simplu se trezise că vrea să plece și o făcuse. Iar ea rămăsese singură și părăsită.

Ei, hai să nu dramatizăm și nu-ți mai plânge de milă. Deja ai întrecut măsura. Ai o slujbă bună, ai prieteni minunați și duci o viață fără griji. Unde ți-a dispărut respectul de sine?

– De fapt, mi-am pregătit un plan, zise cu voce tare.

– Îmi închipuiam eu că nu te dai ușor bătută, spuse Clarissa zâmbind mânzește.

– Ce-i de râs în treaba asta? În caz că n-ai observat, acesta este un moment dramatic din viața mea. Și, luând un pix începu să mâzgălească ceva în agendă, încercând să ignore expresia sceptică a prietenei sale. Ei bine, am fost cu Brad mai mult de un an și până aseară n-au existat probleme.

– Zău? E de mirare.

– Ai devenit cinică.

Clarissa strânse cănile de cafea și le duse în chiuvetă.

– Nu, doar că... Se opri văzând privirea dezaprobatoare a lui Holly ațintită asupra cănilor murdare și dădu drumul la robinet ca să le clătească... Voi doi chiar nu v-ați certat niciodată?

– Nu.

– Pfui! Clarissa luă un ciorchine de struguri din coșul de pe masă și așezându-se pe cealaltă banchetă începu să rupă boabele și să le bage în gură cu unghiile lungi date cu lac roșu. Sincer vorbind, nu mi se pare normal.

– Ai dreptate. Holly continua să scrie în agendă. Nu ne-am certat poate fiindcă ne potriveam perfect.

– Vă potriveați perfect? Cum adică perfect?

– Păi suntem de aceeași vârstă, am urmat aceleași școli, am crescut în același oraș, avem aceleași țeluri.

– Cariera, cariera și iar cariera.

– Nu, mă refer la țeluri legate de viața personală, adică amândoi ne doream un cămin. Sau, cel puțin, Brad nu o descurajase în mod fățiș în cele câteva ocazii când discutaseră despre posibilitatea ca într-o bună zi ei doi să aibă împreună copii. Și nu se putea să nu mai aibă ceva în comun, își zicea Holly, ținându-și capul într-o parte. Avem chiar aceeași înălțime, o anunță ea cu un aer triumfător.

– Zău? Eu aveam impresia că Brad e mai înalt decât tine, replică Clarissa învârtind între degete codița ciorchinelui gol.

– Mă făceam eu mai mică, recunoscu Holly și amândouă începură să râdă. În rest totul e adevărat și n-am de gând să las lucrurile așa. Situația asta, m-a dat pur și simplu peste cap. Trebuie să mă calmez. În fond, eu și Brad ne-am împăcat foarte bine până acum, am avut încredere unul în celălalt și, în afara acestui incident neprevăzut, cred că relația noastră a mers perfect, insistă ea.

Clarissa nu părea deloc convinsă. N-are decât să creadă ce vrea, își spuse Holly, nervoasă. Dar nu e în joc viața ei sentimentală. Clarissa era măritată de trei ani și-și permitea să facă pe moralista.

– Teoria mea este că s-a ajuns aici fiindcă deveniserăm prea apropiați și asta îl speria. Îi era teamă de căsătorie, spuse Holly, trăgând cu ochiul la ce-și notase în agendă.

– Probabil. S-ar putea.

– Entuziasmul tău mă copleșește, mormăi Holly făcând o grimasă, apoi, cu aceeași convingere: Așa e cum ți-am spus. Ne-am atașat prea mult unul de celălalt și am intrat într-un fel de rutină, explică ea sperând ca argumentul ei s-o convingă pe Clarissa mai mult decât pe ea.

Cu o noapte în urmă, singură în pat, analizase întreaga situație și din păcate, nu ajunsese la o concluzie mai convenabilă. Sentimentele, viața ei intimă, mândria ei, erau puse la grea încercare; viața ei nu părea să fie așa cum trebuie și ea, Holly, nu suporta să stea cu mâinile în sân, impasibilă la ce se-ntâmpla.

– De fapt, Brad nici nu mi-a spus că ne despărțim definitiv...

– Să nu-mi spui că ne gândim la același lucru.

Holly dădu din cap că da, zâmbind, cu ochii aplecați asupra notițelor.

– Ai ghicit. Vreau să-l fac pe Brad să se întoarcă la mine. Totul e deja plănuit, dar am nevoie de ajutorul tău.

Clarissa își trecu palma peste frunte.

– Doamne, ajută-ne! De ce mi-era teamă n-am scăpat.

***

Lui Sam McKenzie îi plăcuse întotdeauna ultima zi de școală. Ca student, la fiecare sfârșit de an, își golea dulăpiorul, își aduna lucrurile într-un rucsac și pleca acasă, unde stătea cuminte până în septembrie. Acum, ca profesor de engleză la colegiu, lucrurile nu se schimbaseră prea mult.

Firește, acum își golea biroul, iar lucrurile și le înghesuia într-o cutie veche și ponosită, nu în rucsac, dar în timp ce băga

ultimul dosar sub manualul gros de literatură engleză, se îndoia că va mai deschide vreo carte până în toamnă. Fără cărți, fără costum, fără cravată... și fără aparat de ras. Într-un cuvânt, relaxare totală. Gândul îi dădea o senzație extraordinară.

Nici chiar perspectiva de a lucra pe timpul verii pentru compania de construcții a tatălui său nu-i strica buna dispoziție.

– Gata, am terminat, zise ridicând cutia în brațe. Malcolm Jeffries, consilier cu problemele de reintegrare a studenților din campus și colegul de birou al lui Sam în ultimul semestru, pufni ușor, dar nu catadicsi să-și ridice privirea. Își exprimase în multe rânduri dezaprobarea în privința metodelor de predare cam neortodoxe ale lui Sam, prea directe, după părerea sa, opinie pe care se încăpățâna să și-o mențină, ceea ce făcea ca relația lor de colegialitate să fie destul de tensionată.

În ziua aceea nici măcar inflexibilul Malcolm nu-i putea umbri sentimentul de bucurie.

– Vacanță plăcută, ne vedem la toamnă, îi ură acestuia zâmbind.

Mormăitul lui putea însemna orice, dar luând răspunsul lui drept „asemenea și ție", Sam se întoarse să iasă, însă în ușă dădu nas în nas cu una dintre studentele sale, Jillian Hall.

Porecla dată, în glumă, de colegi, Jiggly Jillie (Jillie cea zvăpăiată), i se potrivea foarte bine. Chiar și atunci când stătea pe loc, zulufii aurii, fusta de vară vaporoasă și sânii care-i fremătau sub tricou, toate la un loc dădeau impresia că se află într-o permanentă mișcare. Era un adevărat fenomen.

– Domnule profesor McKenzie, ce bine că v-am găsit! Vreau să vă vorbesc despre lucrarea mea de cercetare, zise ea gâfâind ușor. Îl privea atât de insistent, de parcă ochii ei mari, albaștri l-ar fi putut sfredeli în orice moment. Sam luă o mutră serioasă.

– Sigur, Jillie, despre ce e vorba? o întrebă pe un ton sobru ca de la profesor la student.

– Cred că s-a făcut o greșeală în privința notei. Nu puteam lua numai șapte, izbucni ea arătându-i teancul de foi dactilografiate. Dacă nu obțin o notă mai bună pierd bursa.

Sam îi luă din mână hârtiile pe care Jillie i le flutura prin fața ochilor. Ah, da, acum își amintea foarte bine. Trebuise să ia patru aspirine și să bea câteva cafele pentru a fi în stare să termine de citit și de notat cele câteva pagini scrise de un începător.

– Unde este lucrarea despre folosirea animalelor de laborator în testarea produselor cosmetice... al cărei plan mi l-ai prezentat? o întrebă el pe un ton calm. Existau acolo câteva idei interesante și după discuția pe care am avut-o în clasă, putea ieși o lucrare bună.

Jillie își lăsă capul în jos și-și mușcă buza, gest care se potrivea mai mult unui copil de patru decât unei femei de douăzeci și patru – după câte știa el și mamă a doi copii mici.

– Am crezut că asta o să vă placă mai mult, spuse ea, stânjenită. Tratează un subiect mai serios și speram să vă impresionez.

– Cea mai bună impresie mi-ai fi lăsat-o dacă ți-ai fi expus propriile idei abordând subiectul cu responsabilitate. Poate greșesc, dar nu cred că fenomenul încălzirii planetei te pasionează prea mult, replică Sam uitându-se cu subînțeles la

hârtiile ei. Factorii de mediu sunt un subiect demn de toată atenția, dar am impresia că tu nu ți-ai găsit timp să-l studiezi temeinic, așa că...

Lui Jille i se umplură ochii de lacrimi.

– Sunteți la fel ca domnul Jeffries, îl acuză ea aruncând o privire spre biroul acestuia. El e de părere că nu e nevoie să urmez colegiul și din toate testele lui de evaluare reiese că cel mai bine mi s-ar potrivi meseria de cosmeticiană. Apoi, uitându-se din nou la Sam, cu ochii în lacrimi: Nu sunteți cu nimic mai bun decât el, nu-i așa? Voi doi nu agreați aici oameni ca mine.

Sam scutură din cap. Pe naiba! Și el se confruntase cu aceleași probleme pe care le avea acum Jillie. În liceu și câțiva ani după aceea trecuse printr-o mulțime de experiențe neplăcute și de-abia la douăzeci și trei de ani își luase inima-n dinți să treacă pragul biroului de înscriere la colegiu dar, chiar și atunci, îi fusese teamă să nu se facă de râs. Își aminti ce călduri îl trecuseră la testele de selecție, la primele lucrări scrise, la primele examene.

În plus, mai degrabă ar fi murit decât să fie comparat cu capsomanul de Malcolm Jeffries.

– Uite ce e, zise Sam îngândurat, făcând semn cu capul spre cutia cu dosare și cărți, lucrarea mea de grad e încă aici și ar trebui s-o predau până la ora cinci, dar cred că nu se va întâmpla nimic dacă-ți trec un opt pe lucrarea de sfârșit de an...

– Vorbiți serios? întrebă Jillie gâtuită de emoție.

Sam încuviință din cap.

– Oh, domnule profesor, nici nu știți ce înseamnă asta pentru mine, spuse ea în culmea fericirii.

– Stai ușor că mai e ceva, zise el pe un ton serios, ridicând mâna s-o liniștească. Vreau să-ți rescrii lucrarea... s-o completezi cu date științifice... dar îți spun că ar fi păcat să se irosească toată munca ta de corectare asupra testării produselor cosmetice.

– S-ar putea să aveți dreptate, spuse ea privind într-o parte și mușcându-și buza cu un aer gânditor.

– Sigur am dreptate. Și răscolind prin foile sale, Sam scoase o bucată de hârtie, și-și scrise pe ea adresa. Ai numărul meu de telefon... sună-mă dacă ai probleme. Dacă nu mai luăm legătura, te aștept să-mi aduci lucrarea până vineri, fiindcă după aceea plec din oraș.

– Vă mulțumesc, vă mulțumesc foarte mult și vă promit că până vineri veți avea lucrarea, zise Jillie bucuroasă. Sam își ridică din nou cutia în brațe și o urmări cum se îndepărtează. În mijlocul holului o văzu oprindu-se și făcându-i semn cu mâna strigând: Nu veți regreta, domnule profesor. Mulțumesc!

Sam ar fi vrut să creadă că se va ține de cuvânt, dar ceva îi spunea că va regreta mult decizia de a-i mai acorda o șansă. Imediat, însă, realiză că nu era vorba de intuiția sa, ci de expresia malițioasă al lui Malcolm Jeffries, care se uita la el prin ușa deschisă a biroului.

– De data asta te-am prins, McKenzie, spuse el zâmbind disprețuitor. Tot timpul am bănuit că ești un profesor corupt, dar acum mi s-a confirmat. Așteaptă și-ai să vezi cum josnicul tău aranjament cu Jiggly îi va exploda în față ca cel mai cumplit coșmar.

Sam se întoarse cu fața spre el, țuguindu-și buzele.

– Țțț, abia aștept s-o văd și pe-asta, zise și-i întoarse spatele, plecând în vacanță.

***

La două zile după cina romantică ce nu mai avusese loc, Holly era încă ferm convinsă că ea și Brad își aparțineau unul altuia. Și asta în ciuda incidentului minor care avu loc când se întoarse acasă și-l văzu pe Brad ieșind cu aparatul de preparat cappuccino și boxele stereo.

– Hei, alea-s ale mele! Și o porni în fugă pe alee, cocoțată pe tocuri de cinci centimetri și cărând după ea o geantă burdușită și sacul de sport, ca să-l prindă exact în fața ușii.

– Cum? Și aplecându-și capul într-o parte o privi derutat prin lentilele ochelarilor, cu acea expresie adorabilă, care ei îi plăcea atât de mult. Dar Holly rămase fermă pe poziție. O fi arătând el nemaipomenit de bine, dar n-avea de gând să-l lase să demonteze sistemul stereo, nici măcar pentru scurta perioadă în care vor sta separat. Oh, tu ești, Holly! zise el, surprins. Credeam că vii ceva mai târziu.

Holly bătu cu degetele pe una din boxe. Noul lac de unghii, una din contribuțiile Clarissei la Planul ei – lucea în lumina soarelui. Lui Brad nu-i plăceau femeile cu aspect neglijent.

– Sunt ale mele, ai uitat?

– A ta e combina stereo, Holly. Boxele îmi aparțin, îi aminti el în timp ce se îndrepta spre mașină. Holly își lăsă geanta și sacul de sport pe covorul de la intrare și se luă după el. Ai uitat că ți-ai aruncat la gunoi boxele alea mici, în ziua în care ne-am mutat împreună? adăugă el.

– Oh, da. Și plină de ciudă se rezemă de portiera BMW-ului roșu, uitându-se cum Brad încarcă lucrurile în portbagaj.

– Doamne, Holly... de-abia am lustruit-o! îi strigă el enervat, după ce închise portbagajul și o văzu sprijinită de mașină. Pleacă de-acolo.

Eram sigură, își spuse ea. Întotdeauna s-a ocupat mai mult de mașină decât de mine.

– De fapt, ce cauți acasă la ora asta? o întrebă pe un ton acuzator, uitându-se la ceasul de la mână. E numai... oh, ai venit la ora obișnuită. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

Holly își puse mâinile în șolduri și se întoarse cu fața spre el, dar cu un aer prietenos, astfel încât vecinii să vadă cât de fericiți sunt împreună.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Păi... este șase și jumătate, nu? replică Brad, scotocindu-se în buzunare după cheia mașinii. După expresia lui, Holly putea să jure că replica lui ascundea ceva, dar habar n-avea despre ce putea fi vorba.

– Și ce-i cu asta?

– Trebuia să-mi fi închipuit, asta e. Ai plecat de la serviciu la cinci și un sfert, iar lunea, miercurea și vinerea te duci la orele de gimnastică, apoi vii acasă. Nu te abați un minut de la acest program.

– Bineînțeles că nu! ripostă ea.

– Iar ăsta-i prânzul tău, continuă el făcând un semn cu capul spre sacul de sport în care se vedea o pungă de hârtie. Pun pariu că înăuntru e un sandviș cu curcan...

– Cum de-ai ghicit? se prefăcu ea mirată.

– ...cu muștar și salată verde. De băut ți-ai luat suc de roșii, iar ca desert un măr verde.

– Roșu! izbucni ea.

– Gata, plec, zise Brad și deschizând portiera se așeză la volan și porni motorul. Holly bătu în geam și el apăsă butonul să-l coboare. Nu îngreuna lucrurile. Știi bine că nu mai vreau să te rănesc, dar în momentul ăsta e cea mai bună soluție. Ți-am spus... simt nevoia să fiu singur.

I se păruse ei, sau era chiar nerăbdător să plece mai repede?

– Da, sigur, înțeleg. Când Planul va începe să funcționeze nici n-o să știe ce a dat peste el! Nu mai voiam decât să-ți cer să-mi înapoiezi cheile casei.

Brad făcu o strâmbătură, apoi începu să râdă.

– De ce? întrebă răsucind inelul brelocului ca să scoată cheile, apoi le dădu drumul în palma ei întinsă. Ți-ai găsit deja pe altcineva cu care să stai?

– Exact. Și tipul se mută în câteva zile. La revedere.

Ca jocul să fie mai atractiv, nu strica să introducă în scenă un posibil rival, se gândea Holly. Oare nu asta își dorea orice bărbat, să aibă ceva greu de obținut? Deși era tentată să savureze momentul în care Brad rămase cu gura căscată de uimire, nu mai putea rămâne... trebuia să-și găsească neapărat un colocatar.

***

– Ți-am mai spus că nu mă tentează să locuiesc cu cineva. Strecurându-și cu ușurință camioneta prin traficul aglomerat al dimineții, pe șoseaua ce ducea în oraș, Sam McKenzie își luă, pentru o clipă, privirea de la drum, pentru a se asigura că verișoara lui, Clarissa, îl asculta. Nu, nu-l asculta. E drept că ea dădea din cap, dar, cunoscând-o de atâta vreme, știa că asta

nu însemna neapărat că era de acord cu el. Sam oftă. Nu rămân aici decât pe timpul verii. La toamnă mă întorc în capitală. Sunt convins că Holly, prietena ta, e o fată grozavă, dar vreau să locuiesc singur.

Lângă el, Clarissa pufni.

– De-asta stai cu ai tăi, fiindcă-ți place să locuiești singur? Știi că te iubesc ca pe un frate, dar, sinceră să fiu, îmi stârnești milă.

– Zi mai departe ce crezi despre mine, zise el făcând o grimasă. Clarissa îl înghionti în umăr. Au! David știe cu ce bătăușă s-a însurat?

– Nu mi-a dat motive să-l iau la scărmănat. Spre deosebire de vărul meu cel năzuros, îi replică ea cu șiretenie. Abia dacă te-am atins. Și se răsuci pe banchetă, gata să strivească punga cu gogoși de lângă ea. Sam o luă de acolo și o puse deasupra torpedoului, apoi își concentră atenția asupra drumului. În Saguaro Vista totul rămăsese ca în vremea copilăriei. Străzile și clădirile erau la fel ca atunci când în locul camionetei umbla pe Main Street pedalând pe bicicletă. Poate casele arătau puțin părăginite dar, în general, atmosfera era plăcută. Liniștitoare.

Spre deosebire de guraliva de vară-sa.

– Nu-ți cer să te-nsori cu Holly, pentru numele lui Dumnezeu, reluă ea discuția. Are un prieten după care e leșinată, deși nu-mi imaginez de ce.

Clarissa privea indiferentă pe geam, dar Sam nu se lăsă păcălit de aerul ei nonșalant. Mult trebuia să țină la fata aceea, dacă în ultimile două zile îl tot bătuse la cap cu subiectul ăsta.

– Dar prietenul ei n-are nimic de obiectat că vrea să stea cu un bărbat? Tipul e foarte sigur de el... ori e prost de-a binelea.

– Păi... de fapt, sunt despărțiți. Probabil că îl auzi răsuflând ușurat, fiindcă zâmbi, continuând să-l tortureze. Hai, te rog, fă-o pentru mine. Nu-ți strică nici ție o schimbare.

Sam opri camioneta în parcarea de la rotiseria Downtown Grill și o fixă cu privirea.

– Ce vrei să spui cu asta?

Clarissa își desfăcu centura de siguranță și trase de mânerul portierei.

– Nu vreau decât ca cei la care țin să fie fericiți. Dacă după întâlnirea cu Holly răspunsul tău rămâne tot „nu", atunci nu mai insist. Bine?

Sam o privi suspicios. Poate fiindcă tocmai se convinsese, poate fiindcă el voia să-i arate că nu e ticălosul egoist pe care-l credea, poate fiindcă era mort de foame și dorea să pună punvt discuției; indiferent de motiv, dădu din cap afirmativ.

– Bine, bine, o s-o cunosc pe prietena ta.

– Perfect.

Clarissa sări din mașină și se duse la portiera lui, apoi îl luă de braț și-l trase după ea spre intrarea în rotiserie.

– Uite-acolo mașina lui Holly, zise făcând semn spre micuțul MG alb, decapotabil, parcat la câțiva metri. Cred că e înăuntru și ne-așteaptă.

Sam se opri în loc.

– Te-ai gândit vreo clipă că am să spun nu?

– Nu, răspunse Clarissa făcându-i loc să deschidă ușa și zâmbind satisfăcută. De obicei, obțin ce-mi pun în gând.

Făcând o grimasă, Sam o împinse pe ușă.

– Și eu la fel. Probabil că e o trăsătură de familie.

Capitolul 2

Ei bine, poate că a fost un gest puțin copilăresc să încerce să-l facă gelos pe Brad, recunoscu Holly în sinea ei, în timp ce o aștepta pe Clarissa ca să ia împreună micul dejun la Downtown Grill. E adevărat că se ambiționase să-și găsească un chiriaș, dar decizia o luase pe moment, ca o consolare pentru durerea ce o simțea în suflet. Cu toate acestea, aproape că regreta felul în care rostise acele cuvinte.

– Bună, Holly! Vocea Clarissei, destul de puternică ca să acopere larma din rotiserie, îi alungă temerile. Uitându-se în sus își văzu prietena apropiindu-se printre șirurile de mese.

Și nu era singură; era însoțită de un bărbat înalt, cu păr zburlit, îmbrăcat în jeanși, tricou alb și geacă albastră; cu o figură prietenoasă, dar și impertinentă, în același timp. Nu-i părea cunoscut, dar nici ea nu avea multe tangențe cu oamenii din oraș.

– Ți-am rezolvat problema, o anunță veselă Clarissa, când ajunse lângă masă. Și, cu un gest din mână făcu prezentările. Holly Aldridge... Samuel McKenzie.

– Sam, o corectă el. Clarissa mi-a povestit despre tine.

Zâmbetul lui era atât de seducător încât, în ciuda primei impresii, Holly îi întoarse zâmbetul.

– Sper că m-a vorbit numai de bine, zise Holly strângându-i mâna întinsă. Palma lui era aspră, dar curată și mare, ca și statura lui impozantă. Îl simți măsurând-o cu privirea, de la gulerul taiorului negru până la picioare și înapoi, apreciativ, ceea ce o surprinse. Cât timp trecuse de când Brad sau alt bărbat se uitase la ea în felul acela?

O veșnicie.

– Numai de bine, o asigură el. Mă bucur că te-am cunoscut. Vocea lui părea sinceră. Holly își retrase palma dintr-a lui și cei doi se așezară la masă în fața ei.

Astfel se rezolvase problema găsirii unui chiriaș? E drept că arăta bine, dar avea un aer prea buimac, de parcă atunci căzuse din pat, ceea ce o făcu pe Holly să se îndoiască de faptul că Sam McKenzie avea o slujbă, vreun venit ca să plătească jumătate din întreținere pe lună. În timp ce împingea spre Clarissa ceașca cu ceai fierbinte pe care-l comandase deja îi aruncă prietenei sale o privire curioasă, dar aceasta nu i-o luă în seamă, ba chiar rămase tăcută – lucru neobișnuit la ea – amestecând în ceașcă și, observă Holly, strângând din buze, ca un copil care pecetluia un secret „trăgând fermoar la gură". Ceva se întâmplase în mod clar.

– Clarissa mi-a spus că îți cauți un coleg de apartament, rupse tăcerea Sam. Și, întorcându-și ceașca o puse cu gura în jos pe farfurioară. O chelneriță cu șorțuleț roșu răsări ca din pământ și i-o umplu cu cafea. Holly se întrebă absentă dacă întotdeauna era servit cu aceeași promptitudine și ajunse la concluzia că da.

– Așa e. Cel de până acum tocmai s-a mutat și caut pe altcineva.

Sam dădu din cap că a înțeles. Clarissa învârtea în ceașcă pliculețul cu ceai și arăta exact ca o pisică satisfăcută că mâncase canarul. Holly se încruntă.

– Locuiești într-o casă, sau ai un apartament? o întrebă Sam.

Parcă atrasă de vocea lui, își îndreptă din nou privirea spre Sam. Avea ochi frumoși, de un albastru intens, umeri largi și părul de culoarea nisipului.

– Într-o casă veche din centru, răspunse ea. De ce Clarissa nu spunea nimic?

– Într-una din casele acelea cu verandă de lângă Spring Street, construită în stil rustic?

– Da, zise ea, surprinsă de cunoștințele lui de arhitectură și evoluție a stilurilor arhitectonice, ce avusese drept rezultat apariția, în centrul orașului, în prima perioadă a secolului, a unui întreg cartier. Casa în care locuia ea era una dintre puținele care mai rămăseseră în picioare în urma demolărilor ce făcuseră loc construirii unor magazine și blocuri de locuințe.

– Sunt case foarte frumoase și e păcat că au mai rămas doar câteva.

– Holly are de gând s-o renoveze, interveni Clarissa. Atunci va arăta grozav.

– Povestește-mi despre proiectul tău, spuse Sam întinzându-i lui Holly meniul cu un gest cât se poate de firesc – de parcă dintotdeauna ar fi luat masa împreună, își zise ea.

Holly clipi, uimită. Revino-ți, își impuse, alungându-și din minte acest gând nebunesc. Persoana lui n-o interesa câtuși de

puțin. Salahorii vânjoși nu erau genul ei. Ea avea nevoie de un bărbat inteligent, de viitor, statornic în sentimente... un bărbat ca Brad.

În plus, un tip ca Sam prefera blondele cu picioare lungi și fuste până la fund, nu roșcatele îmbrăcate în taioare elegante marca Chanel. Puse meniul pe masă, fără să-l deschidă.

– În primul rând caut să angajez pe cineva care să se ocupe de grosul lucrărilor. De unele aspecte mă pot ocupa și singură, dar am nevoie de părerea unui specialist.

– Ce coincidență, remarcă el. Mă pricep puțin la renovări, așa că aș putea veni cu câteva sugestii.

– Da, sigur, cum să nu.

În acel moment apăru chelnerița să le ia comanda. Holly nu mai vru nimic în afară de cafeaua pe care o avea în față, în schimb, Clarissa și Sam comandară câte o porție de clătite cu nuci pecan, iar el mai vru în plus și o porție dublă de șuncă afumată.

– În timpul verii Sam lucrează la firma de construcții a unchiului meu, explică Clarissa.

– Aha! Bine măcar că acest posibil coleg de apartament pe care i-l găsise Clarissa are un loc de muncă, se gândi Holly. Îți place ce faci? îl întrebă politicos.

– Îmi place să muncesc și este fascinant să vezi cum truda îți este răsplătită, cum o idee poate fi pusă în practică. Făcută cum trebuie, o lucrare de renovare te solicită, și îți pune la încercare imaginația. În clipa aceea Sam se uită fix în ochii ei, continuând pe un ton scăzut: În plus, am mâini foarte îndemânatice.

Holly își mută privirea la mâinile lui și imediat simți că i se usucă gura. Chiar rostise acele cuvinte într-un fel anume... cu o puternică încărcătură erotică? Sigur fusese doar în imaginația ei.

– E bine diseară... să zicem, pe la șase și jumătate? o întrebă el rezemându-se de speteaza canapelei.

– Diseară? Preț de o clipă rămase derutată gândindu-se că îi propune o întâlnire amoroasă, în care să-și demonstreze abilitatea mâinilor, dar, aruncându-i o privire, orice iluzie îi fu spulberată. Sam nu dorea decât să-i viziteze casa. Atâta tot.

Înainte să-i poată răspunde, o auzi pe Clarissa spunând:

– Sam, vorbești exact ca taică-tău; direct la obiect. Și, întorcându-se spre Holly, continuă: Unchiul Joe este omul care spune lucrurilor pe nume, fără ocolișuri.

Holly nu știa cum să reacționeze la această afirmație, imediat, însă, realiză sensul vorbelor ei. Sam McKenzie era „micuțul său văr", dar Clarissa nu menționase, cel puțin în cazul ăsta, că prin „micuț", se referea la faptul că era cu câțiva ani mai tânăr, nu la statura lui, așa cum o lăsase să creadă.

– Lasă că vezi ce pățești tu pentru asta, mormăi Holly printre dinți, uitându-se la ea.

Clarissa ridică din sprâncene, cu mirare prefăcută. Cine, eu? parcă spunea expresia ei inocentă, apoi cu voce tare:

– De asta m-am și gândit că Sam ar fi pentru tine cel mai potrivit coleg de apartament. Este demn de încredere... Holly nu reuși să descifreze schimbul de priviri dintre cei doi... se pricepe la casele vechi și nu a venit în oraș decât pentru trei luni.

– Trei luni? întrebă Holly.

– Până la începutul anului universitar, îi explică Sam, apoi

continuă, descriindu-i munca sa de profesor de limbă engleză la universitatea din Tucson. Holly rămase surprinsă... Pe vremea când ea fusese studentă a universității din Arizona nu avea profesori ca Sam. Era convinsă că toți studenții îl iubeau.

Câteva minute mai târziu, chelnerița puse pe masă două porții enorme de clătite și bucata de șuncă pentru Sam. Holly simți că-i chiorăie stomacul la mirosul siropului de arțar.

Sam înghiți o bucată dintr-o clătită, apoi pe a doua i-o întinse ei înfiptă în furculiță.

– Nu vrei puțin?

Holly nu-și putu închipui un gest mai intim decât acela de a mânca din furculița lui. Și, în timp ce el îi băga în gură bucata de clătită, Clarissa și cei din jur se uitau la ei. Brad n-ar fi făcut gestul acela nici dacă l-ar fi rugat.

Acum, însă, ideea o atrăgea mai mult ca oricând.

– E delicioasă... nu mai vrei?

Holly scutură din cap.

– Nnn... nu... am luat deja micul dejun, îngăimă ea.

– Deci, cum spuneam, n-ar fi grozav ca Sam să se mute la tine? În calitate de chiriaș, bineînțeles, interveni Clarissa, zâmbind șiret. Fostul tău coleg de apartament se întoarce la sfârșitul verii?

La Brad se referea, evident.

– Poate chiar mai devreme. De fapt, voi mai reflecta la ideea de a-mi găsi un nou coleg de apartament.

Clarissa rămase cu gura căscată.

– Dar asta îți propuseseși, iar Sam te-ar ajuta să-ți pui Planul în aplicare. Accentul pus pe cuvântul „plan" nu lăsa nici un dubiu la ce se referea – la planul lui Holly de a-l recuceri pe Brad.

Sam își drese vocea și amândouă își îndreptară privirea spre el.

– Nu crezi că Holly e singura în măsură să decidă? întrebă el pe un ton calm.

– Sam are dreptate, zise Holly, strângându-și de pe masă geanta, ochelarii de soare și cheile mașinii. Dacă nu plec acum întârzii la serviciu.

– Dar e Ziua Eroilor! Tu nu ți-ai luat liber? se miră Clarissa.

– Și să mi se strângă teancul de lucrări pe birou? Holly scutură din cap.

– Chiar așa... cum am putut să cred una ca asta? Probabil că săptămâna trecută ai petrecut la serviciu cel puțin șaizeci de ore.

Da, Holly trebuia să admită că era o fire ambițioasă. Și ce era rău în asta? Cândva și Clarissa făcea același lucru și se împrieteniseră când își mâncau sandvișurile comandate, într-unul din birourile alăturate, mult după terminarea orelor de program. După ce se măritase, Clarissa se declarase mulțumită de slujba pe care o are, Holly, în schimb, încă dorea să aibă propria firmă și funcția corespunzătoare.

– Viața trece și tu nu te bucuri de ea, o preveni Clarissa.

– Nu e nevoie să fii atât de pesimistă, zise Holly, exasperată. După ce-mi voi lua atestatul de expert contabil voi avea timp suficient să-mi trăiesc viața. De fapt, nici ea nu-și putea explica ce o îndemna să lucreze atâtea ore peste program pentru a-și atinge unul dintre numeroasele scopuri pe care le avea în viață. Singurul lucru pe care-l știa era că eforturile ei nu erau la înălțimea așteptărilor. Cel puțin până atunci.

– Mai târziu, Clarissa, David și eu vom merge la lac. Sigur nu vrei să vii cu noi? Ne-ar face plăcere, zise Sam. Invitația era

ispititoare, mai ales când era însoțită de zâmbetul lui seducător. Haide, o să ne distrăm, o îmbie el.

Holly își și imagină cum ar fi fost: o partidă grozavă de înot sub soarele arzător... ea și Sam.

În felul ăsta n-o să promovezi în veci, îi șopti o voce lăuntrică.

– Nu pot, îmi pare rău. Oricum, îți mulțumesc pentru invitație. Și, uitându-se la ceas, mai spuse: Acum chiar că am întârziat. Mai vrei să vizitezi casa diseară?

– Mi-ar face plăcere.

– La șase și jumătate e bine? îl întrebă consultându-și agenda.

– Voi fi acolo cu surle și trâmbițe, răspunse Sam. Vorbele lui îi sugerară lui Holly o imagine foarte interesantă pe care, însă, imediat și-o alungă din minte. Parcă citindu-i gândurile, Sam adăugă: Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Holly se îndepărtă înainte ca el să mai bănuiască ceva de care ea să se simtă vinovată.

***

Seara, la șase și douăzeci și cinci de minute, Sam opri camioneta în fața casei lui Holly, la adresa pe care i-o dăduse Clarissa. Becul de pe verandă era aprins și cele două ferestre de la stradă erau luminate. Cu pachetele în brațe o porni pe alee, studiind casa cu un aer mulțumit. Era solidă, deși cam neîngrijită și avea acel aspect care, de obicei lipsea caselor mai nou construite.

Un balansoar alb se legăna ușor pe veranda ale cărei trepte erau străjuite de ghivece cu gardenii ce răspândeau în aer un

miros îmbătător. Zgomotul pașilor probabil că îi anunțară sosirea, fiindcă nici nu apăsă bine pe butonul soneriei că Holly și deschise ușa.

– Bună! Ai venit. Părea surprinsă și el o privi atent încercând să-i distingă figura pusă în umbră de lumina care bătea din spate.

– Credeai că n-am să apar?

– Ah, nu... în nici un caz, replică ea închizând ușa în urma lui. Dacă ai promis ceva și ești rudă cu Clarissa, nu-mi pot imagina că nu te-ai ține de cuvânt. E o trăsătură de familie, bănuiesc.

Sam începu să râdă și o însoți în casă.

– Nu se poate spune despre noi că suntem nehotărâți, recunoscu el. Cel puțin în privința lui Holly de un lucru era foarte sigur. Din momentul în care o atinsese, acolo, în restaurant, simțise că între ei există ceva tulburător, șocant și inevitabil. Acel sentiment, mai mult decât curiozitatea de a studia arhitectura casei îl adusese la ea.

Sam se întoarse cu fața spre ea și o văzu că se uită la cutia din mâna lui.

– Ce e acolo? întrebă ea adulmecând mirosul de cimbru.

– Am adus cina, spuse el. Pizza de la Angelo's. Apoi îi întinse și sticla cu vin roșu. Aici e ceva de băut. Sper că n-ai mâncat deja.

– Nu... de fapt, de-abia am ajuns acasă de la birou, îi răspunse ea făcându-i semn cu sticla s-o urmeze în bucătărie. Nu credeam că am să stau atâta, dar când mă apuc de treabă, uneori pierd noțiunea timpului, continuă în timp ce scotea farfuriile din dulap. Apoi îi luă cutia din mână și o puse pe masă. Mi-era cam teamă să nu ajungi aici înaintea mea.

– Ești contabilă? o întrebă Sam, amintindu-și discuția din rotiserie.

– În acte scrie „revizor", dar, practic, e același lucru. Și începu să-i povestească despre munca de la agenție, dar cu atâta entuziasm cum numai ea și-l putea manifesta. Gesticula și vorbea cu pasiune despre devalorizări și bugete, așa cum studenții lui comentau partide de pocher pe dezbrăcate, sau de fotbal profesionist.

– De ce zâmbești? îl întrebă făcând o pauză.

Sam deschise cutia cu pizza evitând răspunsul.

– Arată bine nu-i așa? schimbă el vorba, dar ea își păstră expresia nedumerită. Ești norocoasă că lucrezi ceea ce-ți place... chiar dacă e vorba de contabilitate, adăugă zgribulindu-se de parcă s-ar fi referit la ceva îngrozitor.

– Stai puțin! protestă ea. Chiar sunt foarte bună în meseria mea.

– Sunt convins, o asigură el. Holly îl privi cu neîncredere, dar Sam continuă: Nu oricine are norocul să facă ceea ce-i place.

– Tu ai?

– Până de curând n-am avut. Acum am, spuse el luând o bucată de pizza din cutie și punând-o în farfurie, i-o întinse lui Holly.

– Dar oamenilor le e de folos ceea ce-i înveți. Crezi că există vreo diferență?

Holly mușcă din bucata de pizza apoi puse jos farfuria și se apropie de el. Sam observă că are ochii verzi, verzi ca iarba crudă primăvara. Știa că ea așteaptă un răspuns și ar fi vrut să-i ofere unul, dar stând atât de aproape de ea și simțindu-i parfumul fin, toate gândurile legate de munca și cariera sa erau ultimele pe care le avea în minte.

În seara aceea Holly arăta altfel decât dimineața, când o cunoscuse, dar Sam nu putea spune de ce. Nu era vorba de îmbrăcăminte, fiindcă purta aceleași haine – pantaloni kaki și bluză albă. Atunci de ce-și imagina că îi descheie nasturii ca să descopere femeia dincolo de ceea ce o acoperea și de ce se întreba cum ar reacționa ea dacă s-ar apleca și ar săruta-o, dacă ar propti-o de masă și ar face dragoste cu ea?

– Sam!

Uitase complet despre ce discutau și acum căuta cu disperare să-și amintească.

– Oh, da... cred că există o diferență, iar în ce mă privește mai sunt o mulțime de lucruri mărunte pe care le simt atunci când fac ceea ce-mi place. Nu-mi planific nimic și o dată făcut primul pas, restul vine de la sine.

Își luă și el o felie de pizza din cutie și mușcă din ea fără s-o mai pună pe farfurie. Încă era fierbinte. Sam închise ochii savurând prima înghițitură iar când îi deschise observă că ea îl privea cu aceeași expresie curioasă.

– Tu ești cel norocos. Eu niciodată n-am obținut ceva decât prin muncă, replică ea, întinzând mâna după sticlă să umple paharele. Dar nu mă plâng, fiindcă în general am realizat ce mi-am dorit. Nu-mi închipui că aș putea lăsa lucrurile la voia întâmplării, așteptând să văd ce urmează.

– De ce nu? Uneori ceea ce ți se întâmplă este exact ceea ce te-aștepți să ți se întâmple.

Holly scutură din cap.

– Nu-i adevărat.

Sam se întrebă ce intervenise în viața ei ca să-i zădărnicească planurile cele mai optimiste. Indiferent ce o fi

fost, devenise circumspectă, ca o femeie care nu s-ar fi încumetat să pornească la drum fără hartă, iar el nu știa cum să-i explice unei astfel de femei plăcerea aventurii.

– Bănuiesc că ai deja planurile detaliate de renovare a casei, zise el aruncând o privire în jur. Bucătăria era spațioasă, cu pereți din lemn natur și dulapuri încastrate specific caselor din perioada începutului de secol și era ticsită cu fel de fel de lucruri: plante înflorite, vase de bucătărie din alamă și o masă cu banchetă care, probabil, nu erau originale, dar se potriveau stilului casei.

– Sigur că le am! Stai să ți le arăt. Și dispăru în salon ca să apară după câteva minute ținând în mâini o carte deschisă. Uite! zise, făcând semn spre paginile cu fotografii. Când o să fie gata, așa va arăta.

Capetele lor aproape că se atingeau și lui Sam i se făcu pielea de găină când părul ei îi mângâie brațul. Nu-și amintea să i se mai fi întâmplat vreodată așa ceva. Era o senzație plăcută pe care, însă, trebui să și-o ascundă, concentrându-și atenția asupra fotografiilor pe care i le arăta Holly, cu interioarele și exterioarele unei case construite în același stil ca al ei, dar păstrată ca un muzeu, cu mobilier din perioada respectivă și construită din lemn de esență tare.

– Este cel mai sugestiv exemplu pe care l-am găsit. Tu ce crezi? îl antrebă Holly.

Sam își zise că o asemenea casă era bine păzită de eventualele „vandalisme" ale vizitatorilor.

– Casa asta se află în Massachusetts și va fi greu s-o reproduci cu exactitate aici aici, în vest. La ce modificări te gândești?

– Modificări? Holly părea derutată. Ce fel de modificări? Casa asta mi se pare perfectă.

Sam se uită din nou la fotografii încercând s-o încadreze pe Holly în atmosfera acelei case, dar nu reuși. Nu se potrivea deloc. Arăta prea sobră. Neospitalieră.

– Poate că asta e problema. E prea fără cusur, replică el.

Holly scutură din cap.

– E absurd... așa ceva nu există.

– Casa trebuie să fie locul în care să simți că poți locui. Iar aceasta... și bătu cu degetul în fotografie... nu cadrează deloc cu climatul din Arizona. Și mie-mi plac ferestrele neacoperite, dar astea merg când n-ai vecini pe o rază de cinci kilometri, altfel, ca să-ți aperi intimitatea, va trebui să le montezi obloane și jaluzele.

Holly închise cartea cu zgomot, aproape prinzându-i nasul între pagini.

– Bine, bine, zise el repede, înțeleg că nu vrei să mă amestec ca să-ți dau planurile peste cap. Consideră că a fost o simplă sugestie. Încruntată, Holly bătea cu degetele pe coperțile cărții. Renovarea unei case poate fi o provocare. Casa în care locuiești are trecutul ei și aici au trăit multe generații, care au atins acești pereți... Sam îi luă mâna și îi lipi palma de perete... și-au lăsat amprenta aici. Acum este rândul tău.

Sub apăsarea palmei lui, palma lui Holly tremura. Sam își coborî degetele spre încheietura mâinii ei slăbind strânsoarea, ca să și-o retragă, dar Holly nu făcu nici o mișcare. Sam se apropie și mai mult de ea, aproape atingând-o, dar Holly nu se clinti. Era sexy, era provocatoare atitudinea ei, luându-l prin surprindere. Și atunci, făcu singurul gest potrivit într-o asemenea situație: o sărută.

Când Holly întrerupse sărutul gândurile lui deja luaseră un viraj periculos.

– Întotdeauna procedezi așa pentru a câștiga o dispută? întrebă ea vădit supărată, luând cartea și strângând-o la piept.

– Nu, fiindcă uneori se mai întâmplă să fiu respins, șopti el, pregătindu-se s-o sărute din nou. Doamne, ce bine se simțea! Sărutând-o pe Holly era ca și cum ar fi mâncat ciocolată la micul dejun: era dulce, gustoasă, dar și periculoasă în același timp.

În clipa aceea Holly scăpă cartea pe piciorul lui.

– Au!

– Vai, scuză-mă, zise ea, dar nu arăta deloc că i-ar fi părut rău. Își retrase mâna dintr-a lui, se aplecă și luă cartea de jos, aruncând-o pe masă. Uite ce e, cred că trebuie să lămurim câteva lucruri.

– Nu putem aștepta până când îmi trece durerea de la picior? Cartea asta cântărește pe puțin cinci kilograme.

Holly clătină din cap că nu.

– În primul rând, nu te-am invitat aici să mă seduci, iar trucul cu pizza și vin e unul ieftin...

– O pizza dublă la Angelo's nu e deloc ieftină, protestă Sam. Ai o aspirină? continuă arătând în jos spre laba piciorului. După cât de tare îl durea, era sigur că avea degetul mare zdrobit.

Holly, căreia nu-i plăcea să fie întreruptă în timp ce vorbește, îi aruncă o privire ucigătoare.

– O să-ți treacă. Cartea nu-i atât de grea. Și continuă enumerând pe degete: În al doilea rând, ți-am cerut doar o părere despre renovarea casei, iar tu mi-ai dat peste cap toate planurile.

– M-ai rugat să-ți spun ce gândesc. Trebuia să mint?

Clătinând din cap, Holly intră în salon.

– Mă întreb cum îți găsești, totuși, de lucru... Nu, nu-mi răspunde, cred că știu.

Sam o urmă, șchiopătând.

– Adică ce vrei să spui?

Holly se întoarse și-l privi direct în față.

– Haide, nu te mai preface. Dimineața, la rotiserie am văzut eu cum o necăjeai pe chelneriță cu zâmbetul ăla... provocator. Sunt convinsă că așa îți găsești ușor de lucru. N-am dreptate?

– Zâmbet provocator? Sam se înfioră. Îmi găsesc de lucru fiindcă mă pricep bine la ceea ce fac. Punct.

– Bineînțeles că asta are mai puțină importanță atâta vreme cât tatăl tău este cel mai cunoscut proprietar de firme de construcții din Saguaro Vista, nu? Jumătate din oraș probabil că lucrează pentru el, replică Holly.

Lovitură directă. Sam se încruntă.

– Vorbești aiurea. Nu sunt angajat datorită tatălui meu. În plus, nu-mi iau o asemenea slujbă decât pe timpul verii. Restul anului, am o slujbă cât se poate de respectabilă în Tucson. Ai uitat?

– Mă rog, zise ea nervoasă, apoi mai ridică un deget. În al treilea rând, țin să-ți spun că am un prieten la care...

– De care te-ai despărțit?

– La care țin foarte mult, spuse Holly pe un ton hotărât, îndreptându-se din nou spre bucătărie. Sam o urmă, oprindu-se lângă frigider, ca să-și maseze piciorul care-l durea.

Holly se apucă să frece chiuveta, deși era curată, apoi turnă din nou vin în pahare și puse sticla jos, își luă paharul și se întoarse în salon.

Sam se luă după ea spunându-și că mai bine ar vedea-o legată de un scaun, ca să nu se mai țină după ea țopăind într-un picior.

– Ce-i cu tine? Îți storci mintea să găsești a patra obiecție? Imediat însă ași regretă vorbele văzându-i expresia îngândurată. În clipa aceea ar fi preferat să-i fi căzut zece cărți pe picior decât s-o vadă așa.

– Bănuiesc că ți-a vorbit Clarissa despre mine și Brad, zise ea cu tristețe în voce.

– Doar dacă nu mai există și un alt Brad cel Rău.

– Nu, e singurul, zise Holly oftând, trântindu-se pe un fotoliu.

Sam se așeză pe canapeaua din fața ei.

– De ce-i spune Clarissa Brad cel Rău?

– Nu ghicești de ce? îl întrebă ea privindu-l mirată. Oricum eu n-am să-ți povestesc. Să zicem că nu-l prea place și să încheiem discuția. Bine?

– Sigur. Sam nu ținea neapărat să repete ce-i spusese Clarissa... că Holly aducea în casă toți ticăloșii, așa cum alții aduceau câini vagabonzi, și că avea tot atâta succes ca să-i domesticească. Atunci, dacă vrei, să abordăm alt subiect... Cât ceri chirie? Dacă de azi– dimineață până acum n-ai găsit pe cineva, bănuiesc că încă mai cauți un chiriaș.

Holly luă o gură de vin, apoi se prefăcu că se înecă și începu să tușească.

– Te mai interesează? întrebă ea când își recăpătă glasul.

– Nu mă sperii eu așa ușor.

– Poftim?

– Nu, nimic. Cât costă?

Holly îi spuse prețul adăugând:

– Nu te simți obligat cu ceva, doar fiindcă verișoara ta ți-a făcut cunoștință cu mine. Știu că ea te-a rugat, dar chiar nu e

nevoie. Apoi, mijind ochii îl privi îngândurată. În plus, nu cred că ești genul de chiriaș pe care mi-l doresc. Dacă aș accepta, ar însemna să-mi iau măsuri de precauție de fiecare dată când te apropii de mine.

– Clarissa nu are nici o legătură cu propunerea pe care ți-am făcut-o, o asigură Sam, ridicându-și cu grijă piciorul rănit pe măsuța pentru cafea. Și îți promit că am să mă port cum trebuie. De-acum înainte o să-ți cer voie să te sărut.

– Fii sigur că am să te refuz de fiecare dată, replică Holly privindu-l sfidător.

Sam izbucni în râs. Dacă atunci când o sărutase ea simțise repulsie, va aștepta până ce îi va plăcea.

– Mă gândeam că m-aș putea descurca și fără un chiriaș. E o problemă doar de câteva luni și cred că voi face față situației cu economiile pe care le am.

Holly își bău vinul și puse paharul pe masă, apoi își aruncă privirea în jur, fixând-o asupra șemineului care, străjuit de cele două banchete și de rafturile înalte pentru cărți, completa acel colț intim al salonului.

– Banii pusi deoparte sunt pentru renovare, nu-i așa? o întrebă Sam.

Holly îl privi surprinsă.

– De unde știi?

– Bănuiesc, îi răspunse el, schimbând poziția piciorului și strâmbându-se de durere. Va fi un chin să ajungă până acasă. Dacă mă mut aici pentru câteva luni... să zicem până la sfârșitul lui august... va fi bine pentru amândoi. Tu îți economisești banii pentru renovare, iar mie, locuind aici, îmi va fi mult mai ușor să lucrez. În

plus, mama n-o să-mi stea pe cap încercând să mă convingă să mănânc legume, așa cum o făcea când aveam șase ani.

Holly zâmbi.

– În cazul mamei mele e vorba de lapte, și cred că va trebui s-aștept până o să am părul alb ca să înțeleagă că nu mai sunt copil.

Amândoi izbucniră în râs.

– Ei, ce zici, am încheiat târgul?

Holly încă părea nehotărâtă.

– Și cu proiectele mele cum rămâne? N-am căzut de acord în ce privește planul de renovare.

– Nu-ți cer decât să mă lași să fac și eu un proiect și dacă nu-ți place vom face cum vrei tu.

– Foarte amabil din partea ta... ținând seama de faptul că discutăm despre casa mea, replică Holly, apoi continuă zâmbind: Am glumit. Mi se pare un compromis acceptabil. Când te apuci de treabă?

– Mâine dimineață la micul dejun stabilim detaliile, spuse el și Holly încuviință. Și acum ce-ar fi să pecetluim înțelegerea?

– Poftim?

– Cu un sărut. S-o pecetluim cu un sărut.

O clipă Holly îl privi nedumerită, apoi îi întinse mâna râzând.

– Ești greu de cap sau ce-i cu tine?

– Nu te supăra, am încercat și eu, spuse el strângându-i mâna întinsă. Acum pot să te rog ceva?

– Da, sigur, despre ce e vorba?

– Aș vrea să mă duci la un doctor. Cred că am degetul rupt.

Capitolul 3

– Oh, Doamne! Holly se aplecă să-i vadă piciorul mai de aproape. Într-adevăr, degetul lui arăta puțin... altfel. Hmm, știi desenul animat în care un coiot sare în sus ca din pușcă atunci când îi cade ncicovala pe picior? întrebă ea dându-i cu hotărâre peste deget.

– Au!

– Laba lui arăta mai bine în comparație cu ăsta.

– Te ții de glume tocmai acum?

Holly își ridică privirea și-l văzu încruntat. Era limpede că vorbele ei nu-l amuzaseră deloc.

– Nu pot să cred că faci glume pe seama unui om care suferă.

Nu asta fusese intenția ei, dar de-abia atunci realiză că în felul acela nu-l putea înveseli.

– Scuză-mă, îmi pare rău, spuse Holly speriată de-a binelea de fractura pe care i-o provocase scăpând cartea pe piciorul lui. În clipa aceea i se păruse cel mai bun mijloc de apărare... doar nu era să-l lase s-o maltrateze în propria casă! Și ce conta

cum sărută... când pentru ea era aproape un străin? Rămâi aici, mă-ntorc imediat. Și se repezi în bucătărie să dea un telefon.

– Unde să mă duc în halul în care sunt? îl auzi mormăind când trecu pe lângă el. Când îi durea ceva bărbații se comportau ca niște copii, lui Holly îi părea rău că îl lovise atât de tare, deși la drept vorbind, nu fusese un simplu accident. În orice caz degetul meu nu arată ca în desenele animate! îi strigă el din salon. Holly își ascunse un zâmbet apoi îi lăsă lui Brad un mesaj pe pager. Existau și unele avantaje având prieten un medic, chiar dacă pentru o vreme erau despărțiți. Era convinsă că n-o va refuza să vină și să-l consulte pe Sam. Lui Brad îi plăcea postura de „salvator", unul din motivele pentru care era un medic foarte bun.

Și asta pe lângă faptul că o vizită la domiciliu îi scutea pe ea și pe Sam de un drum la spital unde, probabil, ar fi așteptat la camera de gardă trei ore ca să apară un doctor. În plus, ce era rău dacă Brad dădea ochii cu noul ei chiriaș...

Când se întoarse în salon cu flaconul cu calmante, restul de vin și paharul lui, Sam o privi suspicios.

– Uite, asta ar trebui să-ți mai ia din durere, spuse Holly întinzându-i sticluța.

Sam citi eticheta, apoi își înălță privirea spre ea.

– De unde să știu că nu vrei să mă otrăvești?

– Bine, zise Holly luându-i flaconul din mână și punându-i dopul la loc – și nu-și dădu seama că Sam glumise decât când se uită la el. Îi surâdea, aruncându-i același zâmbet provocator, cu care îl acuzase că o vrăjea pe chelneriță. Brusc simți că în cameră era prea cald, că stăteau prea aproape unul de celălalt și că puterea lui de seducție era un real pericol.

Sună telefonul și Holly răspunse imediat, profitând de ocazie ca să se mai gândească și la altceva stând lângă Sam.

– Holly! Ți-am spus să nu mă suni pe pager decât dacă este o urgență, îi strigă Brad în ureche.

– E vorba de o urgență, îi răspunse ea și acoperind receptorul cu palma îi șopti lui Sam: „E Brad".

– Chiar el? întrebă Sam, surprins. Holly se încruntă și-i făcu semn să tacă.

– Ai putea veni până aici? îl rugă. Cred că noul meu chiriaș și-a rupt un deget de la picior și mă gândeam că ai vrea să-l consulți.

– Eu sunt medic generalist, nu ortoped. De ce nu-l duci la urgență? E târziu și mâine la prima oră am câteva întâlniri.

Lui Holly nu-i venea să creadă că o refuză.

– Îl doare foarte rău, replică ea, încercând să ignore privirea furioasă și semnele pe care Sam i le făcea cu mâna. De la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic. Brad! Vii, da? Sam îți va plăti consultația, dacă asta e problema.

– Sam? Lui Brad i se trezise interesul.

– Chiriașul meu. Ți-am spus că se mută cineva la mine. Să nu-mi spui că n-ai crezut...

Nu, n-o crezuse, și asta i-o simți din voce, în timp ce Brad începu să-i explice cât de tare se grăbea când vorbiseră ultima dată la telefon.

– Să-și țină piciorul ridicat până vin eu.

Apoi telefonul amuți. Holly puse jos receptul și întorcându-se spre Sam îl anunță:

– Vine imediat.

***

– E rupt. Brad îi luă degetul mare între degete și i-l frecționă ușor. Sam roși de durere, dar nu scoase un sunet. Încearcă să nu-l forțezi și sună-mă la cabinet dacă nu se dezumflă sau dacă te doare și mai rău. Apoi se îndreptă din umeri, își scoase cheile mașinii din buzunar și se întoarse să plece. Holly îl prinse de braț să-l oprească.

– Doar atât? Îl lași baltă și pleci? Nu-i prescrii nici un medicament, nu-i pui un ghips?

Își mută privirea de la Sam la Brad și înapoi. Îl instalase pe bietul Sam pe canapea, cu piciorul desculț sprijinit pe două perne.

Lui Brad îi veni să râdă.

– Dacă și-ar fi scrântit laba piciorului nu era o problemă, dar un singur deget nu poate fi pus în ghips.

– Trebuie să-l ajuți cumva pe Sam.

Oftând, Brad își scoase ochelarii și-și frecă nasul.

– Brad!

– Am făcut tot posibilul. Și-i întinse lui Sam cartea sa de vizită, apoi i se adresă lui Holly: Ia spune ce i-ai făcut?

– Eu?

– Da, tu. Și întorcându-se spre Sam: Ai grijă, femeia asta e un adevărat pericol public. Odată, când schimbam un bec, mi-a tras scara de sub picioare și am căzut cu instalația electrică cu tot.

– Mă împiedicasem de scară, protestă Holly.

– Altă dată a aruncat după mine cu o tigaie și puțin a lipsit să mă nimerească.

– Nu-i adevărat! Avea coada fierbinte și mi-a scăpat din mână. Încercam o nouă rețetă și-i spusesem să plece din bucătărie, îi explică ea lui Sam.

– Și isprăvile ei nu se rezumă doar la cei din jur. Ți-a povestit când s-a lovit peste claviculă cu storcătorul de usturoi? Și-a făcut o vânătaie urâtă, continuă el pe un ton vesel. N-aș fi crezut că ustensilele de bucătărie sunt atât de periculoase. Apoi...

– E suficient, nu crezi? îl întrerupse Holly, grăbindu-l spre ieșire. Îți mulțumesc că ai trecut pe aici și spune-i lui Thomas că-l sun mâine dimineață să-i cer și lui sfatul.

Thomas White era coleg cu Brad și amândoi împărțeau același cabinet. Deși Brad ar fi preferat să aibă propriul cabinet încă nu-și permitea acest lux.

– Thomas e ginecolog și nu se pricepe la îndreptat oase. Ai încredere în mine. Sam are nevoie doar de repaus la pat ca să se vindece.

– Îți mulțumesc, doctore... inclusiv pentru sfaturi, se auzi vocea lui Sam, care-i făcea cu ochiul, arătând cu capul spre Holly.

Holly încruntă din sprâncene. Ce idee să-l facă pe Brad gelos prezentându-i noul ei chiriaș! Cei doi se coalizaseră împotriva ei și nu-și putea imagina de ce. În afara faptului că erau amândoi de același sex, nu aveau nimic în comun. Brad era un medic care se bucura de succes și respectul colegilor, pe când Sam era un... nimeni. Brad era meticulos, inteligent, ambițios și înzestrat cu un fizic de manechin. Sam arăta destul de jalnic.

Deci, acesta era noul ei chiriaș. Spera, totuși, că nu făcuse o alegere greșită. După ce închise ușa de la intrare se întoarse lângă el.

– Tu și Brad nu prea vă potriviți, remarcă Sam. Calmantul dat de ea își făcuse efectul și părea mai bine dispus.

– De unde ideea asta? Holly aranjase perna fotoliului pe care stătuse Brad și acum netezea o cută la canapea.

– Fiindcă nu mi-ai oferit cartea ta de vizită la zece minute după ce ne-am cunoscut, replică Sam, aruncând pe măsuță cartea de vizită a lui Brad.

– Nici tu nu mi-ai oferit-o pe a ta, îi luă ea apărarea lui Brad. Altfel, ți-o dădeam și eu pe a mea.

– În al doilea rând, nu-ți pui prietena într-o situație jenantă, făcând glume pe seama ei.

– Nu m-am simțit jenată, minți Holly. Și ce dacă o deranjaseră puțin tachinările lui Brad? Când vor fi din nou împreună se vor amuza pe seama acestor glume. Și de unde știi că eu n-aș face la fel... că nu-mi ironizez prietenii.

– Hmm, mormăi Sam, mă îndoiesc. Holly îl privi mirată. Nu pot explica de ce. Și susțin în continuare că voi doi nu vă potriviți.

– N-ai dreptate. Ne potrivim perfect.

– Perfect? Sam făcu o strâmbătură.

Holly trebuia să se gândească cum să-i explice mai clar relația ei cu Brad.

– Da. Brad este exact bărbatul la care visează orice fată. Până și mama ține foarte mult la el. Aici nu mințea. Când aflase că e prietenă cu Brad – doctorul, se folosise de toate mijloacele ca să răspândească vestea.

Sam își înălță privirea spre ea, de data aceasta cu o expresie foarte serioasă.

– Îl iubești?

Holly nu se aștepta la o asemenea întrebare.

– Bineînțeles... de ce nu l-aș iubi? Mi-am planificat o căsnicie fericită.

Ce ciudat din partea lui să-i pună o asemenea întrebare. Holly se aplecă spre el să ia sticla cu vin ca să nu lase urmă pe masă. Sam o prinse de încheietură și o împinse ușor să stea jos.

– Iubirea nu poate fi planficiată, iat Brad nu-ți merită loialitatea.

– Nu e vorba...

Sam o întrerupse apăsându-i buzele cu degetul. Tandrețea gestului o surprinse atât de mult încât uită să se ferească.

– Trebuia să știu. Trebuia să te întreb fiindcă deși ne cunoaștem doar de azi-dimineață, sunt nebun după tine. Trebuia să știu dacă există vreo șansă ca noi doi...

Nebun după ea? Cum era posibil? Tulburată, încercă să se îndepărteze de el, dar Sam o prinse de braț obligând-o să stea pe loc și să-l asculte.

– ... Dacă există vreo șansă ca noi doi să fim împreună. Știu că mă socotești nebun. Întotdeauna am crezut că dragostea la prima vedere se confundă cu dorința sexuală, acum însă... acum mă gândesc că poate înseamnă mai mult decât atât.

– Sam... Vocea îi tremura, dar Holly trase adânc aer în piept și continuă: Eu nu...

– Eu te doresc, zise el pe un ton calm. Aș minți dacă aș spune că nu. Și asta nu e totul. Și se uită în ochii ei, iar cu degetul mare o mângâie pe obraz. Privirea lui era curioasă, admirativă, și, mai presus de orice îndoială, sinceră. Nu, așa ceva nu se va întâmpla. Holly se retrase la celălalt capăt al canapelei.

– Ai băut prea mult vin, spuse și, grăbindu-se să-i ia sticla din față, aproape că îl lovi la piciorul rănit. Sunt convinsă că mâine dimineață n-o să-ți mai amintești nimic.

Sam nu făcu nici o mișcare.

– Ba da. N-am băut atât de mult. Dar chiar dacă eu n-am să-mi amintesc, o să-ți aduci tu aminte, vei reflecta și foarte curând vom mai discuta despre asta, chiar aici. Dar, tot atât de bine am putea clarifica situația chiar acum. Ce zici?

Holly crezu că face infract.

– Că e o mare tâmpenie, bâigui ea și se repezi în bucătărie, lăsându-l pe Sam răsturnat peste perne și, din fericire, incapabil să se ia după ea.

Nu știa ce să facă. Mai devreme părea perfect zdravăn la cap. Când puse jos sticla de vin observă că ai tremură mâinile și își încrucișă brațele la piept, ca să-și domolească fiorul ce-i străbătea tot corpul. Dar nu reuși.

Ar fi împins Clarissa lucrurile atât de departe încât să-l recomande chiriaș, știindu-l nebun? Nu, firește că nu. Se cunoșteau de mici copii, iar Sam nu și-ar fi putut ascunde atâta vreme asemenea apucături.

Sau or fi fost una din ideile trăsnite ale Clarissei de a-i juca o nouă festă. Posibil. De multe ori devenea victimă nevinovată a farselor celei mai bune prietene, ceea ce o amuza teribil pe Clarissa. Cu coada ochiului aruncă o privire prin ușa deschisă, așteptându-se să-l vadă pe Sam râzând pe înfundate de gluma care-i reușise.

Dar el nu râdea.

Așadar, nu era o glumă. Holly se întoarse cu spatele și termină restul de vin direct din sticlă. Poate că Sam era una din

acele persoane care se îndrăgostesc ușor. Poate că tocmai fusese părăsit de prietena lui și orgoliul lui rănit cerea satisfacție. Poate că era doar o altă încercare de a o ademeni să se culce cu el, după eșecul de mai devreme.

Dar nu putea exclude posibilitatea ca ea să exagereze, denaturând faptele. Îndreptându-se din umeri se înapoie în salon și se așeză pe un fotoliu în fața lui Sam, ascunzându-și mâinile în poală.

– Eu nu cred în dragostea la prima vedere, îi spuse.

– Nici eu, replică Sam. Cel puțin până azi-dimineață.

– E inexplicabil.

– Știu, zise el, încuviințând din cap.

– Vezi?! exclamă Holly deschizându-și brațele. Ai ajuns la vorba mea? E imposibil... să iubești pe cineva pe care abia îl cunoști.

Sam zâmbi. Spre deosebire de Brad, el zâmbea aproape tot timpul, remarcă ea, dar imediat își spuse că trebuie să înceteze a mai face asemenea comparații. Nu era corect față de nici unul dintre ei.

– Asta înseamnă că ar trebui să ne cunoaștem mai bine, zise el.

Vorbele lui o neliniștiră mai mult decât înainte dar, hotărâtă să nu se dea de gol, îi spuse:

– Păi, dacă tot vom locui împreună, bănuiesc că vom avea destul timp să ne cunoaștem.

– Abia aștept. Și, uitându-se cu subînțeles în direcția locului liber de pe canapea, continuă: Ce-ar fi să începem chiar acum?

Ar fi trebuit să arate caraghios – cu statura lui atletică – sprijinindu-și piciorul pe pernuțele roz cu ciucurași. Ar fi tre-

buit să pară nebun vorbindu-i despre dragostea la prima vedere. Dar, din păcate, nu era așa.

Și asta nu era singura nenorocire, se gândea Holly. Acceptând ca Sam să se mute acolo făcuse cel mai nesăbuit lucru și care deja îi răvășise viața.

Și toate acestea se întâmplaseră fiindcă Brad o părăsise. Poate că văzând-o cu Sam va reveni cu picioarele pe pământ – și existau șanse – și atunci merita sacrificiul. Ea și Brad erau făcuți unul pentru celălalt și trebuiau să se împace cu orice preț... ca viața ei să reintre în normal.

Sam o privea cu atenție, așteptând un răspuns.

Holly oftă, dar nu se mișcă din fotoliu.

– Vreau să fiu sinceră cu tine, Sam. Ce ți-am spus mai devreme e adevărat... Încerc să-l fac pe Brad să se întoarcă la mine. Deși suntem... despărțiți, nu pot renunța la el.

Sam rămase un timp pe gânduri, apoi zise:

– Brad e un tip norocos. Eu, în locul lui, nu te-aș fi părăsit.

– Mulțumesc. Era drăguț din partea lui că îi făcea complimente, dar ea n-avea de gând să-l lase pe Brad s-o părăsească. A doua zi va începe să-și pună Planul în aplicare. Cred că voi reuși să-l fac să se răzgândească. Apoi, se ridică și cu mâinile în șolduri, rosti pe un ton sigur: Tu, în schimb, nu arăți prea bine...

– Mulțumesc.

Holly zâmbi.

– N-am vrut să te jignesc. Mă gândeam că ar trebui să te odihnești și că eu mă trezesc devreme mâine dimineață. Crezi că ajungi cu bine acasă?

Sam își îndoi piciorul rănit și se uită în sus spre ea.

– Dacă aș spune că nu, la ce mi-ar folosi?

Ți-aș zice să rămâi aici peste noapte, îi veni lui Holly brusc în minte. Categoric, evenimentele din ultima săptămână o afectaseră mai mult decât ar fi crezut. Fără Brad se simțea singură și vulnerabilă, de aceea nu era deloc încântată să doarmă din nou singură în noaptea aceea.

– Te conduc acasă, spuse, pe un ton convins, contrazicând ceea ce simțea cu adevărat. Aș putea veni să te iau mâine dimineață, sau... când hotărăști să te muți.

– Ți se pare prea curând mâine?

– Nu, deloc, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Atunci, rămâne pentru mâine. Și își coborî piciorul de pe perne, îl puse în pământ și întinse o mână spre ea.

– Pot avea încredere că mă ajuți, sau să mă aștept la un nou necaz din partea ta?

– Foarte amuzant, replică ea luându-l de mână și când Sam o strânse se uită în jos la palmele lor împreunate. A lui era mare, puternică, bronzată, în comparație cu a ei. Ce tâmpenie să se holbeze ca o proastă la mâna lui. Așa că, proptindu-și bine picioarele, îl trase în sus de pe canapea.

În aceeași clipă realiză greșeala pe care o făcuse, dar era prea târziu. Carpeta alunecă pe dușumeaua lustruită și Holly căzu peste el, amândoi prăbușindu-se pe canapea, lipiți unul de altul.

– Am impresia că, în subconștient, îți dorești să te ating, zise el, încercând fără succes să-și ascundă un zâmbet.

– Ai făcut asta intenționat? replică ea, străduindu-se să se ridice. Dar nu reuși fiindcă brațul lui puternic îi înconjura strâns mijlocul și, în plus, dacă s-ar fi zbătut mai tare l-ar fi putut răni din nou.

– N-am făcut nimic.

Sam își coborî privirea și Holly putea să jure că se uita la buzele ei. De-abia atunci începu să se zbată să scape din strânsoare.

– Mmm, ce-mi place.

Holly încremeni. Da avea dreptate; era plăcut... chiar foarte plăcut. Sam își coborî palmele pe mijlocul ei, peste șolduri, cu mișcări lente și prelungi. Holly își ținu respirația, concentrându-și atenția asupra senzațiilor provocate de palmele ce i se plimbau pe trup, la degetele ce-și croiau drum spre fesele ei.

Brusc se trezi la realitate.

– Încă un centimetru în jos și-ți poți lua adio de la înțelegerea noastră.

– Credeam că-ți place, spuse el retrăgându-și mâinile.

Îi plăcea, dar decât să recunoască mai degrabă ar fi murit. Se rezemă în coate și Sam îi dădu drumul să se ridice.

– Ar fi mai bine să pleci, îi spuse, străduindu-se ca vocea să-i sune cât mai demn.

În mod miraculos, Sam se ridică în picioare fără ajutor. Probabil că amenințările ei și perspectiva de a-și petrece vara cu familia sa care să-l oblige să consume cereale, îl făcuseră să prindă puteri, se gândi Holly.

– Ești supărată pe mine?

Privirea ei exprima mai mult decât orice cuvânt.

– Tu ai sărit pe mine, replică el, ridicând din sprâncene cu un aer nevinovat. Era limpede că se distra pe seama ei.

– Te asigur că nu se va mai întâmpla, spuse ea, enervată mai mult de ea însăși decât de el. Genunchii îi tremurau și senzația de slăbiciune i se accentuă când Sam își puse amândouă palmele pe umerii ei.

– Între noi există ceva, Holly. Știu că și tu simți la fel. Nu poți nega asta la nesfârșit.

Ba da, putea să ignore ceea ce simțea. Nimic mai mult decât o simplă plăcere fizică pe care orice femeie ar fi încercat-o stând lipită de orice bărbat bine făcut, cum era Sam, dar pentru atâta lucru nu merita să-și distrugă viitorul.

– Nu știu la ce te referi, minți ea, uitându-se peste umărul lui ca să-i evite privirea.

– Hmm... bine, dacă așa vrei tu, zise el luându-și palmele de pe umerii ei.

– Da, așa vreau, încuviință ea.

Exact așa voia și așa trebuia să fie, își spuse în timp ce-l urmărea cum se urcă în camionetă și pleacă. Era cea mai înțeleaptă decizie pe care o putea lua, se felicită puțin mai târziu când se urcă în pat și stinse lumina.

După o oră, văzând că nu poate adormi, își zise că noaptea aceea era cea mai tristă din viața ei, drept care se ridică din pat și își luă agenda, să studieze și să remedieze problema.

Capitolul 4

În weekendul acela, Holly o luă pe Clarissa și merseră în apropiere de Phoenix, la complexul comercial pe care-l preferau amândouă, aceasta însemnând baza de pregătire a Planului, adică... adunarea materialului.

– Ce idee tâmpită să venim într-o zi de sâmbătă, spuse Clarissa făcând semn cu mâna spre vânzătorii ambulanți care mișunau de colo-colo. Parcă am fi la grădina zoologică.

– Ai dreptate, îi răspunse Holly, aranjându-și mai bine pe umăr cureaua genții. Se feriră din calea unor pușți care trecură în fugă pe lângă ele, ocoliră două femei care împingeau niște cărucioare, apoi depășiră un grup de bărbați care se uitau ca hipnotizați în vitrina unui magazin de articole electrice, unde pe un ecran imens se derula un meci de baschet.

– Ai observat că la televizoarele din magazinele astea nu dau altceva decât sport? întrebă Holly, gâfâind ușor. Era un adevărat maraton s-o însoțești pe Clarissa la cumpărături.

– Nu știai că puterea de cumpărare crește direct proporțional cu numărul cromozomilor Y? replică Clarissa cu sarcasm, intrând într-un magazin de lenjerie intimă. Ce zici de asta? o întrebă pe Holly, luând ceva de pe un umeraș și întinzându-i să vadă mai bine.

Holly scutură din cap.

– E un elastic de păr, nu obiect de îmbrăcăminte. Cu el nu-mi acopăr nici zece la sută din corp.

– Asta e ideea. Lui Brad o să-i placă la nebunie o asigură ea, ținând în sus bucățica de material roz.

– În nici un caz, zise Holly atârnând la loc umerașul. De ce, oare, asemenea obiecte de lenjerie am nevoie de umerașe, când fiecare ar încăpea într-un pliculeț? se miră ea, în gând. Brad are gusturi rafinate. E un tip stilat căruia nu-i place genul ăsta de lenjerie.

– Tuturor bărbaților le plac chestiile astea, zise Clarisa, dându-și ochii peste cap. De ăștia ce zici? se entuziamă ea răscolind într-un morman de pantaloni colanți. Au reducere cincizeci la sută.

– Nu degeaba, sunt sigură, spuse Holly, studiind neîncrezătoare o pereche de colanți albi cu floricele roz. Cel puțin sunt din bumbac. Se uită din nou la preț; un adevărat chilipir față de cel la care își cumpăra ea lenjeria. În plus, poate nu strica să arate puțin mai sexy, mai seducătoare... o femeie la care Brad să nu se gândească s-o părăsească vreodată.

Holly își alese câteva perechi și, cu ele în mână începu s-o caute pe Clarissa, pe care o găsi lângă coșul cu portjartiere.

– Îți trebuie și așa ceva, o sfătui ea, arătându-i unul din satin roșu cu dantelă neagră, pe care i-l flutură prin fața

ochilor, apoi începu să scotocească în sertarul cu ciorapi, probabil să găsească ceva asortat.

– Încetează... știi bine că nu port așa ceva, protestă Holly. Nici măcar n-am idee cum să-l pun pe mine.

– E simplu, zise Clarissa, alegând o pereche de ciorapi negri. Ce măsură porți? Câte kilograme ai?

– Crezi că am de gând să-ți spun? Holly scutură din cap, apoi îi luă din mână portjartierul și ciorapii. Astea sper să-mi vină bine.

Oricum, n-avea de gând să le poarte și spera să nu fie obligată s-o facă, dacă îi va reuși ceea ce-și pusese în minte.

Apoi trecură la raionul de sutiene.

– Ah... uite-l pe ăsta! Și luând de breteluțe sutienul, Clarissa se întoarse să i-l arate. Era de un roșu aprins, iar pe cupe avea aplicate două palme din catifea neagră.

– Ooo, nu! Nu. Holly scutură din cap.

– E nostim. De ce nu vrei să-l încerci?

– Nu! Răspunsul lui Holly era categoric.

Clarissa se luă după ea, cu sutienul în mână.

– Nu fi copil. Ar fi timpul să încetezi cu aerele astea de călugăriță și să te distrezi și tu puțin.

Holly se opri, ridicând mirată din sprâncene.

– Călugăriță?

– Știi la ce mă refer. Hai, probează-l, că nu mușcă.

Ei bine, se poate să fi avut ea, Holly, principii mai conservatoare, dar, în orice caz, nu se purta ca o călugăriță.

– E prea excentric.

– Ai încredere în gustul meu.

Și Clarissa îi îndesă în brațe sutienul. Dacă ar fi încercat să i-l înapoieze, Holly ar fi scăpat din mâini portjartierul, ciorapii și colanții, așa că le făcu pe toate ghemotoc și o urmă pe Clarissa spre fundul magazinului, spre colțul denumit Golful Îndrăgostiților, unde se simțea mai puternic mirosul lumânărilor parfumate și al celorlalte articole, iar lumina era ceva mai discretă.

– De asta ai nevoie ca să te inspiri, o lămuri Clarissa, luând de pe un raft un exemplar din Kama Sutra. Uite și astea... și își umplu pumnul cu pliculețe cu prezervative... și din astea, mai zise, legănând deasupra cărții două sticluțe.

Holly îi luă una din mână.

– „Ulei Afrodisiac pentru masaj", citi ea eticheta cu voce tare, apoi o luă și pe cealaltă. „Elixirul Dragostei"?

– E comestibil, o asigură Clarissa.

– Cred că glumești, zise Holly, punându-i-le în brațe. Tu și David folosiți așa ceva? o întrebă în șoaptă, privindu-și cea mai bună prietenă cu alți ochi. Clarissa fusese întotdeauna mai îndrăzneață decât ea, dar chiar așa? În fond, ce gust ar fi avut acel elixir al dragostei?

– Chestia este că toate astea au efect, replică într-o doară Clarissa.

Holly ridică din sprâncene, neîncrezătoare.

– Văd că trebuie să mă exprim pe limba ta, spuse Clarissa. S-a confirmat științific eficacitatea lor. De exemplu, sutienul... Oamenii de știință au demonstrat că bărbații reacționează mai bine la lenjeria de culoare roșie și neagră.

Holly făcu o strâmbătură. Oare de ce bărbații nu erau atrași de imprimeurile cu floricele? Aceeași întrebare i-o puse și Clarissei, dar aceasta nu-i dădu atenție.

– Pe bărbați îi mai excită și aroma de vanilie, explică ea, făcând semn cu capul spre uleiul afrodisiac. Apoi o prinse pe Holly de mână și o trase înspre casa de marcat. Și, încă un lucru, ține lumina aprinsă.

– Toate becurile? o întrebă Holly, speriată cu gândul la celulita ei pe care Brad sigur ar fi observat-o, dacă ar fi stat dezbrăcată în fața lui la o lumină mai puternică decât o sută de wați sau, Doamne ferește, la lumina zilei. I-ar fi descoperit fiecare cutișoară, apoi i-ar fi cerut să se despartă definitiv. Și numai sexy nu s-ar fi simțit într-o asemenea situație.

– Măcar unul, acceptă Clarissa, apoi puse pe tejghea ce își alesese pentru sine, plus lucrurile pe care le luase din brațele lui Holly. Plătesc eu totul, zise ea, întinzând cartea de credit casierului, un tânăr cu ochi bulbucați. Dacă vrei, consideră-le un cadou de Craciun din partea mea.

– Nu se poate...

– E plăcerea mea, o întrerupse Clarissa. Uite ce e... știu ce înseamnă Planul ăsta pentru tine, așa că mă bucur să te ajut cu ceva. Doar suntem prietene, nu?

Holly scutură din cap, îi smulse din mână cartea de credit și i-o întinse funcționarului pe a sa.

– Eu plătesc, se răsti Holly. Așa, măcar nu s-ar fi simțit vinovată dacă ar fi aruncat toate lucrurile într-un sertar până s-ar fi hotărât să le poarte. Altfel ar fi fost obligată să le îmbrace. Dar, parcă ghicindu-i gândurile, Clarissa trânti pe tejghea o altă carte de credit.

– Fă-mi plăcerea. În următorul magazin plătești și tu, poate îți dau voie să-ți alegi singură hainele, îi promise ea râzând.

***

Cinci ore și jumătate mai târziu se îndreptau spre locul de parcare cărând după ele suficientă îmbrăcăminte sexy cât să ajungă întregii distribuții feminine a serialului „Baywatch" în timpul ei liber. Holly se opri lângă mașină, își lăsă sacoșele jos și scotoci în geantă după cheile mașinii.

– Misiunea a fost îndeplinită, spuse Clarissa râzând. N-ai fi crezut nu-i așa?

– Deloc. Holly deschise portbagajul și puse pachetele înăuntru. Toată alergătura asta o obosise, dar, cel puțin, îndeplinise o parte a Planului. Acum nu mai avea nevoie decât de o ocazie ca să-l pună în aplicare.

Închise portbagajul cu un sentiment de mulțumire. Acum, parcă, viitorul nu i se mai părea atât de sumbru.

În timp ce se îndreptau spre casă, Clarissa deschise discuția:

– Cum a mers aseară întâlnirea cu Sam? I-a plăcut casa ta?

Tonul pe care Clarissa îi pusese întrebările era prea indiferent pentru stilul ei de a vorbi, așa că Holly îi aruncă o privire bănuitoare, apoi își concentră din nou atenția asupra drumului.

– Bine, îi răspunse sec.

– Mă bucur. Sam e un bărbat drăguț.

– În afară de degetul lui rupt.

– Ce-ai zis?

Holly îi relată accidenmtul cu cartea căzută pe picior, dar nu pomeni nimic despre sărutul care îl provocase.

– Oricum, Brad a fost amabil că a acceptat să vină să-l consulte, mormăi Clarissa, uitându-se într-o parte pe geamul mașinii. Sper ca Sam să se vindece repede.

– Și eu sper.

Când Holly îl sunase mai devreme îi spusese că se simte în stare să se mute în după-amiaza aceea, iar ea îi promisese că îi va lăsa o cheie într-unul din ghivecele de pe verandă. Poate că deja ajunsese și Holly încercă să-și imagineze cum va trăi ea lângă un bărbat ca Sam, atât de agresiv încât o sărutase din prima zi în care se cunoscuseră, și care vorbea despre dragostea la prima vedere unei femei aproape străine.

Holly luă o curbă și intră pe strada unde locuia Clarissa.

– I-ai povestit ceva lui Sam? o întrebă pe aceasta.

Dacă așa era, iar fi fost greu să-și explice comportamentul lui Sam. Poate că ei doi puseseră la cale să-i joace o festă, iar ea căzuse în plasă.

– Da, îi răspunse Clarissa și Holly își simți inima tresărind în piept. A fost ideea mea să vă-ntâlniți la rotiserie și tot eu i-am dat ideea să se mute la tine pe timpul verii.

– Ah, da?

– Am vrut să te ajut. Dumnezeu știe de ce te cramponezi de Brad, dar nu-mi place să te văd nefericită. Expresia ei parcă spunea: „I-ai promis lui Brad că o să-ți găsești un chiriaș, iar eu te-am ajutat".

Holly întoarse mașina pe aleea din fața casei.

– Înseamnă că nu... nu, nu contează. Îți mulțumesc pentru ajutor, mai zise, întorcându-se spre Clarissa și zâmbindu-i prefăcut.

Dar aceasta nu se lăsă păcălită.

– Nu, ce...? Dar Holly nu-i răspunser și începu să bată nervoasă cu degetele în volanul mașinii. Atunci insistă: Ce-ți imaginezi că am făcut? Sam e un om în toată firea și nu l-aș putea influența să facă ceea ce nu dorește.

Holly trase adânc aer în piept.

– Aseară mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine și că întâlnirea noastră l-a făcut să creadă în dragostea la prima vedere.

Clarissa rămase cu gura căscată. Holly îi luase piuitul, ceea ce nu se mai întâmplase vreodată.

– Amândouă ne referim la vărul meu, Sam?

Holly dădu din cap.

– Obișnuiește să spună des chestii de genul ăsta? întrebă ea curioasă. Poate că Sam se îndrăgostea în fiecare săptămână de câte o femeie, poate că era un donjuan, lipsit de scrupule.

– Din câte știu, Sam n-a făcut niciodată declarații de dragoste unei femei. Poate doar în pat.Dar o să-l întreb. Și strângând din buze se uită la Holly cu coada ochiului. Te-ai culcat deja cu el?

– Nu!

Clarissa o privi cu atenție.

– Atunci de ce te-ai înroșit? Așa era: Holly simțea un val de căldură ridicându-i-se în obraji. Dar te-ai gândit la asta, nu? insistă Clarissa. Nu te condamn. Până și eu, care-l știu de când era în cărucior, recunosc că arată nemaipomenit, Și, uite-l acum, îndrăgostit de tine.

– Clarissa...

– Stai liniștită, n-am să-i suflu o vorbă scumpului Bradley, zise, râzând cu gura până la urechi. Deci, tu și Sam...

– Între mine și Sam nu e nimic și nici nu va fi ceva, protestă Holly.

– Abia aștept să-i povestesc lui David.

– Nu, nu. N-ai să-i spui nimic. Dacă soțul Clarissei doar ar fi bănuit ceva, până seara ar fi aflat tot orașul. De fapt, nu e nimic de spus. Absolut nimic.

Clarissa își luă geanta și cumpărăturile și trânti portiera mașinii.

– Bine, vorbim mai târziu! îi strigă lui Holly, făcându-i cu mâna.

– Pa, îi răspunse ea, ursuză. Și avea motive să fie așa, acum când aflase și Clarissa. Porni motorul, ieși pe alee și se îndreptă spre singurul loc unde se simțea în siguranță... acasă.

***

Dar oaza ei de liniște și siguranță fusese devastată. Nu, poate „devastată" era prea mult spus. Cuvântul potrivit era „invadată". În fața casei era parcată camioneta lui Sam, plină de cherestea și cărămizi și... Holly se uită mai bine... o pereche de pantofi scâlciați.

Pe balansoarul din verandă era un ghiveci cu un cactus țepos și alături o sticlă cu bere. Cum trecu pragul Holly se împiedică de o cămașă și lângă canapea zări o pereche de adidași măsură foarte mare. Din bucătărie se auzeau acordurile unei vechi melodii a formației Rolling Stones, acompaniată de vocea unui bărbat, adică a lui Sam.

Holly pufni. Probabil că el își pregătea ceva pentru cină și îi folosea setul de vase din teflon. Numai tigaia pentru soteuri o costase peste o sută de dolari. Se îndreptă direct spre bucătărie.

Și când îl văzu, zâmbi fără să vrea. Într-adevăr, mirosea a mâncare, dar el nu o gătea, ci o... agita, Sam ținea în fiecare mână o cutie de carton cu mâncare chinezească. De fapt le ținea de șnur și le balansa în ritmul muzicii, țopăind într-un picior și mișcând din șolduri.

– Bună! îi strigă ea. Dar în hărmălaia aceea, Sam n-o auzi. Holly se repezi la radiocasetofonul pus pe masă și îl închise. Sam se opri în mijlocul unei piruete.

– Bine-ai venit acasă! Nu părea deloc stâmjenit că fusese surprins în acea postură. Cina e aproape gata.

Holly își aruncă geanta pe masă.

– Pregăteai cina?

– Nu mă copleși cu laude. Totul e comandat. Cu toate acestea, nimic nu rămăsese neatins și curat. bucătăria era vraiște și, pentru prima dată, Holly îl aprecie pe Brad pentru că în privința ordinii era extrem de meticulos. Tocmai căutam niște castroane să răstorn astea, adăugă el ridicând capacele cutiilor. Ți-e foame?

– Lihnită.

– Serios?

Holly încuviință din cap.

Sam îi zâmbi seducător.

– Am aici exact ce-ți trebuie. Ia și gustă.

Chiar se referea la ceea ce credea ea că se referă?

Sam se aplecă deasupra mesei fixând-o cu privirea. În picioarele goale, cu blugii mulați pe coapse și cămașa desfăcută la piept, el însuși părea o invitație. Ia și gustă. Gândul o făcu să se înfioare de plăcere, tăindu-i respirația.

– Probabil că mai întâi vrei s-aduci înăuntru cumpărăturile. Holly își aminti de sacoșele cu lenjerie din portbagaj. Parcă spuneai că te duci cu Clarissa la cumpărături, nu? Vrei să te ajut la cărat?

Să vadă toate chestiile alea, mai ales sutienul roșu cu palme aplicate din catifea neagră? Exclus.

– Nu, mulțumesc... mă descurc singură.

– Sigur?

Holly dădu din cap.

– Bine. Atunci, până-ți termini tu treburile, eu mă ocup de masă. Lasă totul în seama mea.

Tocmai când așeza ultima pungă pe mormanul de lucruri din mijlocul patului, îl auzi pe Sam chemând-o la cină. Străbătând casa, prezența lui se făcea simțită pretutindeni – de la periuța de dinți așezată lângă a ei, pe care Holly o observă trecând pe lângă baie, la teancul de cărți de pe măsuța pentru cafea și meciul de base-ball de la televizor. Toate acestea îi dădeau o senzație ciudată. Până atunci noțiunea de „chiriaș" existase în mintea ei doar ca o entitate invizibilă, care să umple golul lăsat de Brad și s-o ajute să-și achite ipoteca. Nu luase în calcul emoția puternică ce i-o crea prezența lui.

În pragul bucătăriei se opri.

– Vino, că se răcește mâncarea, o îndemnă Sam. Lumina era stinsă dar, pe masă, în dreptul farfuriilor erau două lumânări aprinse și, alături, ceainicul, cești și o cutie cu fursecuri.

– M-am gândit că după eșecul de ieri, ar trebui să începem această relație într-o notă mai amabilă, spuse Sam când ea se așeză la masă. Îți mulțumesc că ai acceptat să-mi închiriezi o parte din casă.

– Cu plăcere, se trezi ea spunând, apoi se uită din nou pe masă. Mâncarea mirosea îmbietor, totul era aranjat foarte frumos și atmosfera era... romantică. Holly vru să aprindă lumina, Dar Sam își puse palma peste a ei, împiedicând-o.

– Stai puțin, zise el, strecurându-și degetele sub palma ei și dându-i-o ușor la o parte. Nu face asta. Și, luând-o de mână veni mai aproape de ea, sprijinidu-și cealaltă mână lângă umărul ei, pe perete. Coapsele li se atinseră, sânii ei se lipiră de pieptul lui și lui Holly i se tăie respirația simțind că i se întăresc sfârcurile. Ce naiba îi făcea Sam?

– Te rog, lasă lucrurile așa cum sunt, să vezi ce se întâmplă, spuse el în șoaptă. Simte atingerea noastră. Simte-mă.

Era excitat, fierbinte și respira întretăiat, topind-o în îmbrățișarea lui, făcând-o să pulseze de plăcere.

Simte atingerea noastră. Simte-mă.

– Nu pot, zise ea gâfâind, strecurându-se pe sub brațul lui și retrăgându-se în colțul banchetei tremurând din tot corpul. Senzațiile pe care Sam le trezise în ea și ceea ce dorea de la ea o speriaseră. Nică măcar nu se putea uita la el.

De-abia când Sam aprinse lumina, răsuflă ușurată. O vreme nu-și spuseră nimic și în liniștea din bucătărie nu se auzi decât clinchetul ceainicului lovind ușor buza ceștilor și clipocitul slab al ceaiului care le umplea. În cele din urmă, Holly îndrăzni să-l privească.

Sam ținea în mână o farfurie și cu lingura în cealaltă făcu semn spre castronașele cu mâncare.

– Vrei să guști?

– Ce e acolo?

– Nu sunt sigur. E mai bine să nu te uiți de aproape la mâncarea chinezească, totuși asta e foarte gustoasă. Riști?

– O fi condimentată? Unii oameni sunt alergici la condimente.

Sam rămase cu lingura în aer, deasupra castronașului.

– Tu ești?

– Nu știu și nici nu vreau să aflu.

– Această reacție alergică nu e... mortală, nu?

– Nu cred, dar...

– Atunci merită să guști puiul Kung Pao. Și îi puse puțin în farfurie, apoi adăugă o porție uriașă de brocoli cu carne de vită și, în sfârșit, orezul, îi întinse bețișoarele și-i așeză în față farfuria, apoi o umplu pe a sa.

Într-adevăr, mirosea grozav, trebui să recunoască Holly.

– Drăguț din partea ta că ai adus cina, spuse, înfigând bețișoarele într-o legumă cu gust ciudat. Sam îi mulțumi dând din cap, fiindcă deja mesteca cu poftă. Holly ridică din farfurie, strâmbând din nas, ceva verde și vâscos, care semăna cu alga de mare.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Sam.

Holly răsuci alga pe bețișoare, apoi le înfipse în orez, ca să meargă mai ușor.

– Nu sunt obișnuită să mănânc lucruri pe care nu pot să le identific, îi mărturisi ea.

– Nu te uita. Închide ochii și ia o înghițitură.

Așa și procedă, apoi luă o bucățică din carnea de pui.

– Îți place?

Fu surprinsă constatând că da, îi plăcea.

– Mmm, e chiar foarte bună.

Dar, probabil, avea un milion de calorii, echivalentul a vreo douăzeci și cinci de sandvișuri Big Mac, totuși era gustoasă cu tot acel amestec de mirodenii și legume necunoscute.

Brusc, simți cum gura îi ia foc. Buzele, limba... chiar și gingiile o ardeau îngrozitor și nasul începu să-i curgă. Tuși, apoi își șterse lacrimile cu șervetul.

– Sam... Sam! abia reuși să îngaime.

Asta era. Avea alergie la condimente și urma să moară din cauza mâncării chinezești. Disperată, începu să agite din mâini.

– Bea repede asta, zise Sam, ducându-i ceașca la gură. După câteva înghițituri își mai reveni, dar bău încă două cești de ceai.

– Toată gura mea o e rană, spuse, privindu-l acuzator.

– Scuză-mă, dar n-am știut că până acum n-ai mai mâncat mâncare chinezească. E drept că dacă nu ești obișnuit, ți se pare puțin prea condimentată.

– Puțin? Holly împinse farfuria într-o parte.

– Ar trebui să-mi spui ce n-ai mai mâncat până acum, ca pe viitor să evităm asemenea neplăceri. Mâncare indiană? Ai gustat vreodată curry?

Holly dădu din cap, negând.

– Toate lucrurile acelea noi... planurile pe care le-ai făcut pentru mine... sunt legate de mâncare? îl întrebă, curioasă ce avea să spună.

Sam zâmbi malițios.

– Nu chiar toate.

Bărbatul acesta o zăpăcea, o deruta, nu putea ține pasul cu el. Acum râdeau împreună de cine știe ce glumă, ca în momentul următor să se uite la ea de parcă ar fi vrut s-o devoreze. Nici un alt bărbat nu o mai privise în felul acela, nici chiar Brad... în special Brad, care era prea scorțos ca să facă așa ceva.

– Firește, nu ți-aș cere niciodată să faci ceva ce nu dorești, continuă el.

– Am senzația că acum nu discutăm despre puiul Kung Pao.

– Eu nu, dar tu hotărăști în ce ne privește. Sper, totuși, că te pot convinge să ne dai o șansă. Sam deschise cutia de fursecuri cu răvașe i-o întinse, apoi alese și el unul. Sunt oameni care cred că ce e scris acolo sunt exact dorințele lor nemărturisite, zise el, desfăcând hârtia furseculuI. Tu ce părere ai?

– Eu cred că cel care e pus să le scrie ar fi surprins să audă ce-ai spus, replică Holly, desfăcând și ea hârtia de pe fursec.

– Ce scrie pe a ta? o întrebă.

– Fericirea ta depinde de felul în care privești viața, citi ea cu voce tare.

– Ce zici de asta?

– Cred că e valabil pentru un milion de oameni. Al tău e, probabil, la fel de evaziv.

– Nu cred, al meu se potrivește la fix, zise Sam ținând răvașul în așa fel ca ea să-l poată citi.

– Ți se vor realiza toate planurile, citi ea. Brusc și inexplicabil i se întețiră bătăile inimii. Oftând adânc își ridică privirea de pe hârtie și-l întrebă, încercând să pară indiferentă: Și care sunt aceste planuri mărețe?

– Să te fac să te îndrăgostești de mine. Și, zâmbindu-i, o apăsă ușor cu degetul pe vârful nasului. Dar asta cred că se întâmplă deja.

Capitolul 5

Sam nu-și putea scoate din minte cina aceea romantică. Mai mult chiar, simțea că erau atrași unul de celălalt, din ce în ce mai puternic. Trecuseră patru zile până ce se hotărî să termine lucrul mai devreme, dar și ceea ce-și propusese în privința lui Holly.

Ziua de muncă la firma de construcții a tatălui său începea foarte devreme în zori, și se încheia la nouă dimineața, înainte ca soarele arzător al Arizonei să înceapă să dogorească, deci practic, se lucra jumătate de program. Niciodată până atunci nu profitase de faptul că era fiul patronului, dar în ziua aceea asta voia să facă.

Era aproape zece și jumătate și afară căldura încinsese țigla de pe acoperișul pe care tocmai îl reparau. Pe Sam îl ardeau tălpile, chiar dacă era încălțat în cizme cu talpă groasă. Vara, punerea acoperișului era o muncă infernală. Privi cu jind în jos, la piscina casei vecine, apoi își șterse cu brațul fruntea transpirată și își îndreptă atenția către cei patru muncitori din echipa sa.

– Am aici câte cincizeci de dolari pentru fiecare... și-și scoase portofelul ca să fie sigur că se face ascultat... dacă până la unsprezece terminăm treaba și lăsăm totul în ordine.

Astfel, în mai puțin de o oră Sam se afla acasă, sub duș, iar după o jumătate de oră se îndrepta cu mașina spre clădirea în care Holly își avea biroul.

Funcționara de la recepție îl întâmpină cu un zâmbet larg.

– Cu ce pot să vă ajut?

Sam îi întoarse zâmbetul.

– – O caut pe Holly Aldridge. Este aici? o întrebă făcând semn cu capul spre birouri.

– Domnișoara Aldridge a plecat și nu se mai întoarce astăzi la serviciu. Poate un alt asociat ar putea să vă ajute.

Era răspunsul tipic, așa că Sam încercă din nou:

– Îmi puteți spune unde a plecat?

Holly nu era acasă și nici nu-i spusese că își ia zi liberă. Doar cine știe ce mare nenorocire ar fi obligat-o să se dezlipească de masa de lucru.

– Din păcate, nu vă pot informa despre programul domnișoarei Aldridge. Doriți să vorbiți cu altcineva?

– Sam tu ești? Clarissa scosese capul pe ușă și când se asigură că, într-adevăr, el este se apropie, îl luă de braț și îl conduse în biroul ei.

– Erai curios să vezi cum trăiește și cealaltă jumătate? îl întrebă ea râzând.

– Care cealaltă jumătate?

– Cea care s-a maturizat și și-a asumat responsabilități. Cea care și-a întemeiat un cămin și are o căsnicie fericită.

– Oh, despre jumătatea asta e vorba. Sam își încrucișă brațele la piept și se lăsă pe spate, imitând-o pe Clarissa care stătea relaxată.

– M-am maturizat și am o mulțime de responsabilități, o informă el. Am o slujbă bună...

– Unde te comporți ca un inconștient!

– Poftim!

– Amintește-ți de acuzațiile de încălcare a eticii profesionale pe care ți le-a adus împuțitul de Malcolm Jeffries. Sam o fulgeră cu privirea. Ai tăi mi-au povestit și sunt îngrijorați. Ție ți-a păsat măcar, așa puțin de această problema minoră? Hmm?

Sam simți că îl ia durerea de cap.

– Audierea va avea loc abia peste o lună și jumătate, când am să demontez toate acuzațiile acelea stupide.

– Poate că ai dreptate, totuși...

– Totuși nu ăsta-i scopul discuției, continuă Sam, nemaivrând să se gândească la intrigile meschine ale lui Malcolm Jeffries. Deci, am o slujbă bună, mai bună decât oricare din acest oraș.

– Recunoaște că ai o slujbă care-ți permite să te simți ca un student tot restul vieții.

Nu dorea să se antreneze – oare pentru a câta oară? – într-o discuție în contradictoriu pe tema aceea. Sam era ultima persoană despre care cei din familie și-ar fi închipuit că va ajunge profesor la colegiu, iar el știa acest lucru. Era chiar ultima persoană despre care familia ar fi crezut că va urma colegiul. Punct. Cei apropiați nu înțelegeau ce-l determinase să ia o asemenea hotărâre dar Sam n-avea să-și țină respirația până ce i-ar fi fost înțelese motivele.

– Ți-ai terminat treaba aici? o întrebă.

– E mai amuzant să te cicălesc pe tine, glumi ea.

– De ce ți-e teamă, de-aia nu scapi, zise el oftând, hotărând să lămurească acum lucrurile, fiindcă ea, oricum, ar fi insistat până ar fi aflat ce dorea.

– Cât privește restul acuzațiilor... și-i zâmbi cu subînțeles... o să mă însor și-o să mă așez la casa mea de îndată ce Holly încetează cu prostiile și spune „da". Altceva?

Clarissa scoase un țipăt scurt și câteva capete se întoarseră spre ea. Roșie la față le făcu semn colegilor să-și vadă de treabă, apoi îl luă de umăr pe Sam.

– Deci, e adevărat! Oh, Sam... ce romantic! Dragoste la prima vedere, nici nu-mi vine să cred. Mă bucur mult pentru tine.

– Ba să crezi și, dacă mai continui să rânjești, șeful tău se va întreba cu ce te ocupi în timpul orelor de program, o atenționă el, dar nu putu să ia o atitudine ofensată, așa cum își propusese.

Lăsând gluma la o parte, Sam era îndrăgostit de Holly până peste urechi. Pentru el era combinația perfectă – o femeie care inspira dragoste, respect și senzualitate, în proporții aproximativ egale și singurul lucru care îl oprise să o ceară în căsătorie până atunci fusese acela că Holly i-ar fi râs în față. El nu se compara nici pe departe cu doctorul Brad.

– Sfinte Sisoe! exclamă Clarissa, privindu-l cu atenția. Tu chiar vorbești serios, nu?

Da, pe cât de adevărat era că respiră, sau că a doua zi dimineață se va trezi din somn. Și pe cât de adevărat era că o va face pe Holly să simtă exact la fel.

– Mă știi tu pe mine că aș fi un tip nehotărât? o întrebă și Clarissa făcu ochii mari.

– Ai câștigat, așa că mai bine te-ai grăbi să pleci.

– De ce?

– Pentru că exact în clipa asta Holly e cu Brad, spuse ea, căutând printre hârtiile de pe birou, și luând una dintre ele. De-asta și-a luat zi liberă. S-a dus după el pe terenul de golf pentru a încerca să-l convingă să se întoarcă la ea. Asta face parte din Planul ei.

– Care plan?

– Holly m-ar omorî dacă ar afla că ți-am spus, dar crede-mă că așa este. Uitându-se pe bucata de hârtie, formă un număr de telefon și-i pasă receptorul lui Sam. Mi-a lăsat numărul de telefon, în caz că intervine vreo urgență la serviciu, îi explică, dându-și ochii peste cap. Brad termină partida la douăsprezece, așa că dacă te grăbești poate-i mai prinzi acolo.

– Și de ce aș face asta?

– Pentru că tu și Holly sunteți făcuți unul pentru celălalt, de-asta. De ce crezi că am insistat să te muți la ea?

– Deci, a fost un aranjament al tău.

Clarissa încuviință din cap, mândră de isprava ei.

– Trebuie s-o oprești. După câte o cunosc pe Holly, e în stare să-l convingă pe Brad să reia legătura.

Sam închise telefonul. Nu știa cum o să procedeze, dar avea să se orienteze la fața locului. Acum trebuia să se grăbească.

***

În timp ce se îndrepta spre terenul de golf, luptându-se să care sacul cu întreg echipamentul, Holly se gândea că la magazinul de articole sportive parcă nu cântărise atât de mult. Agățat pe umăr de curea, o durea spatele; purtat în brațe, nu vedea pe unde merge. Mai bine ar fi plătit un băiat de mingi s-o ajute.

Apoi îl văzu pe Brad la câțiva metri în fața ei, cu mâna streașină la ochi, căutând parcă pe cineva pe terenul de golf. Se părea că ochelarii de soare, care-l costaseră nici mai mult nici mai puțin decât o sută douăzeci de dolari, nu-l ajutau să-și ferească ochii de verdele strălucitor, nenatural, al gazonului bine întreținut. Cu banii aceia mai bine și-ar fi cumpărat o pereche de pantofi și ar fi fost mai câștigat, dar asta dovedea că, uneori, până și Brad era nesăbuit.

În ziua aceea Holly conta pe judecata lui logică. Până atunci nu discutase motivele despărțirii lor, sperând ca el să deschidă discuția. Acum dorea să atingă miezul problemei, oricare ar fi ea, și s-o rezolve. Ca să fie mai sigură, chiar își făcuse o listă cu posibilele replici, pusă în sac la îndemână, în caz că ar fi uitat vreunul din punctele pe care voia să le atingă.

Brad își lăsă mâna în jos și se îndreptă spre prima gaură.

Cu un ultim efort Holly mai ridică o dată sacul cu crose și alergă după el. Puse piciorul în teren tocmai când Brad dispăru în spatele unei movile și cu ochii ațintiți asupra locului unde-l văzuse ultima oară, se grăbi să-l ajungă. Câteva minute mai târziu era lângă el.

– Bună, îl salută lăsându-și jos sacul de golf.

Elegant ca întotdeauna, se părea că despărțirea lor nu-i scăzuse moralul. Spre deosebire de alți bărbați, lui Brad îi

plăcea să se îmbrace cu gust și să arate bine, începând cu tunsoarea, până la unghiile îngrijite; totuși, parcă, arăta, prea spilcuit, constată ea. Dintr-o dată, una dintre calitățile ce le apreciase la el i se părea... lipsită de importanță.

Holly își alungă din minte acest gând. De unde naiba i-o fi venit? Numai Sam, care pierdea mai mult timp aranjând mâncărurile chinezești pentru cină, decât ocupându-se de felul cum arăta, era de vină. Lui nu-i plăceau hainele frumoase și acum nici ea nu se mai omora după ele.

– Bună, repetă ea, zâmbind.

Brad rămase surprins s-o vadă acolo. Chiar își ridică puțin ochelariii ca să vadă mai bine.

– Holly, ce cauți aici?

– Thomas m-a rugat să vin în locul lui. S-a ivit o urgență la serviciu.

Urgența era ea. De dimineață îl rugase pe Thomas, partenerul de golf al lui Brad, s-o lase să-i țină locul miercurea aceea, zi în care, de obicei, juca cu Brad, promițându-i în schimb noile crose de golf, în caz că lucrurile nu ieșeau cum spera ea.

Brad încruntă din sprâncene.

– Dar ție nu-ți place golful. Pe mine m-ai refuzat întotdeauna. Și aruncă o privire suspicioasă croselor ei. Parcă spuneai că gazonul folosit la acoperirea terenului te face să strănuți.

– Știu ce-ți spuneam, dar după ce m-ai părăsit, mi-am dat seama că într-o oarecare măsură a fost vina mea. Munceam prea mult și cred că te neglijam. Acum vreau să-mi îndrept greșeala și să-ți împărtășesc preocupările, cum ar fi golful. Așa că, iată-mă, conchise ea, făcând semn cu capul spre sacul de golf.

– Al cui este? Era un sac frumos și scump, pe care-l cumpărase la recomandarea competentă a vânzătorului, pentru a-l convinge pe Brad de sinceritatea intențiilor sale. Și se părea că reușise, fiindcă el se arăta încântat de pielea de bună calitate din care era făcut.

– Al meu. L-am cumpărat în weekendul trecut.

– În caz că apare vreo urgență pe terenul de golf? Hmm, aici o prinsese, dar nu se intimidă.

– Da. Și din moment ce ne aflăm amândoi aici, iar Thomas lipsește, putem începe. Și, băgând mâna în buzunarul interior al sacului, scoase un pumn plin de ținte și-i întinse una.

– Au! Doar nu vrei să mă împungi cu ea, zise el frecându-și palma.

– Scuză-mă.

Primele două găuri le nimeri foarte repede. Loviturile ei erau puțin mai ample dar, își spuse ea, pentru un începător era destul de bine. Brad nu era atât de optimist și la a treia gaură se opri să-i spună că schimbă tot jocul, ceea ce lui Holly i se păru un semn încurajator.

– E liniște și frumos aici. N-am mai văzut pe nimeni jucând în apropiere, spuse ea în timp ce Brad se pregătea pentru următoarea lovitură. Mă gândeam că este locul cel mai potrivit pentru o discuție între patru ochi. De exemplu... noi am avea multe de vorbit.

– E o provocare?

– Ce e rău în faptul că vreau să discutăm, să-mi explici de ce te-ai mutat... altceva decât că ai nevoie de „puțină libertate". Și scoase din sac o crosă, exersând balansul ca să-i dea timp să răspundă.

– Știam eu că e o cursă, zise el, apoi își luă sacul pe umăr și porni după minge.

Din poziția pe care i-o arătase tipul de la magazin Holly își fixă ținta și lovi mingea înainte ca Brad să i-o ia înainte. O lovitură superbă. Mingea pluti în aer îndreptându-se direct spre următoarea gaură. Din păcate, însă, Brad se afla exact pe traiectoria ei.

– Brad, ferește-te! Era prea departe ca să vadă mingea lovindu-l, dar Holly știu momentul, fiindcă el se dădu puțin spre spate. Ținându-se de umăr, Brad se aplecă după minge și Holly efectiv îi simți privirea când și-o ațintă asupra ei.

Totuși, când ajunse lângă el, în mod surprinzător, zâmbea. În timp ce Holly își lăsa sacul pe iarbă ca să-și adune forțele pentru următoarea lovitură, cu un aer vesel, Brad scoase stiloul și formularul de punctaj, lucru la care Holly se aștepta cel mai puțin.

– Asta se sancționează cu douăsprezece puncte.

Se părea că umărul rănit nu-l deranja, atâta vreme cât îl ajuta să câștige partida.

– Îmi pare rău ca s-a dus așa departe, se scuză Holly.

– Nici nu mă miră, din moment ce ai folosit o crosă metalică numărul nouă.

– Va trebui să mă înveți să joc, zise ea oftând, apoi luându-i mingea din mână o puse din nou jos. Data viitoare o să mă descurc mai bine.

Brad scutură din cap.

– Nu va exista o „dată viitoare", fiindcă nu vreau să repet experiența de a juca golf cu tine.

– Dar trebuie să avem preocupări comune, reluă Holly subiectul. Cum să avem o relație normală dacă nu stăm deloc

împreună? Asta nu se întâmplă pur și simplu, ci este nevoie de efortul amândurora.

Brad strânse din buze.

– Știi că nu-mi place să vorbesc despre asta. O privea direct în față, dar din cauza ochelarilor de soare, Holly nu-i vedea expresia. Nu-mi doresc o relația care să aibă nevoie de eforturi pentru a o întreține. Asta înseamnă că ceva nu merge.

Holly nu se aștepta la asta.

– Greșești...

Brad hohoti scurt.

– Oh, da... am uitat că stau de vorbă cu un expert. Tonul lui sarcastic o răni. Nici n-aș fi crezut că am de-a face cu o specialistă în relații amoroase.

Lui Holly nu-i venea să creadă ce aude. Chiar nu-l interesa să salveze situația în care se aflau? În cazul acesta lista pe care și-o pregătise nu-i mai folosea la nimic.

Brad îi îmbrățișă umerii.

– Îmi pare rău, dar tu m-ai provocat să-ți spun toate astea, îi șopti. Ți-am spus că nu e momentul potrivit și că am nevoie de puțină libertate. Simțindu-i mușchii încordați sub palme, își lăsă mâinile în jos. Acum e mai bine? Holly încuviință dând din cap. Bun, atunci să continuăm partida. Și se apucă să caute crosa potrivită pentru următoarea lovitură, în timp ce Holly se străduia să-și revină. Nu-și imaginase că Brad va refuza să discute despre relația lor.

Așteptă până ajunseră la gaura numărul nouă – deja i-o luase înainte cu douăzeci și patru de lovituri – ca să încerce din nou.

– Credeam că între noi lucrurile stau bine, deschise iar discuția, în timp ce se îndreptau spre a zecea gaură. Anul cât

am locuit împreună nu ne-am cerctat niciodată, îi argumentă ea. Ne obișnuiserăm atât de bine unul cu celălalt de parcă am fi fost casătoriți de cine știe când.

În seara când pregătise cina aceea romantică fusese convinsă că Brad o va cere de soție. Era și timpul. Cina era un semn încurajator, care să-l lase să înțeleagă că este pregătită pentru marele eveniment.

– Mda... mormăi Brad... căsătoriți.

– Nu pari prea încântat de ideea asta, spuse Holly ridicând mirată din sprâncene. Eu credeam...

– Să lăsăm discuția pe altă dată. Vorbești mult și nu mă pot concentra.

Holly se dădu un pas înapoi. Foarte bine. Dacă argumentele logice nu-l sensibilizau, va face apel la... puterea ei de seducție, ultima etapă a Planului.

Lângă ea, Brad privea încruntat steagul ce flutura deasupra ultimei găuri. Apoi, îndreptându-și poziția picioarelor, lovi mingea. Cât de bine se prefăcea că nu o vede. La câtă atenție îi dădea Brad, chiar putea să devină invizibilă, că n-ar fi observat!

Din departare se auzi bâzâitul unui motor, ca al unei mașini de tuns iarba, deși acest lucru nu era posibil atâta vreme cât pe teren se juca golf. Holly privi în zare, curioasă să vadă de unde venea zgomotul.

Câteva minute mai târziu văzu micul automobil de teren pentru transportul jucătorilor îndreptându-se spre ei. La volan era un bărbat care conducea cu o viteză atât de mare încât mașinuța nu putea ține linia dreaptă, săltând din toate articulațiile.

Brad își ridică privirea.

– Habar n-aveam că prind o asemenea viteză, remarcă el. O fi vreun puști zănatic...

Se opri când mașinuța frână lângă ei și bărbatul se dădu jos zâmbind.

– Sam! Ce cauți aici?

Ce plăcut era pentru Holly să vadă o figură prietenoasă. Bucuroasă, îi făcu semn din mână să se apropie. Pe lângă Sam, Brad care era cât Holly de înalt, părea un pitic.

– Salut, doctore. Cum merge partida? îl întrebă strângându-i mâna.

– Bine, deși Holly are o mică problemă, îi răspunse acesta, cu mâna liberă băgând în buzunar formularul de punctaj.

– Ooo, nu credeam, spuse Sam întorcându-se spre ea. Ți-am urmărit jocul de la distanță și păreai în formă.

Privirea lui admirativă ce o măsura din cap până-n picioare o făcu să se întrebe dacă, într-adevăr, se referea la calitățile ei de jucătoare.

– Mulțumesc. Și nu se putu abține să nu-i arunce lui Brad o privire care parcă spunea: „ți-am zis eu?" înainte să i se adreseze tot lui Sam: Nu vrei să joci cu noi? Întotdeauna e loc și pentru al treilea.

– Mai are multe de învățat despre jocul ăsta, îi spuse Brad lui Sam, înghiontindu-l ușor cu cotul în coaste, ca între bărbați, apoi întorcându-se spre Holly: E interzis să introduci în timpul partidei alți jucători. Prietenul tău...

– Sam, îl informă prietenul în cauză.

– Da, îmi amintesc. Holly, prietenul tău, Sam, va trebui să aștepte altă ocazie ca să joace cu tine. Acum, dacă nu te superi, lasă-ne să continuăm partida, zise el uitându-se nerăbdător spre următoarea gaură.

– De fapt, am venit să te iau, Holly. S-a ivit o urgență de care trebuie să te ocupi.

Holly scoase un oftat. Ar fi trebuit să-și imagineze că se va întâmpla ceva, exact în ziua ei liberă, prima în ultimul an. Se întoarse să-și ia sacul, dar Sam deja îl pusese pe umăr și se îndrepta spre mașină.

– Scuză-mă, Brad, spuse Holly, dar el ridică din umeri nepăsător, obișnuit cu urgențele de la spital, ca să înțeleagă că Holly n-avea de-ales. Rareori se nimerea ca amândoi să-și poată lua liber în aceeași zi. Ce-ar fi să ne întâlnim peste câteva zile? Îți convine la Francie's? Nu o putea refuza să cineze împreună la restaurantul unde se cunoscuseră. Acesta era punctul forte al celei de-a doua faze a Planului ei.

– Sună-mă la cabinet să stabilim cum facem.

– Bine. Și, oftând, îi aruncă o ultimă privire peste umăr și se luă după Sam.

***

Acum că o găsise pe Holly și o știa instalată confortabil în mașinuță, lângă el, Sam se îndrepta cu viteză normală spre clădirea clubului. Ajunși la marginea terenului își întoarse privirea spre ea.

– Arăți foarte bine, îi spuse plimbându-și din nou privirea asupra rochiei înflorate, scurtă până aproape de genunchi și prinsă pe umeri în breteluțe, care-l ducea cu gândul la o zi toridă de plajă. Îi plăcea. Și îi plăcea cum îi stătea lui Holly îmbrăcată cu ea.

Totuși, nu se potrivea ținutei de golf și putea paria că nu și-o pusese doar ca să obțină un punctaj mai bun.

– E nouă rochia?

– Îhî, murmură ea absentă, scotocind în sacul de golf, de unde scoase agenda ca să-și consulte programul. Când au sunat de la birou nu ți-au spus despre ce urgență e vorba?

Sam opri mașinuța în fața clubului.

– Păi... de fapt nu ți-am zis că urgența e la serviciu, spuse el în timp ce preda cheia.

– Cum adică? îl întrebă când fură din nou singuri și se îndreptau spre parcare.

– Nu te enerva. Holly se opri în loc, cu mâinile în șolduri, privindu-l suspicioasă. Părî nervoasă.

– Iar tu pari de parcă ar trebui să-mi dai o explicație, – i-o întoarse ea, bătând nervoasă cu piciorul în asfalt.

– Bine, am să-ți explic, spuse el, aruncându-i sacul în remorcă, apoi scoase din buzunar cheile camionetei. Clarissa mi-a zis unde ești când m-am dus înainte de masă la tine la birou.

– Și ce căutai la mine la birou? se enervă ea și mai tare.

– Venisem să te iau la masă, dar nu mai erai acolo. Gândindu-mă că n-o să mă refuzi, m-am repezit până aici.

– De ce, oare, am senzația că am fost păcălită ca să plec din timpul partidei?

– Chiar ai fost. Și zâmbind, Sam îi deschise portiera să se urce. Haide, suie-te! Te duc unde vrei tu.

– Am și eu mașină și pot conduce singură.

– Perfect. Dar Holly nu se clinti. Vrei să te întorci pe teren? o întrebă ridicând din sprâncene.

– Nu... de fapt, n-a ieșit cum plănuisem, rosti ea enigmatic.

Aveau vorbele ei vreo legătură cu planul despre care îi pomenise Clarissa? Sam își notă în minte să ceară mai multe informații verișoarei sale.

Holly părea nehotărâtă între a se urca în mașina lui sau a merge, în deplină siguranță, cu a ei.

– Mă aduci mai târziu să-mi iau mașina?

Sam dădu din cap, așteptând să se decidă. În sfârșit, Holly catadicsi să se miște și se apropie de portiera deschisă.

– Asta înseamnă că nu mai ești supărată pe mine?

– Înseamnă că asfaltul îmi arde tălpile, bombăni ea, arătându-i sandalele cu care era încălțată. Sam zâmbi și-i întinse mâna s-o ajute să se urce, dar înainte să se așeze, Holly mătură cu palma de pe banchetă praful, ziarele și casetele, deplângând mizeria din cabină. Deci, care era urgența? îl întrebă din nou, după ce se așeză.

– Dacă tot insiști, atunci îți spun că nu e vorba de nici o urgență, îi mărturisi el, pornind motorul. Voiam să petrecem puțin timp împreună și cum altfel te puteam convinge că dragostea la prima vedere e un lucru real? Holly făcu ochii mari. Prinde-ți centura de siguranță, îi aminti el dar, imediat, privirea ei circumspectă îl făcu să se simtă ca un idiot. Îi venea să-și dea pumni în cap. Holly l-o fi crezând vreun nebun, maniac sexual, dar n-o putea condamna în acel moment, fiindcă exact așa se simțea.

– Știi, nu poți răpi oameni de pe terenul de golf, așa, pur și simplu. Așa acționezi de obicei?

– Nu întotdeauna. Nici el nu era convins de ce spune, fiindcă se întâmpla pentru prima oară.

Holly tuși ușor dregându-și vocea.

– Eram sigură. Și-acum unde mergem?

Strângea în mâini agenda, pregătindu-se, probabil, să-l lovească dacă, cumva, ar fi întrecut măsura. Categoric, femeia asta nu știa de glumă.

– Dacă vrei ne întoarcem pe terenul de golf, sau să-ți iei mașina ca să te duci acasă sau la serviciu. Tu hotărăști. Ceva mai relaxată, Holly dădu drumul agendei. Sam se destinse și el simțind că e pe drumul cel bun. Era să uit... În frigiderul portabil găsești ceva special pentru tine. Și făcu semn cu capul spre cutia frigorifică pe care ea își ținea picioarele.

– Nu, mulțumesc, am băut ceai cu gheață...

– Nu-i de băut.

– Dar ce e?

– Nimic scârbos, dacă la asta te gândești. Deschide și-ai să vezi. Nu mai pomenise în viața lui o femeie care să accepte atât de greu un cadou, dar așteptarea îi fu răsplătită fie și numai văzându-i expresia feței când Holly deschise capacul și scoase dinăuntru un buchet de margarete galbene.

– Dacă încerci să mă îmbunezi oferindu-mi flori, să știi că ai reușit, zise ea zâmbind.

– Florăreasa mi-a sugerat să cumpăr alte flori, dar le-am ales pe astea fiindcă, după părerea mea margaretele sunt cele care te reprezintă cel mai bine: ești genul de fată căreia dacă îi place un lucru, îi place oricum, indiferent cum ar arăta. O privea neștiind cum să-i explice mai bine acest lucru. Holly încă zâmbea, îmbujorată și surprinsă. Expresia ei îi sugeră o Holly copil, cu două codițe împletite în locul tunsorii scurte de acum, și pistrui pe nas. Dacă vreodată vor avea o fată, precis va fi și ea pistruiată. Imediat scutură din cap încercând să-și alunge din minte acest gând. Și-acum, dacă tot te-am

smuls de pe teren și te-am îmbunat. unde ai vrea să mergi? La grădina zoologică... în parcul de distracții... sau poate-ți place bowling-ul?

– Bowling-ul?

– Există diverse moduri în care te poți distra, totul e să vrei. De tine depinde să vezi partea amuzantă a lucrurilor, așa că astăzi ne vom distra împreună.

La semafor, Sam îi aruncă o privire. Holly își mușca îngrijorată buza de jos.

– Cred că ar trebui să mă întorc la birou... zise fără prea multă convingere.

– Te rog, ai să vezi că o să ne distrăm. Oricum, se vede că ai nevoie de așa ceva. Ai probleme cu Brad?

– Ce te face să crezi asta?

– Simt că așa este. Dar nu-i spuse nimic despre figura ei abătută. Ei, ce zici?

Holly trase adânc aer în piept.

– Mai întâi vreau să știu ceva.

– Ce anume?

Holly ridică buchetul de flori.

– Chiar le-ai ținut în congelator?

– Mda, zise el râzând. Mi-a fost teamă că or să se vestejească.

– În cazul ăsta, poate nu ești atât de nebun pe cât pari. Hai să mergem.

Capitolul 6

Până la urmă ajunseră în parcul de distracții. În timp ce stăteau la rând să li se pună ștampila pe mână, Holly înțelese de ce-i propusese să meargă acolo. Era locul cel mai potrivit pentru un bărbat cu suflet de copil, așa ca Sam McKenzie.

Luând-o de mână intrară în spațiul îngrădit. Surprinzător, lui Holly i se părea firesc să meargă lângă el aproape atingându-și umerii, și atâta vreme cât își recăpătase buna dispoziție, era dispusă să încerce această nouă experiență.

– E mai plăcut aici decât să joci golf?

Holly încuviință dând din cap.

– Unde mergem mai întâi?

– Să mâncăm, spuse el pe un ton hotărât.

– Să mâncăm? Dar nu e vremea prânzului.

– Tu faci totul după un program prestabilit?

– Nu, dar... și nu mai da așa din cap. Ce e rău în asta? replică ea.

– Nimic, absolut nimic, dar nu cred că stomacul meu s-a adaptat programului tău, zise el zâmbind.

Și se îndreptă spre rulota cu umbrelă a vânzătorului de hot-dog pregătiți la rotisor, al căror miros apetisant plutea în aer. Holly simți că i se face foame.

– Eu plătesc, spuse el și scoase banii din portofel. Cum îți place?

Holly nu-i răspunse, privind fascinată cum vânzătorul pune hot-dog-ul în cornul tăiat în două și apoi îl stropește cu ketchup, muștar și diverse mirodenii. N-ar fi crezut că o asemenea combinație de arome și condimente pe un singur hot-dog l-ar putea face comestibil.

– Nu m-am hotărât, dar tu comandă-ți ce vrei.

– Bine. Și, întorcându-se spre vânzător, ceru doi hot-dog cu ingredientele respective și o bere.

– Pun și chili? îl întrebă vânzătorul, ținând lingura în aer.

– Da, pe amândoi, mulțumesc, răspunse el, apoi către Holly: Preferi altceva?

– Păi... da, dar... și adresându-se vânzătorului: Scuză-mă, îmi poți spune din ce sunt făcuți? Acesta o privi de parcă ar fi vorbit chinezește. Vreau să știu din ce carne sunt pregătiți, de vită, de curcan... din altceva... De data aceasta Sam se uita la ea cu o expresie uimită.

– Cucoană, ăștia-s hot-dog, replică vânzătorul. Cumperi, sau ba?

– Hmm... Holly nu se putea hotărî. Murea de foame, dar voia să știe și ea ce mănâncă. Și Doamne ferește să conțină vreun strop de grăsime. Dacă se îngrășa, tot Planul de a-l face pe Brad să se întoarcă la ea ar fi eșuat. Lui Brad îi plăceau femeile cumpătate.

– Asta e o altă reacție la condimente, sau e vorba despre altceva? o întrebă Sam. Dacă vrei mergem în altă parte.

– Tu mănânci numai chestii din astea? se miră Holly, gândindu-se cum reușea Sam să-și mențină alura atletică mâncând numai pizza, mâncare chinezească, gogoși și hot-dog.

– Nu-mi fac probleme.

În cazul ăsta trebuia să-l învețe să se hrănească rațional, fiindcă altfel, până la treizeci și cinci de ani excesul de colesterol l-ar fi dat gata, cu siguranță. Sam avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el.

– Te-ai hotărât, cucoană? Vânzătorul o privea nervos, iar în spatele ei se formase o coadă lungă.

– Vrei să mergem în altă parte? o întrebă Sam.

Holly se hotărî în sfârșit.

– Nu. Nu contează din ce sunt făcuți. Am să iau unul... cu toate condimentele, te rog. Și o bere.

Bine că își potolise foamea, se gândea puțin mai târziu, lingându-și urmele de chili de pe degete.

– Ți-a plăcut? zise Sam privind-o.

– Mmm, nici nu-mi mai aduc aminte când am mâncat ultima oară un hot-dog. Acum ar trebui să mă ridic și să plec, dar mă simt atât de bine aici, spuse ea bătând cu palma în banca pe care stăteau. Îmi place, iar tu știi cum să te porți cu fetele. Sam o iscodi cu privirea, iar Holly izbucni în râs, arătându-i cu mâna în jur. Vorbesc serios! E atâta liniște aici și-mi place fiindcă nu e nevoie să-ți faci griji ce impresie lași celor din jur.

Sam înghiți și ultima îmbucătură, dar în colțul gurii îi rămăsese o urmă de grăsime.

– Vezi că ai puțin chili... și-i arătă locul apăsându-și degetul pe buză... chiar aici.

– Unde, aici? întrebă, scoțând limba într-o parte.

– Nu, în partea cealaltă... puțin mai jos... stai un pic. Și luând un șervețel curat din mâna lui Sam, se apropie și-i șterse urma de chili. Gata... apoi, pentru mai multă siguranță, se îndepărtă de el, dezliplindu-și privirea de pe buzele lui și mutând-o undeva între umăr și maxilar. Ar trebui să te bărbierești, îi atrase atenția, încercând să pună capăt subiectului. Simțea aerul vibrând în jurul lor și trebuia să-și ia măsuri de precauție, dar înainte să mai adauge ceva, Sam o prinse cu brațele de mijloc.

– Știu. Dar tonul lui spunea clar că acesta era ultimul lucru la care se putea gândi în clipa aceea. Simțind că o privește insistent, Holly îndrăzni să-și întoarcă ochii și să se uite la el. Stăteau destul de aproape ca să-și simtă unul altuia răsuflarea. Dacă nu vrei să te sărut din nou, ar fi bine să nu mă mai privești așa.

– Cum te privesc?

– Ca pe o trufanda din care abia aștepți să te înfrupți.

Holly trase adânc aer în piept.

– Poate că n-ar trebui să-mi refuz această plăcere, murmură ea, uitându-se la barba lui nerasă. Ce-ar fi simțit dacă și-ar fi frecat obrazul de ea? Măcar un pic.

– Poate, consimți Sam.

– O spui de parcă ți-ar fi indiferent, replică ea. Fusese chiar atât de neîndemânatică încât nu mai voia s-o sărute? Nici măcar s-o încurajeze?

– Nu mi-e deloc indiferent. Pune-mă la încercare. Privirile li se încrucișară, iar Holly simți că i se oprește respirația și i se înmoaie picioarele. Îi pierise tot curajul cu care se înarmase și, ăsta era adevărul, orice urmă de voință de a și-o recăpăta. Dar

fă-o numai dacă vrei, nu din alte motive, spuse el coborând vocea. Nu fiindcă ești supărată pe prietenul tău sau intenționezi să-mi dovedești ceva. Nu fiindcă eu te-am sărutat primul – și aici zâmbi – ci numai fiindcă într-adevăr vrei s-o faci.

Vorbele lui ar fi trebuit să acționeze ca un duș rece asupra ei, dar nu se întâmplă așa. Gândul la ce avea să urmeze o făcea să tremure de emoție. Da, da... ce mult trecuse de atunci.

– Da, șopti, vreau s-o fac.

Sam o prinse ușor de bărbie.

– Uită-te la mine. Uită-te bine la mine ca să vezi cum arată bărbatul de lângă tine.

Da. Acela era Sam: bărbatul ciufulit, cu ținută neglijentă, care credea în dragostea la prima vedere. Și, înainte să închidă ochii și să-l sărute, își spuse că era cel mai sexy bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

Nu-și amintea să fi încercat senzații mai plăcute decât aceea așa că, imediat ce deschise ochii, își zise că o asemenea experiență trebuia repetată. Sam o făcea să lase la o parte orice fel de rușine și bune maniere.

– Și acum ce urmează? îl întrebă, dorindu-și ca vocea să nu-i tremure.

Sam își lăsă capul pe speteaza băncii și o privi cu ochii întredeschiși.

– Mai vrei să ne sărutăm?

– Oh, nu, răspunse Holly scuturând din cap.

– Nu?

– Nu, replică ea pe un ton hotărât. S-ar putea să ne vadă cineva.

– Nu vrei să mă săruți fiindcă s-ar putea să ne vadă cineva. Tonul lui nu era interogativ, ci făcea o constatare.

– Exact, minți ea. O dată nu-ți ajunge?

– Nici pe departe. Și-și trecu degetele ușor peste brațul ei, făcând-o să se înfioare de plăcere. Ție ți-a fost de-ajuns?

– Eu am un logodnic... cel puțin cred că îl mai am și, de fapt, n-ar trebui să mă aflu aici. Se ridică, își luă geanta și-și puse ochelarii de soare. Acum, ar fi mai bine să mă duci acasă.

– Nu am de gând să te forțez.

– Sunt sigură.

Sam o prinse de mână.

– Ești supărată?

Da, sunt. Pe mine, pe tine, pe faptul că pierd cea mai bun prilej de a fi fericită. Dar asta nu o putea rosti cu voce tare.

– Ar trebui să fiu? Întrebarea i se păru și ei ridicolă. Scuză-mă, Sam, dar sărutul acela a fost o greșeală. Astăzi, cu Brad, lucrurile n-au mers tocmai bine și bănuiesc că de asta m-am simțit vulnerabilă. A doua oară nu e va mai întâmpla. N-ar fi corect pentru nici unul dintre noi.

Sam mototoli paharul de carton și-l aruncă la coșul de gunoi, apoi se întoarse spre ea.

– Bine, înțeleg.

Holly nu știa exact ce-ar fi vrut să audă mai departe dar, în orice caz, nu cuvintele rostite de el ca o concluzie:

– Înainte de plecare, poate ai vrea să te dai în călușei.

***

Era sâmbătă seara. Seara întâlnirilor pentru cel puțin jumătate din perechile fericite de pe planetă. Stând singură în holul restaurantului Francie's, Holly se simțea mai mult ca sigur ca făcând parte din cealaltă jumătate a populației globu-

lui, cea a persoanelor singure. Întoarse spatele perechilor care se giugiuleau în așteptarea unei mese libere și își propti mai bine receptorul între ureche și umăr. În vreme ce asculta sunetul apelului de la celălalt capăt al firului, se juca nervoasă cu cordonul telefonului.

Haide, răspunde. Răspunde!

Clarisa ridică receptorul la al treilea apel.

– Bună, eu sunt. Ești ocupată? spuse Holly încercând să pară veselă.

– Ce-i cu tine?

– Nimic... Oh, Doamne, Clarissa știa întotdeauna când ceva nu era în regulă, oricât ar fi încercat ea să se prefacă. Simțind că i se pune un nod în gât și că nu mai poate scoate o vorbă, fixă cu privirea mâzgălelile de pe coperta cărții de telefon. Asta o ajuta să se destindă și să continue ce avea de spus. Nu vrei să mergem la un film sau în altă parte?

Urmă un moment de liniște, dar Holly își imagină întreaga scenă... Clarissa stând turcește, cocoțată pe masa din bucătărie, cu receptorul la ureche, probabil dându-și cu ojă pe unghiile de la picioare.

– Ba da. Mergem la film sau închiriem o casetă.

Era sâmbătă seara și sălile de cinematograf erau pline de perechi fericite, îmbrățișându-se în întuneric.

– Închiriem o casetă.

– S-a făcut. Ne vedem la tine într-o jumătate de oră.

– Doar dacă... doar dacă n-ai alt program, vreau să zic cu David. Nu vreau să vă deranjez.

– Nu fi proastă. Du-te acasă și așteaptă-mă.

– Bine, mămico, spuse Holly, zâmbind pentru prima oară după cine știe câte ore. Ne vedem la mine.

Când intră pe alee nu zări camioneta lui Sam. Ieșise probabil în oraș, la vreo întâlnire – deci îi trecuse repede dragostea la prima vedere – totuși, îi lăsase aprins becul de pe verandă. Străbătu aleea, urcă treptele verandei, se descălță de pantofii cu tocuri înalte și se așeză în balansoar alături de cactusul lui Sam, care își avea permanent locul acolo, unde soarele bătea toată ziua. Ținând ghiveciul cu o mână, să nu se răstoarne, își înfipse degetele în podea făcându-și vânt ca să pună balansoarul în mișcare.

Lucrurile nu mergeau deloc așa cum sperase și cel mai grav era că nu știa de ce. Viața ei ar fi trebuit să decurgă perfect. Studiezi din greu ca să obții note maxime, muncești din greu ca să fii promovat, găsești omul potrivit care se îndrăgostește de tine. Și ea găsise omul potrivit, numai că Brad nu o iubea, ceea ce schimba complet datele ecuației.

Nu că ar fi fost într-atât de naivă încât să creadă că toate cuplurile căsătorite trăiesc în armonie până la adânci bătrâneți, cea mai bună dovadă fiind divorțul părinților ei. Dar ei se căsătoriseră din dragoste și asta nu dura o veșnicie, nu-i așa? În schimb, ea și Brad aveau aceleași aspirații și țeluri de afirmare profesională, ceea ce ar fi trebuit să-i sporească șansele de succes.

Dar asta nu făcuse decât să-i lase sufletul pustiit.

Farurile luminară veranda când mașina Clarissei intră pe alee și se opri scrâșnind din roți. Clarissa coborî cărând cu ea o sacoșă burdușită.

– Bună, ce faci aici? o întrebă pe Holly.

Holly se opri din legănat și Clarissa se așeză lângă ea, după ce luă cactusul pe care apoi și-l puse pe genunchi și așeză sacoșa între ele.

– Mă gândeam la o mulțime de lucruri. Nici n-am apucat să intru în casă.

Nu voise să stea singură în casă. În timpul săptămânii serile treceau mai repede. Putea rămâne de serviciu până mai târziu, spunându-și că așa era ea, conștiincioasă. Doar pentru weekenduri nu avea nici o motivație. Casa pustie îi amintea cât de pustie devenise și viața ei.

– Am adus tot ce trebuie, zise Clarissa bătând ușor cu palma peste sacoșă. Câteva filme cu Charlie Chaplin și porumb de floricele, dacă ești bine dispusă, Casablanca și o cutie cu șervețele de hârtie, dacă nu, și două pahare cu înghețată. Ei, ce zici?

Holly izbucni în plâns.

– Știam eu că ar fi trebuit să aduc și un film cu Mel Gibson. Mel e bun în orice situație. Și scotocind în sacoșă scoase un șervețel pe care i-l îndesă în palmă. Îmi spui și mie ce s-a-ntâmplat? Sau mă duc direct la Brad să-l strâng de gât? Te-ai dus să luați cina împreună la Francie's, așa cum plănuiserși, nu? Holly dădu din cap, suspinând. Și te-a tras în piept, nu? Fir-al el al naibii!

– Nu... nu m-a tras în piept... a venit. Holly își suflă nasul și încercă să se calmeze. A venit, dar de-abia după o jumătate de oră. Gina, secretara lui, a sunat la restaurant să mă anunțe că întârzie, altfel aș fi plecat.

– De unde știa secretara că vă întâlniți acolo?

– Prin ea am stabilit când și unde ne vedem. Știi bine cât de ocupat e Brad.

– Mai bine nu l-ai fi așteptat, ca să-i fie învățătură de minte.

– N-am vrut să-i dau o lecție, ci să ne împăcăm.

Clarissa scoase de la fundul sacoșei două cutii cu Cola dietetică, desfăcu una și i-o întinse.

– Asta neutralizează caloriile din înghețata pe care o vom mânca mai târziu, spuse ea, făcându-i cu ochiul. Deci, Brad a întârziat. Și pe urmă ce s-a întâmplat?

– A venit la masa noastră, masa la care am stat când ne-am cunoscut.

– Asta făcea parte din Plan?

– Da, răspunse Holly, puțin surprinsă că prietena sa își mai amintea de Planul ei. Dar lui Brad nu i-a plăcut unde ne așezaserăm și zece minute s-a certat cu chelnerul să ne mute mai departe de bucătărie. Bietul de el nu știa ce să mai creadă, fiindcă îi dădusem cinci dolari ca să ne așeze acolo, își aminti ea, oftând.

– Adevărul este că bărbații sunt complet lipsiți de romantism. David încă mai crede că am ales trandafiri roșii pentru buchetul de nuntă ca să se asorteze cu rochia de mireasă. De fapt, au fost primele flori pe care mi le-a dăruit.

Lui Holly îi veni în minte buchetul de margarete galbene pe care i-l dăduse Sam în ziua în care se duseseră în parcul de distracții. Bine că nu se mărita cu el... ce buchet de nuntă caraghios ar fi avut! Mai luă o înghițitură din cutia cu Cola dietetică, apoi își aminti de înghețata adusă de Clarissa.

– Cred că ar trebui să băgăm înghețata în congelator.

Clarissa își luă sacoșa și intră în casă urmată de Holly care își ducea pantofii cei noi ținându-i de barete. De ce se mai ostenise să se îmbrace elegant nici ea nu știa, fiindcă Brad dacă se uitase la ea de două ori toată seara.

– Înghețata o mâncăm ceva mai târziu, spuse Clarissa intrând în salon și așezându-se lângă Holly pe canapea ridicându-și genunchii la piept. Povestește mai departe. Ce s-a întâmplat după ce Brad s-a certat cu chelnerul?

– Am comandat cina. Întotdeauna mi-am zis că e un gest drăguț din partea lui să comande și pentru mine, dar de data asta mi s-a părut puțin... deplasat, poate fiindcă eram nervoasă că lucrurile nu mergeau așa cum mi-am propus. Și n-a fost numai asta. Aveam senzația că parcă n-ar fi fost acolo, dacă mă înțelegi ce vreau să spun.

Clarissa încuviință din cap.

– Da, știu cum e, zise făcând o grimasă. Așa se întâmplă cu David când încerc să-i vorbesc în timp ce se uită la meci. Parcă nu m-ar recunoaște.

– Exact. Brad privea în jur, ca și cum ar fi căutat pe cineva. Sau o portiță de scăpare, îi veni în minte. Plănuisem totul până la cel mai mic amănunt, continuă Holly. Adusesem CD-ul cu melodia noastră preferată, fotografii din excursia la schi pe care am făcut-o în decembrie, ca să ne amintim de vremurile noastre bune, și chiar i-am bătut apropouri invocând prima dată când... Mmm...

– Și a ținut șmecheria?

Holly oftă adânc.

– Aiurea! Mi-a zis că dacă punem muzică i-am deranja pe ceilalți consumatori, iar la fotografii s-a uitat în treacăt, de parcă i-ar fi fript degetele. Ochii i se umplură de lacrimi. Unde am greșit? Am făcut tot posibilul, dar uită-te și tu că nimic nu merge!

– Tu n-ai nici o vină, o liniști Clarissa, bătând-o ușor pe braț. Brad e singurul vinovat. Și după o scurtă pauză: Te-ai gândit vreodată că nu e bărbatul potrivit pentru tine?

– Hmm... nu. Încercând să-și facă de lucru, luă sacoșa Clarissei și scoase din ea casetele video punându-le pe măsuța pentru cafea. În momentul ăsta nu pot renunța. Am investit

prea mult în această relație. Și dacă Brad va realiza că suntem perechea potrivită? Cândva ne-am simțit minunat împreună.

– Cândva? Dar acum? Ce părere ai de faptul că s-a mutat de aici? insistă Clarissa. Tu meriți mai mult decât atât.

– Cel puțin acum, mi-e imposibil să renunț. Și mai există etapa a treia a Planului, zise Holly, amintindu-și de lenjeria sexy aruncată în fundul unui sertar al biroului.

– Te referi la faza cu seducția? Nu credeam că o să ajungi până aici, spuse Clarissa aplecându-se să ia ceva din sacoșă.

– Nici eu, dar e ultima mea șansă.

– Povestea asta mi-a deschis apetitul, zise Clarissa rupând celofanul cutiei cu boabe de porumb. Holly o urmă în bucătărie.

– Și cred că o să meargă treaba cu seducția.

– Hmm...

Nu se spune că bărbații gândescu cu... știi tu cu ce?

– Cu ce? întrebă Clarissa ridicând din sprâncene.

– Ei, știi tu, replică Holly jenată.

– Nu poți să rostești cuvântul?

– Nu vreau să-l rostesc.

Țuguindu-și buzele, Clarissa se uită la boabele de porumb care înfloreau sărind în aparatul cu microunde. Când fură gata le scoase dinăuntru și în aer se împrăștie un miros îmbietor.

– Ba nu poți. Recunoaște.

– Nu.

Holly răsturnă floricelele într-un castron și se grăbi să le ducă în salon.

– Nu înțeleg de ce ți-e rușine. Spune cuvântul și-ți promit că rămâne între noi, insistă Clarissa râzând. Ești femeie în toată firea și presupun că ai învățat destule până acum.

Mămica ta nu ți-a povestit nimic despre treburile astea? zise începând să rontăie floricele, așteptând ca Holly să vorbească. Dar tocmai când aceasta vru să spună ceva, o opri cu un gest din mâini. Nu, așteaptă, nu cred că vreau să știu ce ți-a spus mămica ta, femeia cu inimă de gheață, spuse prefăcându-se îngrozită.

– Ha, ha, eu rămân la părerea că seducția e arma cu care orice bărbat poate fi învins, inclusiv Brad.

Clarissa, cea mai bună prietenă a ei, pufni disprețuitor.

– Și cu Sam cum rămâne?

– El este exemplul cel mai concludent al teoriei mele. Sam este un tip extrem de senzual...

– Oho...

– Poate nu e cuvântul cel mai potrivit. Voiam să zic că e genul de om care trăiește clipa, de parcă ziua de mâine n-ar exista. E bărbatul care gândește cu știi-tu-ce. Exemplul tipic. Mincinoaso, îi șoptea o voce lăuntrică. E exact invers.

Clarissa scutură din cap.

– Sam te iubește.

– Își închipuie că mă iubește, o contrazise Holly. E doar o pasiune trecătoare, ceea ce e cu totul altceva. Genul ăsta de iubire nu durează.

Clarissa împinse castronul într-o parte și-și șterse degetele cu un șervețel apoi, pe un ton serios, îi spuse:

– Ba și când se întâmplă așa se poate naște o iubire mistuitoare.

Holly scoase un oftat și luă caseta cu filmul Casablanca din cutia ei.

– Asemenea iubiri nu întâlnești decât în filme, zise și puse caseta în aparat. Numai în filme.

Capitolul 7

A doua zi dimineața soarele răsări prea devreme pentru Holly, care avusese un somn agitat. Se întoarse pe partea cealaltă, apăsă butonul ceasului deșteptător și-și trase o pernă pe față. De ce naiba îl pusese să sune duminica la șapte și jumătate dimineața?

Fiindcă își invitase mama, pe Clarissa și pe soțul ei la o gustare înainte de prânz, dar după seara catastrofală cu Brad îi pierise tot cheful pentru o asemenea vizită.

Nu te mai gândi la ce-a fost, își spuse coborând din pat. După ce-și puse un șort pe sub tricoul lung din bumbac în care dormise se îndreptă spre bucătărie să se apuce de treabă.

Cu trei sferturi de oră înainte de sosirea invitaților, Sam își făcu apariția în bucătărie, în picioarele goale, îmbrăcat doar în bermunde și zâmbindu-i somnoros.

– 'Neața. Văd că ești ocupată, remarcă el, în timp ce-și turna cafea în ceașcă.

– Spre deosebire de alții care abia s-au trezit, replică Holly, uitându-se la părul lui ciufulit și la obrazul nebărbierit. Restul încercă să ignore, dar nu-i era ușor. E trecut de zece.

– Am ajuns târziu azi-noapte. Suflă în cafea, apoi luă o înghițitură. Oh, ce bună e...

Asta o știa și ea fiindcă îl auzise venind după ora unu. Nu că l-ar fi pândit... fusese, probabil, o coincidență că era trează când el băgase cheia în broască.

– Te-ai distrat bine? Pe unde o fi umblat?

– Mda, răspunse el scurt, privind în gol. Cofeina nu-și făcuse probabil efectul și era încă adormit. Holly nu știa cum reușește să se trezească dimineață de dimineață la o oră atât de imposibilă ca să plece pe șantier.

Sam termină de băut cafeaua, apoi privi în jur.

– Ce de pregătiri! Aștepți musafiri, sau azi, în mod special, ți-e foame?

– Am uitat să-ți spun? se miră Holly trecând pe lângă el să ia de pe masă castronul cu căpșuni, pe care le cumpărase ca să meargă cu frigănelele. I-am invitat pe Clarissa, pe David... și pe mama... la o gustare în dimineața asta.

– Eu nu sunt invitat?

– Bineînțeles că ești... dacă-ți face plăcere să stai cu noi. Mă gândesc, totuși, că te-aș putea scuti de chinul de a o cunoaște pe mama. Sam rămase tăcut. Holly tăie codița unei căpșuni cu precizia unui chirurg, evitând să-l privească, dar convinsă că nu înghițise minciuna. Uneori, mama e cam dificilă se apucă ea să-i explice. Clarissa și David sunt obișnuiți cu ea, dar... Ești o lașă, o mustra conștiința, dar era prea târziu.

– Eu nu sunt.

– Exact. Și se apucă să curețe mai repede căpșunile, răsuflând ușurată când Sam nu mai insistă și se întinse să-și mai toarne cafea în ceașcă. Apoi o prinse de încheietură și-i luă cuțitul din mână.

– Dacă-l ții așa, în sus, riști să mai tai și altceva, nu numai căpșuni. Și o dădu ușor la o parte. Lasă-mă pe mine să termin.

Situația era mai grea decât crezuse, fiindcă Sam căuta să se poarte cât mai drăguț, ca să nu i se interzică prezența la mica petrecere, în ciuda pretextului, de altfel neconvingător pe care-l invocase. Care mamă părea într-atât de afurisită, încât să nu te poți înțelege cu ea? Oricum, ar fi fost mai simplu dacă Sam nu s-ar fi purtat atât de amabil.

Holly luă un vas din dulap și turnă în el sucul proaspăt de portocale.

– Întâlnirile de duminica sunt ceva obișnuit, dar o vreme nu m-am văzut cu mama fiindcă a fost plecată din oraș.

Sperase să poată evita cât mai mult întâlnirea dintre mama ei și Sam ca să nu fie nevoită să-i dea explicații în legătură cu Brad; aceasta ar fi fost extrem de dezamăgită.

– A fost plecată în călătorie de afaceri sau de plăcere? o întrebă, întinzându-i castronul cu căpșunile tăiate feliuțe. Spune-mi că în familia voastră nu sunteți cu toții obsedați de muncă și că nu lucrați mii de ore pe săptămână. Și îi băgă în gură o căpșună pe care Holly o mestecă, surprinsă de gestul lui. Când termină îi spuse:

– Nu muncesc o mie de ore pe săptămână. Brad niciodată n-ar fi judecat-o că muncește prea mult, fiindcă și el proceda la fel. Poate era și motivul pentru care se potriveau atât de bine. Firește, atunci când vor întemeia o familie asta ar putea crea probleme, dar... va ști ea cum să se descurce. Sam ridică din sprâncene, așteptându-i totuși răspunsul. De afaceri, recunoscu ea. A participat la o conferință a brokerilor; este broker de proprietăți imobiliare și încă unul foarte bun... a adus un profit de un milion de dolari.

Sam părea impresionat.

– Și tatăl tău cu se se ocupă?

– E instalator... cel puțin, cu asta se ocupa ultima dată când am vorbit cu el. După divorț s-a mutat în Montana. Nu l-am mai văzut de mult. După ce presără zahăr peste căpșuni, băgă castronul în frigider.

– Cred că divorțul lor te-a afectat mult. Câți ani aveai?

– Când au divorțat? Cred că zece. Da, exact zece ani avea, fiindcă își anunțaseră divorțul la o zi după ce-și serbase ziua de naștere.

– Nu vrei să-mi povestești?

– Nu... da... nu. Mai am o mulțime de treburi de făcut, trebuie să mă îmbrac, și încă n-am prăjit frigănelele.

– Pot să te ajut?

Holly continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

– Divorțul părinților nu mi-a provocat traume psihice, dacă la asta te referi. Mulți oameni divorțează. Și luând o tigaie din dulap puse la dezghețat în ea feliile de costiță. De fapt, majoritatea oamenilor divorțează. Te-ai gândi vreodată la asta?

Sam puse tigaia pe foc, apoi se întoarse și o prinse de umeri, masând-o ușor.

– Spune-mi cu ce mai pot să te ajut, îi zise el serviabil.

Holly se gândi că nu merită să fie tratată cu atâta amabilitate din moment ce ea, intenționat, căuta să-l ascundă de mama ei. Nu, „ascundă" nu era cuvântul potrivit... ca și cum i-ar fi fost jenă de el. Ea nu dorea decât să amâne anumite explicații.

– Drăguț din partea ta că te oferi să mă ajuți, dar nu e nevoie. Mă descurc singură.

– Știu, dar vreau să te ajut. Unde este pâinea? Într-unul din dulăpioare?

Sam își luă mâinile de pe umerii lui Holly și se duse să ia la rând dulăpioarele de deasupra chiuvetei. Holly se uită nervoasă la ceas. Dintr-o clipă în alta trebuiau să apară.

– E în...

– În?

– Ah, nu se poate... am uitat să cumpăr pâinea! Cum o să fac frigănelele fără pâine?

Se auzi soneria. Grozav... cineva sosise mai devreme și Holly putea să jure că era mama ei. Și ea și Sam rămăseseră încremeniți.

– Vrei să fac eu oficiile de gazdă până mergi să te schimbi?

Holly se uită la pieptul lui gol, apoi la bermude, și în jos, la picioarele lui goale și abia se abținu să nu pufnească în râs.

– Mama ar face infarct dacă ai apărea în ușă în halul ăsta.

Ding... DONG!

– Bine, atunci uite cum facem. Mă îmbrac, mă duc să iau pâine și ți-o aduc pe furiș.

Disperată, Holly încuviință din cap.

– Acoperă-mă. Și, aplecându-se trecu pe sub ferestre spre camera lui. Când dispăru pe hol, Holly decise că situația e sub control și se duse să deschidă.

– Mamă!

– Bună, scumpo. Linda Aldridge aruncă țigara și o strivi sub talpa pantofului, apoi intră în casă. Zâmbind își îmbrățișă fiica, învăluind-o în miros de parfum fin și clinchet de brățări. Sper că n-am ajuns prea devreme.

– Doar cu câteva minute, replica Holly, surâzând înțelegător. Cu coada ochiului îl zări pe Sam care scosese capul la colțul holului și ea îi făcu semne disperate să dispară de acolo.

Mama ei tocmai o măsura din cap până-n picioare, uitându-se la șortul și tricoul în care era îmbrăcată.

– Cred că e o mare ușurare să nu te mai simți obligat să te-mbraci elegant când primești musafiri, remarcă ea. Fetele

de astăzi arată bine în ținută lejeră, ceea ce în traducere liberă însemna: ce te-a apucat de ți-ai pus pe tine zdrențele astea?

– N-am avut timp să mă schimb, dar sunt gata într-o clipă. Vrei să bei o cafea în timp ce mă aștepți?

– Nu, mai bine te ajut la pregătiri. Și se îndreptă spre bucătărie. Ai noroc că am ajuns înaintea celorlalți. Văd că mai ai o grămadă de treabă, îi strigă de-acolo.

Holly se repezi în hol.

– Drumul e liber, îi șopti lui Sam, împingându-l în salon. Tocmai se îndreptau spre ieșire când se opriră brusc auzind zgomotul tocurilor pe linoleumul din bucătărie și Holly abia avu timp să-i facă vânt în hol înainte ca mama ei să apară în prag.

– Nu m-ai auzit? Ținea în mână tigaia în care nu se mai distingeau decât niște forme rotunde și arse, care încă mai sfârâiau în ulei.

Holly se așeză repede în fața ei, blocându-i drumul.

– Ăăă... aruncă-le... era costița.

Din spate îl auzi pe Sam șoptindu-i:

– Cumpăr și costiță.

– Șșșt, mormăi ea, apoi zâmbindu-i mamei sale întinse mâinile în lături, în caz că lui Sam îi venea ideea să mai scoată capul de după colț. Cred că a mai rămas ceva. Așteaptă-mă că vin imediat să te ajut. Linda se întoarse în bucătărie strâmbând din nas iar Holly se întoarse în hol și-l trase pe Sam de mâneca. Grăbește-te, acum e momentul.

Câteva clipe el se sprijini de perete, părând amuzat.

– Și mie-mi placi în ținută lejeră, se maimuțări el, uitându-se la șortul și tricoul ei. Nici măcar nu purta sutien, își aminti Holly, și-și încrucișă brațele la piept. Sam o trase spre el și o sărută scurt. Mă întorc într-un minut, și se repezi afară înainte

ca ea să apuce să spună ceva. După un sfert de oră, când se întoarse, Holly deja simțea că-i vine s-o strângă pe Linda de gât cu eșarfa de mătase. În tot acest răstimp, maică-sa îi dăduse sfaturi cum să pregătească cea mai bună omletă și cea mai bună cafea, cum să-și mobileze bucătăria și cum să-și aleagă firma de asigurări pentru mașină. Tocmai îi nota numele unei coafeze bune când se auzi soneria.

– Scuză-mă, trebuie să mă duc să deschid, spuse Holly și alergă să le dea drumul Clarissei și lui David.

Era Sam.

– Ce-ți veni să sun la ușă? șopti ea, uitându-se neliniștită spre bucătărie. Din fericire, Linda se apucase să pună masa. Holly ieși afară și trase ușa după ea. Dacă venea mama să deschidă și te-ar fi văzut cu astea în brațe?

– Ce-ar fi fost? Și-ar fi închipuit că sunt furnizorul și mi-ar fi dat un bacșiș.

Dar Holly n-avea chef de glume.

– Iar mie mi-ar fi zis că nu sunt în stare să pregătesc nici măcar o gustare pentru patru persoane, replică ea luându-i punga din mână.

– Și? Doar e mama ta, nu maestru de ceremonii. De ce să-i pese atât de mult că ai uitat să cumperi pâine?

– N-o cunoști pe mama, zise ea oftând adânc. Îți mulțumesc pentru cumpărături.

– N-ai pentru ce. Mai ai nevoie de ceva?

– Da... aș vrea ca mama să nu mai critice absolut tot ce fac. Glumeam... nu e atât de rea. Ceea ce vreau într-adevăr este să duc astea înăuntru fără să mă vadă.

Și după o clipă de gândire, continuă: Mai bine o scot eu cumva din bucătărie iar tu aduci astea peste câteva minute.

– Ești sigură că e necesar?

Holly dădu din cap.

– Îți mulțumesc, Sam. Nici nu știi ce înseamnă asta pentru mine, îi spuse, apoi intră în casă.

***

Ba știa foarte bine ce înseamnă asta pentru ea, deși ar fi preferat să nu afle niciodată. După ce auzise conversația cu mama ei, începuse să înțeleagă de ce Holly era atât de exigentă în tot ce face, încercând să evite permanentele critici ale acesteia.

Cu punga în brațe, Sam numără până la o sută, apoi deschise ușa precaut. Drumul era liber, așa că se îndreptă spre bucătărie. În aceeași clipă se auzi soneria de la intrare, și se repezi să deschidă ușa.

Clarissa și David se uitară mai întâi la el, apoi la punga pe care o ținea în brațe.

– Ne întâmpini cu daruri, sau Holly s-a hotărât în sfârșit să te dea a afară că de prea multe ori ți-a găsit ciorapii în frigider?

David pufni în râs.

– O singură dată s-a întâmplat, spuse Sam, când am luat o bere și i-am uitat acolo. Nu-i venea să creadă că Holly povestise cuiva acest incident.

– Obișnuiește-te cu asta, eu nu mai am nici un secret, îl informă David.

– Holly chiar ți-a povestit întâmplarea?

– Holly îmi povestește totul despre tine replică Clarissa. Mama ei a ajuns deja? Venind pe alee parcă i-am simțit parfumul.

– A venit, zise Sam, luând-o spre bucătărie, urmat de cei doi. Și deja a umplut-o de nervi.

– Ăsta e rolul mamelor, se auzi în spatele lui o voce fără inflexiuni.

Toți se întoarseră și dădură nas în nas cu Linda Aldridge, copia mai în vârstă a lui Holly: același păr roșcat, machiaj discret și ținută elegantă. Îi salută pe Clarissa și pe David, apoi se întoarse spre Sam.

– Nu e datoria mamei să vegheze asupra copilului ei? îl întrebă ea, întinzându-i mâna. Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Linda, mama lui Holly. Tu ești...

Sam își aruncă ochii peste umărul ei, spre Holly care îi privea.

– Sam McKenzie, vărul Clarissei, zise lăsând jos punga, ca să-i strângă mâna. Sper că nu vă deranjează prezența mea. M-am oferit să... pregătesc gustarea.

Holly făcu ochii mari și scutură din cap disperată.

– Acum m-am lămurit. Mă bucur să te cunosc, Stan.

– Sam.

– Da, scuză-mă, zise Linda, împreunându-și palmele și lăsând capul în jos. Ce-ar fi să mergem dincolo și să-l lăsăm pe Sam să-și vadă de treabă? propuse ea.

– Mamă, nu e bucătar.

– Oh, da...

Sam își reținu un zâmbet. Acum înțelegea de ce Holly nu se simțea destul de pregătită pentru vizita mamei sale.

– Ești sigur că n-ai nevoie de ajutor? îl întrebă Holly după o clipă de ezitare. Te rog lasă-mă să te ajut, spunea expresia ei.

– Lasă totul în seama mea.

– Doamnele să treacă dincolo. Avem noi grijă de voi, interveni David.

Sam nu dorea să le dea speranțe prea mari, așa că doar le zâmbi încurajator. După ce femeile intrară în salon se întoarse spre David și-l înghionti.

– Ai înnebunit. „Avem noi grijă de voi"? Eu sunt mahmur, și asta numai din cauza ta, iar tu vorbești de parcă am fi la Galloping Gourmet. Măcar ai mai făcut vreodată frigănele?

– Cât de greu poate fi? zise David ridicând din umeri. Am văzut-o pe Clarissa cum le face. Sam bombăni ceva și goli pe masă punga cu cumpărături: două pachete cu pâine feliată, și un kilogram de costiță. Iar în privința mahmurelii tale... nu eu ți-am turnat, aseară, berile pe gât. Și aruncându-i lui Sam o privire plină de înțelegere îl întrebă: Când ai ajuns acasă ai discutat cu Holly, așa cum spuneai?

– Nu era momentul potrivit.

Și niciodată nu va fi, atâta vreme cât Holly se va crampona de Brad. Cu o seară în urmă, după ce ea plecase să se întâlnească la Francie's cu Brad, se mai învârtise puțin prin casa pustie, întrebându-se cum va decurge întâlnirea celor doi, apoi hotărâse să iasă și el în oraș. Se încurcase la băutură cu David, într-un bar, până după miezul nopții, povestindu-și necazurile.

– Nu era momentul potrivit, îl îngână David. Trebuie să obții ceea ce vrei. Pune mâna pe ea și fă-o să uite de Brad. Îmblânzește-o!

Sam făcu o grimasă.

– E femeie, nu cal sălbatic. Clarissa știa despre aceste episoade din viața ta, demne de omul cavernelor?

– Cred că glumești. Dacă m-ar auzi vorbind așa, m-ar strânge de gât, zise David râzând, apoi scoase din frigider un carton cu ouă. Ideea este că relația lor nu mai merge deloc; el

o tratează ca pe un partener de afaceri și nu înțeleg cum de ea nu observă că este indiferentă.

Sam despachetă pâinea și așează feliile subțiri pe un platou. Nu mai voia să discute despre Brad.

– Hai să ne ocupăm de astea, spuse, însă David continuă:

– În fond, s-au despărțit și mai devreme sau mai târziu, Holly va renunța.

Sam spera să nu îmbătrânească până se va întâmpla acest lucru. Din salon se auzi vocea Lindei care-i întreba cum se descurcă.

– Bine, doamnă Aldridge, îi răspunse David. Hai să ne grăbim, îi spuse lui Sam, și se apucă să spargă ouăle într-un castron. Și acum ai să vezi la treabă un adevărat maestru în arta culinară.

***

– Ce rău îmi pare că nu e și Brad cu noi, zise Linda când se așezară la masă, Clarissa și David pe o latură și Holly pe cealaltă, iar Sam la capătul ei.

– Lucrează, spuse Holly repede, încrucișându-și degetele sub șervetul din poală. Poate că data viitoare va fi aici.

Sam îi aruncă o privire încruntată pe care ea o înțelese mai bine decât ar fi vrut.

– Mi-ar face plăcere să va invit pe amândoi la dineul cu ocazia decernării premiilor companiei noastre, care va avea loc la hotelul Cheshire, sâmbăta viitoare, zise, apoi gustă din frigănelele cu căpșuni. Băieți, sunt cele mai bune pe care le-am mâncat vreodată. Holly nu se îndoia că o spusese din politețe.

– Mă bucur că vă plac, dar e meritul lui Sam, zise David.

Holly mai luă și ea o bucată, vrând să-i arate lui Sam că-i apreciază strădania, deși frigănelele erau puțin grețoase.

– Și mie mi-ar face plăcere să vin la dineu, dar nu sunt sigură că Brad va putea.

Linda strânse din buze.

– Sper să poată. Și aplecându-se spre Sam, îi explică: Brad este logodnicul lui Holly. E medic. Suntem foarte mândre de el că la asemenea evenimente face o impresie foarte bună.

Holly se făcu mică în scaunul ei. Cum se va descurca dacă lucrurile nu vor merge conform Planului său?

– L-am cunoscut pe Brad, spuse Sam pe un ton sec. Știu că este foarte ocupat, așa că dacă el nu poate, mi-ar plăcea să te-nsoțesc.

Sam se uită fix în ochii ei, cu o privire sinceră care exprima tot ce simțea pentru ea. Rămâi cu mine.

– Draga mea, e vorba de un dineu oficial. Nu crezi că Sam se va simți stânjenit? Și adresându-se lui. Sper că nu-ți par nepoliticoasă, dar toți oamenii aceia sunt profesioniști care...

– Eu cred că Sam nu se simte stânjenit oriunde s-ar afla și indiferent în compania cui, iar dacă stau bine să mă gândesc, Brad nu e în stare de acest lucru, o întrerupse Holly. Se lăsă o tăcere mormântală și toți patru întoarseră capetele spre ea. Lui Holly începură să-i tremure picioarele și de spaimă i se puse un nod în gât. Ce avea să urmeze? Pe sub masă, Sam îi atinse genunchiul și gestul lui de încurajare o impresionă aproape până la lacrimi. Mi-ar face plăcere să mă însoțești, Sam, zise, în cele din urmă.

– Și Brad ce-o să zică? abia rosti Linda.

– Probabil că are de lucru până târziu, ca de obicei, replică Holly, sperând că nu face o greșeală prostească, ce-ar putea să-i schimbe viața. Mi-ar plăcea să vin la petrecere, dar cu Sam.

– Dacă... dacă insiști, zise Linda, surprinsă.

***

Cu toate acestea, Holly nu intenționa să renunțe la Planul ei. Cum altfel mai putea să revină la o viață normală? Cum altfel mai putea să se simtă ea însăși? Deja renunțase la antrenamentele la care se ducea o dată pe săptămână și nu mai făcea ore suplimentare la serviciu. Și toate acestea numai ca să fie mai mult timp în preajma lui Sam. Nu era stilul ei de viață și, de aceea, hotărâse că trebuie să se concentreze din nou asupra propriilor scopuri.

Așa că în weekendul următor încercă să pună în aplicare ultima etapă a Planului său, cea a seducerii. Chiar Brad îi oferise soluția vineri seara când o rugase să treacă pe la biroul lui a doua zi dimineață, ca să-și spună părerea asupra noului program de contabilitate pe calculator, pe care îl achiziționase pentru serviciul său. Rugămintea lui nici nu putea să pice mai bine, cu atât mai mult cu cât sâmbăta dimineața locul nu era prea frecventat.

Cu puțin înainte de douăsprezece Holly intră în parcarea policlinicii și opri motorul care scoase un pârâit îngrozitor. Făcând o strâmbătură, Holly își controlă machiajul în oglinda retrovizoare. Discret, dar în același timp suficient de epatant ca Brad să-și dea seama că nu mai era aceeași Holly plină de prejudecăți. Își luă de pe scaunul alăturat geanta diplomat în

care se aflau obiectele ce aveau s-o ajute să-și ducă misiunea la bun sfârșit – sticluțele cu „Elixirul Dragostei" și „Ulei afrodisiac pentru masaj", își aranjă părul și coborî din mașină.

Brad nici nu va ști ce se-ntâmplă cu el. Gândul o făcu să zâmbească în timp ce deschidea ușa de la intrare cu cheia pe care el i-o dăduse mai de mult, apoi o încuie din nou. Acum sau niciodată, își spunea în timp ce străbătea culoarele pustii spre biroul lui Brad, îmbrăcată doar în impermeabilul strâns în cordon și pe dedesubt cu lenjeria cea nouă, ideea Clarissei.

Răsuflă ușurată când cheia se răsuci în broască și deschizând ușa încet intră tiptil în biroul întunecat. Deși tocurile ascuțite ale pantofilor roșii, pe care tot Clarissa îi spusese să-i cumpere, nu făceau nici un zgomot pe covorul gros, Holly avea impresia că sunetul lor se auzea în toată clădirea.

Dar se înșela. După colțul camerei se auzea zumzetul înfundat al computerului și țăcănitul tastaturii. Strânse mai tare mânerul genții, trase adânc aer în piept și se apropie încet de cămăruța în care lucra Brad, asigurându-se mai întâi că nu o văzuse. În fața ușii lăsă geanta jos, își ridică poalele impermeabilului și încercă să-și scoată colanții, o manevră cât se poate de dificilă ținând seama de tocurile înalte pe care stătea cocoțată. Clătinându-se puțin începu să tragă în jos de pantalonii care i se mulau pe picior, apoi se rezemă de perete să-și tragă răsuflarea. După cum mergeau lucrurile, îi venea să lase totul baltă și să plece.

Nu. În nici un caz nu avea de gând să renunțe. Și, încordându-și genunchii începu din nou să tragă de pantaloni. Deseori simți că o trec toate transpirațiile și sutienul ei sexy, cu palme aplicate, se umezi exact între sâni. Ce impresie grozavă ar fi lăsat!

În cele din urmă, după multe opinteli, reuși să se elibereze de blestemații de colanți.

Zâmbind victorios, se aplecă să-și ia geanta de jos dar când își ridică privirea îl văzu pe Brad rezemat de cadrul ușii, uitându-se la ea, cu brațele încrucișate la piept.

– Când am auzit gemete și gâfâieli am ieșit să văd ce se-ntâmplă. Credeam că femeia de serviciu a făcut infarct. Și ridică o sprânceană, gest care pe ea o enervă, nu numai fiindcă îi dădea un aer de superioritate, dar și că ea nu putea să-l imite. Ai întârziat și credeam că te-ai răzgândit.

– Clumești! râse Holly și se apropie de el, trecându-și palma ușor peste pieptul lui. Să știi că nu am venit numai pentru programul pe calculator, zise pe un ton scăzut, languros.

Brad îi luă mâna de pe cămașă și dându-și jos ochelarii o privi cu atenție.

– Ai grijă cu răgușeala asta, s-ar putea să fie o bronșită.

O clipă, Holly își dori să fi avut o boală contagioasă pe care să i-o transmită și el să se îmbolnăvească grav.

– Mă simt bine, dar mă gândeam că am stat destulă vreme despărțiți. Tu nu? zise ea revenind la vocea normală.

Fii sexy, este ultima ta șansă... ai curaj! Și făcu un pas spre el, dar Brad se întoarse și intră în birou. Închizând ușa cu piciorul, Holly își aruncă geanta pe canapeaua de lângă perete și începu să desfacă cordonul impermeabilului.

– Nu-i așa că nu m-ai invitat aici doar ca să mă uit la programul din calculator? șopti ea.

– Holly, ce te-a apucat? Parcă n-ai fi tu, zise el surprins.

– Asta-i noua mea imagine, spuse ea, prinzându-se în joc. Parcă ar fi interpretat un rol într-un film, încercând să intre în pielea personajului. Zâmbind, Holly își duse mâna la gulerul

impermeabilului. Întoarce-te acasă, Brad. Putem fi atât de fericiți împreună. Și începu să-și descheie nasturii încet, cu mișcări lascive, lăsându-l mut de uimire, exact reacția pe care mizase. Prinzând curaj, își sui un genunchi pe birou, suficient de sus ca Brad să-i vadă portjartierul și marginea ciorapului, dar greutatea echilibrului pe un singur picior îi rupse tocul pantofului și Holly se prăbuși ca un balot.

– Holly, ai pățit ceva? Brad se repezi și o prinse de brațe. Pentru o clipă privirea îi căzu pe sutienul cu palme aplicate, dar nu-i dădu atenție.

– N-am nimic, ajută-mă să mă ridic, spuse ea simțindu-se ridicol.

O ajută să se ridice, apoi se grăbi să se retragă în spatele biroului. În timp ce el era cu spatele, Holly se așeză pe canapea și-și încheie impermeabilul. Tentativa ei eșuase lamentabil.

Brad se așeză și el la birou, vădit stânjenit de toată această situație. Fixând cu privirea coala de sugativă de pe birou, începu să-și maseze ceafa, semn sigur că medita la ceva.

– Nu știu ce să mai cred despre tine, zise el în cele din urmă. Ori începi să citești cumva reviste din acelea pentru femei? Adevărul era că asta făcuse. Fusese la bibliotecă să caute articole ce îi puteau oferi idei pentru punerea în aplicare a Planului. Bineînțeles că în fața lui Brad nu va recunoaște niciodată. Acum nu mai e vorba despre... sex, continuă el, dregându-și vocea. Este vorba despre o decizie care-mi poate influența viața, de aceea nu mă grăbesc să-mi iau angajamente mai serioase înainte să pun în calcul toți factorii. La asta mă refeream mai de mult când îți spuneam că am nevoie de puțină libertate.

Holly se rezemă de spetează canapelei. Deci Planul seducerii căzuse și el. Acum, efectiv, dorea să discute cu el.

– Mai exact, cât crezi că-ți va lua această... punere în calcul? îl întrebă descălțându-se și punându-și pantofii deasupra genții. Înăuntru, sticluțele cu „Elixirul Dragostei" și „Ulei afrodisiac pentru masaj" se loviră între ele scoțând un clinchet. Poate va reuși să le returneze și să-și primească banii înapoi, fiindcă era puțin probabil să le găsească o întrebuințare.

Brad își masă din nou ceafa, apoi își trecu palma peste sugativa de pe birou.

– Nu știu exact când, dar îți pot spune că în curând voi lua o decizie.

Aleluia. Brad va decide soarta lor.

– Iar eu îți spun că nu știu cât mai pot să aștept, replică ea.

Punct. Și tot aici pusese punct și Planului ei. Încercase tot ce-și pusese în minte, mai puțin să-l lege de ea cu cătușe dar, chiar și atunci, probabil, Brad s-ar fi abținut să facă promisiuni. Până atunci trebuia să le fi făcut.

– Înțeleg, zise el, încruntându-se. În fond, ceasul tău biologic funcționează în continuare și nu mai ești chiar tânără.

Lui Holly nu-i venea să creadă ce-i aud urechile.

– Iar tu nu te-ai mai cizelat deloc, replică ea ridicându-se de pe canapea, cu ultima fărâmă de demnitate care îi mai rămăsese. Luându-și pantofii și geanta se îndreptă spre ușă, dar în prag se opri. Trebuie să știu ce decizie ai luat, în privința noastră, până la sfârșitul săptămânii.

– Să înțeleg că nu mai vrei să te uiți la programul de contabilitate din computer?

Oare întotdeauna fusese atât de egoist?

– Nu știu, dar lucrul de care sunt sigură este că în curând și eu voi lua o decizie. La revedere, Brad.

Capitolul 8

– Cred că sunt nebun, îi spunea Sam lui David, în sâmbăta aceea pe la prânz. Dintre toate femeile din orașul ăsta...

– Și sunt o grămadă în Saguaro Vista...

– ...eu am ales-o tocmai pe aceea căreia îi stă gândul la un alt bărbat.

Stăteau pe jos în bucătăria lui Holly, încercând să desprindă linoleumul cel vechi ca să pună dușumele noi. Era ultima lucrare grea ce trebuia efectuată, dar în ritmul în care înaintau și-ar fi dori să se fi apucat de ceva mai simplu, cum ar fi refacerea instalației electrice.

Linoleumul parcă ar fi fost sudat de dalele de beton și, cu o spatulă de oțel, Sam se chinuia să-l desprindă la unul din colțuri.

– Holly e o fată isteață și, curând, o să-și bage mințile în cap, spuse David, băgând și el spatula sub un colț, apoi trăgând în sus, dar abia desprinse un centimetru.

– Zi mai tare, poate așa se rupe, zise Sam, auzindu-l înjurând.

Dintre toți oamenii care lucrau la compania de construcții a tatălui său, David fusese singurul care oferise să-i dea o mână de ajutor la renovarea casei. De îndată ce auziseră că e vorba de casa lui Holly, toți pretextaseră că au alte treburi în weekenduri, deși li s-ar fi plătit suplimentar. Sam nu înțelegea atitudinea lor.

– Știu că Holly e deșteaptă, reveni el la discuție, dar nu mă așteptam să fie atât de încăpățânată. Nu cred că știe să cedeze.

David se opri din lucru și făcu un semn cu spatula spre el.

– Dar tu știi?

Sam începu să râdă. Aici, David îl prinsese.

– Voi ceda când cedează și ea. Până atunci voi face tot posibilul s-o conving că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Bufnitul ușii de la intrare puse capăt discuției. Câteva secunde mai târziu, Holly intră în salon, apoi se auzi un zgomot înfundat de parcă ar fi scăpat ceva pe jos și ea care bombănea, imitându-l pe Brad, îngroșându-și vocea:

– Nu știu, Holly... ce-ai pățit, Holly? Poate ai bronșită, Holly.

Când intră în bucătărie îmbrăcată în impermeabil și strângând pantofii la piept, tot mai bombănea. Când îi aruncă pe masă, Sam se trezi cu un obiect mic și roșu rostogolindu-i-se în poală. Era unul din tocuri.

– Pot să ți-l pun la loc, dacă vrei, se oferi el.

Holly scoase un țipăt scurt și se aplecă peste masă ca să-l vadă.

– De ce nu spui că ești aici, pe jos? Era să fac infarct.

– N-am vrut să te sperii, spuse el, uitându-se la părul ei. Holly își strânsese părul în creștet și-și încrețise vârfurile, o coafură fistichie ca un pămătuf în vârful capului care, totuși, îi stătea bine.

Holly se uită la linoleumul zdrențuit, apoi la cei doi bărbați care stăteau pe jos înconjurați de tot felul de unelte și, în sfârșit, la punga uriașă cu cartofi prăjiți din care Sam și David mâncaseră la micul dejun.

– Sunteți siguri că vă pricepeți? îi întrebă cuprinsă de îndoieli. Dușumeaua asta arată într-un hal de nedescris.

– Așa și trebuie să arate, interveni David, scutindu-l pe Sam de un răspuns. Ce mai faci Holly?

– Bine, mulțumesc. Dar tonul pe care rostise cuvintele exprima exact contrariul.

– Scuză-mă de întrebare, mormăi el și se apucă din nou de treabă.

Holly trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze, apoi îi surâse lui David.

– Tu să mă scuzi. Aveți nevoie de ajutor? Mă schimb, și în câteva minute sunt înapoi... Și începu să-și descheie nasturii impermeabilului, apoi se opri, înroșindu-se și, imediat, se încheie la loc, strângându-și gulerul la gât. Mă întorc imediat, zise și se întoarse să iasă.

În clipa aceea Sam înțelese.

– Ce mai face Brad? o întrebă.

Holly se opri în loc, încleștându-și pumnii.

– Nu e treaba ta, îi răspunse întorcându-se cu fața spre el. De unde știi?

– Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama după ambalajele pentru lenjerie aruncate la coș, dar impermeabilul te-a dat de gol, zise Sam apoi se uită la tocul rupt pe care-l ținea în mână. Mai greu mi-e să pricep cum s-a întâmplat cu ăsta. Vrei să ne spui și nouă?

Sam părea curios, iar Holly furioasă.

– Nu, răspunse ea scurt și, luându-și pantofii de pe masă, se îndreptă spre salon.

– Nu vrei să ți-l pun la loc? îi strigă el fluturând tocul în aer, fără să-și poată reține un zâmbet. Păi dacă Brad o putuse respinge – și asta probabil se-ntâmplase – văzând-o îmbrăcată doar în impermeabil și lenjerie sexy... atunci șansele lui de a fi cu Holly creșteau brusc.

Holly își strânse cordonul în talie și se întoarse să-și ia tocul.

– Nu, mi-l repar singură. Și după ce examină cuișoarele rămase în pantof, fixă tocul peste ele, apoi ignorându-l intenționat, se uită în jur, cu un aer preocupat. În clipa următoare luă celălalt pantof și ridicându-l deasupra capului, ca pe un ciocan, lovi cu putere tocul rupt, care zbură ca un glonte exact în capul lui Sam.

– Au!

Holly alunecă pe linoleum și căzu lângă Sam, care-și prinsese capul în palme.

– Oh, Sam, iartă-mă. Te doare? Și dându-i mână ușor la o parte, se uită la capul lui. Nu curge sânge.

David luă tocul de jos și i-l întinse lui Holly.

– Uite-l...

– Ah, nu face asta! Și Sam i-l smulse din mână. Credeam că-mi ești prieten, zise și se ridică de jos apoi luând pantoful

de pe masă: Ți-l repar eu. Dar Holly se repezi să i-l ia, începând să țopăie ca să pună mâna pe el când Sam i-l ridică deasupra capului.

– Ba eu îl repar. Până să apari tu, bărbatul forțos-meșter-la-toate, m-am descurcat de una singură.

El ,forțos!

– Dar ești un real pericol, izbucni el.

– Te rog, dă-mi pantoful, insistă Holly, făcând o nouă încercare să-și recupereze pantoful, dar fără succes și de data asta. Sam era mult mai înalt decât ea.

– Dacă mi-arăți ce porți pe dedesubt, îți promit că-ți dau pantoful, îi sugeră el.

– Poftim? Ah, nu!

– Haide, se lingușì el, fluturând pantoful în aer.

Holly îl lovi în fluierul piciorul.

– Au! gemu el, scăpând pantoful din mână. Holly îl luă repede schițând un zâmbet ironic, apoi mormăi că se duce să se schimbe în ceva lejer ca să-i poată ajuta.

– Ah, nu... n-ai cum să ne ajuți!

– De ce?

– Păi am terminat treaba aici, nu vezi? Holly îi aruncă o privire urâtă. Doar n-ai de gând să mă lovești din nou, zise el.

– Încetează, Sam. De ce nu vrei să schimbi subiectul și să-mi spui de ce nu vrei să vă ajut?

– Fiindcă ești periculoasă, de aia.

Ofensată, Holly își încrucișă brațele la piept.

– Doar când sunt provocată. Te-am rugat frumos să-mi dai pantoful și n-ai vrut. Și făcând un semn cu capul spre tocul rupt: Știi bine că nu te-am lovit intenționat. A fost un accident.

– Tot accident a fost și când ai scăpat cartea aia grea pe piciorul meu, îi aminti el. Și ce contează pentru tine că de-abia m-am vindecat? Iar tu vrei să te las să distrugi dușumeaua dându-ți uneltele pe mână. Trebuie să fiu nebun.

– La asta te refereai mai devreme când spuneai că ești nebun? îl luă David peste picior.

Sam îl fulgeră cu privirea.

Nu voia să-și aducă aminte că, numai cu un sfert de oră în urmă, spusese că e nebun, dar nebun după Holly. David dădu din umeri și nu mai insistă, preferând să mănânce cartofi prăjiți din punga de pe jos.

– E dușumeaua mea și vreau să vă ajut, insistă Holly. Nu trebuie decât să-mi arătați ce să fac. Și uitându-se la linoleumul dezlipit din loc în loc: Nu mi se pare o treabă prea grea. Apoi privindu-l bănuitor: Poate nu vrei să-mi dau seama că e o chestie simplă, ca să nu-ți rănesc orgoliul de bun meseriaș. De-asta nu vrea să mă lase să-l ajut? îl întrebă pe David.

– Păi... nu știu, spuse acesta, mușcând dintr-un cartof prăjit și abia abținându-se să nu izbucnească în râs. Orgoliul tău masculin îți creează probleme?

Dacă pe David nu-l vor da gata cartofii prăjiți, Sam își promise să termine el treaba ceva mai târziu.

– Chiar crezi asta? o întrebă pe Holly privind-o încruntat.

– Ei, nu, dar într-adevăr vreau să vă dau o mână de ajutor. O să vezi că învăț repede ce am de făcut spuse ea zâmbind încurajator și, în cele din urmă el cedă, înainte ca Holly să continue cu aluziile răutăcioase.

– Bine, faci cum vrei, dar pune ceva mai vechi pe tine, fiindcă o să te murdărești, o atenționă el, văzând-o că iese să

se schimbe. Păcat că nu reușise s-o convingă să rămână îmbrăcată cu ce era.

– Am înțeles. Mă întorc într-o clipă.

– Am dat de naiba, mormăi Sam, când rămase singur cu David.

Și avea dreptate, mai mult decât crezuse, dar nu în sensul la care se gândise. Câteva minute mai târziu Holly reveni în bucătărie. Sam rămase cu gura căscată uitându-se la ea. Pieptănătura ei fistichie nu era nimic pe lângă cum apăruse îmbrăcată.

– N-am găsit ceva mai vechi, zise ea, făcând semn spre tricoul decolorat cu emblema universității din Arizona și pantalonii scurți, zdrențuiți, din material de blugi. E bine așa?

– Mda... e bine... Sam încercă să-și ia privirea de la ea, dar era imposibil. În ținuta aceea, Holly arăta complet diferit. Probabil că acela era stilul în care se îmbrăca înainte să-l cunoască pe Brad și să adopte stilul sobru. Se întrebă dacă era prea târziu s-o convingă să renunțe la el și să devină fata dinainte.

Dar de asta se va ocupa mai târziu, fiindcă deocamdată trebuia s-o învețe pe Holly cum să desprindă linoleumul cu spatula și să toarne dizolvantul dedesubt, și cum să râcâie urmele de lipici, ca locul să rămână nivelat.

Când Sam întoarse capul câteva minute mai târziu ca să vadă cum se descurcă, o văzu pe Holly muncinc conștiincios. Alături, un morman de fâșii de linoleum, fărașul plin cu gunoaie și în jurul ei, pe un perimetru de un metru, podeaua strălucind de curățenie. În patru labe, Holly o freca cu buretele.

– Nu mâncăm din ea, spuse Sam, încercând să-și ascundă zâmbetul. O speli după ce terminăm toată treaba.

Dar Holly continuă să frece.

– Treaba merge mai repede dacă locul este curat, replică ea, gâfâind ușor. Apoi luă un prosop vechi și începu să șteargă podeaua, mișcându—și fundul în ritmul în care freca pe jos. Șortul din blugi mai mult îi descoperea decât îi ascundea formele, iar sub tricoul subțire de bumbac sânii i se legănau în același ritm. Lui Sam i se puse un nod în gât. Era nebun de-a binelea.

– Ce ziceți, facem o pauză să mâncăm? îi întrebă pe David și pe Holly, scuturându-și palmele de praf. De prânz, insistă el, când văzu că cei doi nu-i răspund.

– Eu m-am săturat, spuse David, aruncând o privire spre punga cu cartofi prăjiți.

– Atunci vezi-ți de treabă până ce Holly și cu mine mâncăm ceva, zise el ridicându-se în picioare, apoi i se adresă lui Holly: Vrei, mai întâi să te schimbi?

– De-abia m-am schimbat, ai uitat? Ai ceva împotrivă că stau îmbrăcată așa?

– Ah, nu... nimic. Nimic decât că ar fi vrut s-o dezbrace de tot și că hainele acelea îi dezvăluiau o față necunoscută a ei, care îi plăcea... chiar prea mult. Nimic, repetă, doar mă gândeam că poate ai vrea să te schimbi în ceva mai... potrivit.

Mai puțin sexy.

– Vorbești exact ca Brad, îi reproșă ea, ridicându-se. Și, întinzând spre el un deget, acuzator: M-am săturat de bărbații care-mi spun cu ce să mă-mbrac, ce să fac și cu cine să mă întâlnesc. Ai auzit? Sam se dădu un pas înapoi, mai mult din

cauza ieșirii ei neașteptate decât a unghiei ascuțite cu care-l împungea în piept. Era limpede că îi atinsese o coardă sensibilă, greșeală pe care-și promise să nu o repete pe viitor. Fac ce vreau și când vreau, continuă ea, ridicând vocea. Dacă vreau să dansez goală pe podeaua mea, în bucătăria mea, din casa mea, asta am să fac! Iar tu n-ai să mă oprești!

– De ce-ar vrea? interveni David rânjind. Holly aruncă în el cu buretele care-l pocni direct în nas, înainte să cadă pe podea.

Era pusă pe bătaie și se uita la Sam de parcă s-ar fi pregătit să-și suflece mânecile ca un adevărat campion gata să intre în ring.

– Bine, bine, îmbracă-te cum vrei, spuse Sam, ridicând brațele în semn că se predă.

– Asta am să și fac, zise ea ieșind.

Planul lui strălucit de a o convinge să se-mbrace în alte haine dăduse greș și, deocamdată, trebuia să se recunoască înfrânt.

– Băieți, ce faceți, nu veniți? se auzi din hol vocea lui Holly. Luăm mașina mea, îi anunță când ieșiră toți trei din casă, foarte mândră și încântată că dirija tot acest spectacol, iar Sam, în ciuda celor întâmplate, se bucura pentru ea. Poate că pe drumul drept și neted pe care pornise se întrezăreau, deja, curbe și hârtoape.

***

Lui Holly îi venea să se ia la palme, că îi invitase să meargă cu mașina ei. Fusese atât de încântată de felul în care se

impusese în fața lui Sam, încât uitase că erau trei, iar limuzina ei decapotabilă avea numai două locuri, cu unul mai puțin ca să se simtă confortabil.

Slavă Domnului că nici Sam nici David nu comentară greșeala ei, în timp ce se înghesuiau toți trei în cabina vechii camionete a lui Sam, care arăta exact ca proprietarul său: voluminoasă și neîngrijită, dar în perfectă stare de funcționare. Când Sam întoarse cheia în contact, motorul porni la fel de silențios ca al unei mașini sport de lux, iar sistemul stereo funcționa chiar mai bine decât boxele foarte scumpe pe care Brad i le luase când se despărțiseră.

Sam ridică din sprâncene cerându-i părerea din priviri asupra calității sunetului și Holly încuviință din cap surprinsă că el se fandosea să-i ceară aprecierea. Probabil n-ar fi trebuit să fie, pentru că de când se cunoscuseră, el voia să-i facă pe plac. Și să se facă plăcut. Și în această privință se deosebea de Brad. Se înfioră și imediat își îndreptă atenția asupra talmeș-balmeșului din cabină, subiect de gândire mult mai puțin periculos decât sentimentele lui Sam pentru ea.

„Inspecția" sa luă brusc sfârșit, în clipa în care simți pe pulpa goală palma lui Sam. Își coborî privirea. El își sprecură palma între pulpele ei, apoi și-o lăsă în jos spre genunchii ei... ca să apuce schimbătorul de viteze care se afla exact între picioarele ei.

– Scuză-mă, sper că nu te deranjează prea mult, spuse el, uitându-se o clipă în ochii ei. Luminița jucăușă din privirea lui dovedea că pe el nu-l incomodează deloc poziția ei.

– Dacă pe tine nu te deranjează, încerc să suport și eu, zise ea pe un ton binevoitor.

– N-am să uit ce mi-ai spus, replică el făcându-i cu ochiul, apoi porni camioneta.

Sam putea citi o listă de cumpărături astfel încât să pară insinuant erotică și Holly se gândea cum reușea acest lucru. Poate că așa vrei tu să sune, își zise ea. Poate că tu ești cea care-l dorești... Încercă să-și alunge gândul din minte și-și concentră atenția asupra peisajului. Încercă să nu se mai gândească, la felul în care o privise mai devreme, când își dăduse seama că sub impermeabil era aproape goală și să nu-și amintească sărutările pătimașe, buzele lui fierbinți și trupul lipit de al ei.

Pe cine voia ea să prostească?

În preajma lui Sam uita complet care-i sunt prioritățile și ce vrea, de fapt. Ar fi trebuit să aibă certitudinea că Brad e bărbatul potrivit pentru ea, bărbatul ideal cu care să-și facă viitorul.

Dintr-o dată, însă, acest viitor i se păru sumbru.

Nu voia să piardă, dar asta avea să se întâmple, dacă Planul nu ducea la împăcarea lor. Un fiasco. Iar faptul că îi dăduse lui Brad un ultimatum ca să ia o hotărâre în privința viitorului lor, îi asigura eșecul. Dar nu găsise o altă alternativă. Nu dorea să rămână ca mama ei după divorț... singură. Singură și... da, un pic răutăcioasă. Holly bănuia că oricui i se poate întâmpla acest lucru atunci când pierde o dragoste intensă.

Chiar și lui Sam? Holly se uită la el cu coada ochiului. De obicei purta niște blugi decolorați și era atât de... încât lângă el se simțea ca în cea mai frumoasă vacanță pe care o petrecuse vreodată. Nu, probabil că el avea mereu succes în dragoste.

Luară prânzul la rotiseria Downtown Grill, apoi se întoarseră toți trei, pentru ca David să-și ia mașina. Ea și Sam rămaseră în camionetă până când David scoase mașina de pe alee și plecă.

– Și-acum ce facem? Intrăm să terminăm cu linoleumul ăla? o întrebă Sam, făcând o mutră de parcă ar fi preferat să-și vopsească părul în verde decât să râcâie la linoleum.

– Nu, am alte planuri cu tine.

– Zău? Și trăgându-se mai aproape de ea, o cuprinse de umeri. Povestește-mi despre ce e vorba?

– Păi... mai întâi mergem în centru, la magazinul de haine de ocazie...

– Și?

– Cumpărăm un smoching. Ai uitat că petrecerea mamei are loc diseară?

Sam scoase un oftat și porni motorul.

– Credeam că glumești când mi-ai spus că trebuie să port smoching.

– Deloc. Ți-am comandat deja unul, în caz că... ai fi uitat.

-Nu lași nimic la voia întâmplării, nu-i așa?

– De obicei, nu. Hai să mergem.

***

Ajunși la magazin, Holly își cumpără rochia pe care și-o comandase special pentru petrecerea aceea, iar Sam acceptă să-și ia smochingul cu toate accesoriile elegante de care avea nevoie.

– Pot să probez rochia? o întrebă Holly pe vânzătoare. Să fiu sigură că-mi vine bine.

– Sigur, zise aceasta făcându-i semn cu capul spre cabinele de probă. Mergeți acolo.

– Mulțumesc, spuse Holly și se îndreptă spre una dintre cele trei cabine cu oglindă, în care intră apoi trăgând perdeaua. Agăță rochia pe un umeraș și se dezbrăcă repede de șort și tricou. Lui Brad niciodată nu-i plăcuse să meargă cu ea la cumpărături și Holly bănuia că toți bărbații sunt la fel... inclusiv Sam. De-asta se grăbea, ca să nu-l facă s-o aștepte prea mult.

În cabina alăturată intră cineva și Holly auzi cum trage perdeaua și, fiindcă era înaltă, zări pe deasupra paravanului despărțitor, o claie de păr...

Era o rochie superbă, cea mai sexy pe care o avusese vreodată: albă, lungă până la jumătatea gambei și mulată pe corp. Nu mai avea nevoie decât de o eșarfă petrecută în jurul gâtului, ale cărei capete să-i cadă pe decolteul adânc de la spate, mărindu-i efectul.

– Îți stă foarte bine în alb. E culoarea care-ți scoate în evidență părul roșcat, auzi vocea lui Sam, care trăgea cu ochiul din cabina alăturată.

– Ce cauți acolo? șopti Holly.

– Probez smochingul, zise el rezemându-și coatele de paravanul despărțitor.

– Îți place într-adevăr? îl întrebă, neputându-se abține să nu facă o mică piruetă în rochia cea nouă.

– Ieși de-acolo și-am să-ți arăt cât de mult.

– Vorbesc serios.

– Și eu, spuse el dispărând după paravan. Și auzi fâșâitul materialului, apoi fermoarul tras, și Sam apăru din nou. Pantalonii îmi vin bine.

– Mă bucur, replică Holly. Probabil că până atunci îi vorbise stând în chiloți.

– Să știi că n-am glumit, spuse el în timp ce se chinuia să-și îmbrace cămașa. Arăți grozav. Poate că singura ocazie în care ai putea arăta mai bine în rochia asta, ar fi dacă ai purta-o la nunta noastră. Apoi Holly îl auzi înjurând și un minut mai târziu apăru deasupra paravanului, cu papionul atârnându-i la gât. Mă ajuți să-l leg? Nu reușesc deloc. Nu contează, adăugă văzându-i expresia stupefiată. Cred că vânzătoarea se pricepe și oricum nu mă mai dezbrac de costumul ăsta de maimuțoi până după petrecere.

– Ai spus cumva „nunta noastră”?

Sam deveni serios.

– Da. Ce credeai? Că vreau să te seduc și a doua zi să fug din oraș? replică el, așteptând apoi un răspuns, dar Holly își simțea creierul amorțit, cu toate că realiza ce-ar fi însemnat să se îndrăgostească de Sam, iar el s-o părăsească.

– Nu... nnu... da, încuviință ea, apoi se întoarse cu fața spre oglindă ca să-și aranjeze o bretea, încercând astfel să-și revină din starea de derută. Credeam că toți bărbații se feresc de însurătoare. Tu de ce-ai fi altfel? zise pe un ton vesel.

Perdeaua cabine se dădu la o parte și Sam intră în spațiul îngust, trăgând-o la loc. Arăta bine în smoching, chiar și fără haină, sau poate tocmai de asta. Dintr-un impuls prostesc, lui Holly îi veni să se strecoare pe sub brațul lui întins și să fugă cât o țineau picioarele, dar gândul nu și-l puse în practică fiindcă, pur și simplu, nu se putea mișca.

– Sunt altfel pentru că eu te iubesc.

– N-ar fi trebuit să intri aici și să-mi faci asemenea declarații, mai ales în gura mare. Cineva te-ar putea auzi, bâigui Holly.

– Nu-mi pasă dacă mă aude cineva, zise el, apropiindu-se și mai mult de ea. Dacă e nevoie ca să mă crezi am să ies pe stradă purtând o pancardă și am să dau anunț în ziar. Asta e, te iubesc.

– Ți... ți se pare, se bâlbâi Holly, evitându-i privirea. Oare de ce stătea să-l asculte? Nu-i era de-ajuns întâmplarea nefericită din ziua aceea? Sam o prinse de umeri, mângâindu-i spatele gol. Fără prea multă convingere, Holly încercă să se ferească de atingerea palmelor lui. E o simplă dragoste la prima vedere.

– Nu mai este. Și își înclină capul s-o sărute. Când îi simți buzele și sărutul tandru și pătimaș, Holly nu se mai putu gândi la nimic, iar la sfârșit se lăsă amețită în brațele lui. Această dovadă îți e suficientă?

Într-o clipă Holly se dezmetici.

– Nu. Asta mi-a demonstrat că între noi nu există decât o... atracție sexuală, spuse ea îndepărtându-se de Sam atât cât îi permitea spațiul îngust al cabinei și așezându-se pe banchetă. Se simțea tulburată, vulnerabilă și excitată. Nimic mai mult, insistă. Te încăpățânezi să crezi că e dragoste la prima-vedere.

– Nu sunt singurul încăpățânat, iar în ce te privește nu știu dacă-mi spui asta pentru a mă convinge pe mine... ori pe tine. Sam stătea rezemat de peretele cabinei, cu mâinile în buzunare, așteptând un răspuns.

– Tu locuiești în alt oraș, și nu știu aproape nimic despre viața ta, iar eu...

– Ce vrei să știi?

– Oh, Sam, nu asta-i problema. Nu înțelegi? aproape că strigă ea oscilând între teamă, speranță și alte sentimente pe care nu le mai încercase până atunci. În cele din urmă găsi un argument logic: Tu ai viața ta, eu pe a mea, iar la sfârșitul verii vei pleca... Sam clătină din cap, dar ea continuă încercând să-l facă să înțeleagă: Vorbești cu atâta ușurință despre căsătorie, de parcă mi-ai spune că te duci să-ți cumperi pastă de dinți. Sunt convinsă că ai spus-o fără să te gândești.

– Mă gândesc mult la tine.

Dar asta nu era același lucru cu a face planuri de viitor pentru amândoi. Sam nu înțelegea, iar ea nu știa cum să-i explice altfel, mai ales când el se așeză în genunchi îmbrățișându-i mijlocul și lăsându-și capul între coapsele ei.

– Toate astea se pot rezolva, zise el cu voce înăbușită.

Holly simți că i se pune un nod în gât. Ar fi vrut să-l creadă, să fie la fel de sigură ca el. Dar nu putea.

– Cum? șopti ea. Ce se va întâmpla cu serviciul meu... și cu al tău? Unde vom locui? Cum crezi că se pot soluționa atâtea probleme?

Sam rămase tăcut. Fără să-și dea seama, Holly își trecu ușor degetele prin părul lui. Ce bine se simțeau împreună. Dar era de-ajuns?

– Domnișoară Aldridge, vă simțiți bine? se auzi de-afară vocea vânzătoarei. Domnule McKenzie, unde sunteți? strigă ea. Și, trăgând perdeaua, îl văzu pe Sam cu capul în poala lui Holly care, după ce ieșiră, se jură că în veci nu va mai trece pragul acestui magazin.

Capitolul 9

Hotelul Cheshire era cel mai luxos din Seguaro Vista, putând oferi servicii atât jucătorilor de golf din oraș, cât și turiștilor care preferau iernile mai blânde celor din Minnesota.

La mijlocul lui iunie hotelul era frecventat de genul de localnici care într-o zi toridă, cu treizeci și cinci de grade Celsius, simt nevoia să-și mai pună o haină pe ei. Când intră în holul de la intrare, răcoros și echipat cu aer condiționat, Holly simți același lucru.

– Îți mulțumesc că ai venit cu mine, îi spuse lui Sam apoi, făcând o grimasă, îi mărturisi: Petrecerile simandicoase nu sunt genul meu. De-asta nu-mi place să vin singură.

– De-acum încolo n-o să mai fi singură, zise el, zâmbindu-i.

Vorbele lui sunau minunat. Nici atunci când își planificase viața alături de Brad, Holly nu se gândise la ei doi ca la două jumătăți formând un întreg, dar dacă el se va hotărî să continue relația, ea, Holly, va trebui să găsească o soluție ca ea și Brad să fie mult mai apropiați.

Din hol se îndreptară spre salonul în care se ținea petrecerea organizată de mama ei.

– Probabil că n-am să mai fiu niciodată singură când vor începe să circule zvonurile, spuse ea amintindu-și incidentul din magazin. Patroana e o zvonistă, și mă aștept să-mi iasă vorba că sunt cea mai mare târfă din oraș. Dar, din cine știe ce motiv, ideea de a fi blamată de întreg orașul n-o mai deranja atât de mult ca înainte. Știa că nu făcuse nimic rău și asta conta cel mai mult. Ai să vezi cum mă vor arăta toți cu degetul.

– Nu și dacă voi avea și eu un cuvânt de spus, replică Sam prinzând-o de mijloc.

Ajunși la petrecere, mama lui Holly ieși să-i întâmpine, puțin amețită după câteva pahare cu Martini, îmbrățișându-și fiica.

– Mă bucur mult că ați putut veni, le spuse, zâmbind.

În mod surprinzător, surâsul ei părea sincer. Până și Holly care se așteptase să facă mutre, se lăsă convinsă și răsuflă ușurată știind că mama ei nu o va admonesta că nu venise cu Brad.

– Mulțumesc, mami. Și arătând spre Sam: Nu-i așa că partenerul meu e chipeș?

Linda îl măsură cu privirea din cap până-n picioare și dădu verdictul.

– Da, este. Ești pus la patru ace, Stan.

– Sam.

– Ah, scuză-mă. Apoi se întoarse spre Holly și o privi încruntată. N-ai fost la coafeza pe care ți-am recomandat-o, așa e? Și, udându-și un deget cu salivă, îi ridică o șuviță. Nu... n-ai fost... de-asta îți stă așa zburlit.

– Mie-mi place cum îmi stă, zise Holly și strânse din dinți, suportând docilă degetele mamei sale umblându-i prin păr. Când termină, Linda se dădu un pas înapoi, să-și admire „capodopera”.

– Gata, zise satisfăcută. Holly zâmbi, abținându-se să nu-și dea părul după urechi. Acum, scuzați-mă, mă duc să vorbesc cu primarul Anderson despre noua lui casă. Își luară rămas bun și Linda dispăru în mulțimea îmbrăcată elegant în rochii de seară și smochinguri. Holly o urmări cum se îndepărtează, vizibil ușurată. Îi fusese teamă de reacția Lindei, văzând-o însoțită de Sam, dar se părea că singura ei problemă era aceea de a-i reține numele.

– Are un instinct matern cam exagerat, dar cred că intențiile ei sunt dintre cele mai bune, zise Sam când rămaseră singuri.

– Crezi? se miră Holly.

– Sunt sigur că dacă nu i-ar păsa de tine n-ar irosi atâta energie încercând să-ți explice ce e cel mai bine pentru tine. Și zâmbind, luă două pahare cu cocteil de pe tava purtată de un chelner și-i întinse unul. Pentru dragoste, spuse ridicând paharul.

– Și pentru bărbații insistenți.

– Atins! replică el. Și acum, după ce am făcut act de prezență și am toastat, putem pleca?

– Nici ție nu-ți plac petrecerile?

Sam făcu o grimasă și-și lărgi papionul la gât.

– Nu cele de genul ăsta. Am frecventat atâtea cât să-mi ajungă o viață întreagă. Dar, dacă vrei, rămân.

Holly rămase o clipă pe gânduri.

– După ce m-a văzut și mi-a aranjat părul, nu cred că mama ne va simți lipsa dacă plecăm mai devreme. Totuși sunt câteva persoane pe care vreau să le salut.

Îi luă aproape o oră ca să salute cele „câteva persoane" la care se referise, mai ales că trebui să li-l prezinte pe Sam. Surprinzător, dar nimeni n-o întrebă de Brad, iar Holly le fu

recunoscătoare, fiindcă nu dorea să dea explicații, cel puțin până ce lucrurile nu se clarificau între ei.

După aceea ieșiră pe terasă, de unde se vedeau aleile ce înconjurau hotelul, luminate feeric, un loc de promenadă preferat pentru serile de vară. Sam o luă de mână strângând-o ușor.

– Dacă nu-ți plac petrecerile de genul ăsta, de ce te duci la ele? îl întrebă Holly.

– Obligații de serviciu, zise el, ridicând din umeri, neputincios. E bine să-ți întreții relațiile orice meserie ai avea.

– Și în construcții?

– Nu, mă refer la cea din Tucson, ai uitat? Drumul spre succes e „pavat" cu multă muncă, articole publicate și milioane de petreceri simandicoase cu membrii consiliului profesoral. Părea atât de nemulțumit, că Holly izbucni în râs.

– Vezi, tocmai despre asta îți vorbeam mai devreme. Mi-am pierdut răbdarea să asist cum îmi demolezi casa...

– Ei, eu cred că renovarea merge foarte bine.

– Uitasem de cealaltă meserie a ta, cea de profesor. Povestește-mi.

– Bănuiesc că nu e așa cum ți-o imaginezi. Eu predau la clasele de seral compoziția și literatura, iar pentru cei care s-au întors la facultate, recapitularea materiei.

– Vorbești de repetenți?

– Nu numai de ei, ci și de oameni cărora greutățile vieții le-au năruit planurile de viitor. Aceștia sunt destul de maturi... de ambițioși ca să poată aprecia corect ceea ce învață. Și o îmbrățișă pe Holly, întorcând-o cu fața spre el. Cred că ți-am povestit mai mult decât ai fi vrut să știi. Brusc, luând-o prin surprindere, o conduse în pași de dans, în jos pe scările terasei, până pe aleea luminată de felinare. Când se opriră,

aproape de parcarea hotelului, Holly abia mai respira. Ce-ai zice de o plimbare până la lac? Mi s-a făcut o poftă nebună de înotat.

– La ora asta, pe întuneric? Oricum ar trebui să trecem pe-acasă să ne luăm costumele de baie, spuse Holly.

– A pomenit cineva, ceva, de costume de baie? întrebă el.

– N-am de gând să-mi distrug rochia cea nouă numai fiindcă tu ai chef de o baie în lac, la ora asta, replică ea, punându-și mâinile în șolduri.

– A zis cineva că trebuie s-o facem îmbrăcați?

***

Patruzeci de minute mai târziu, „îmbrăcat" în costumul lui Adam, Sam se cufunda în apa caldă a lacului Pleasant, cu aceeași plăcere cu care o făcea în adolescență.

– Intră și tu, apa e grozavă! îi strigă lui Holly, ridicându-și capul de sub apă, dar ea clătină din cap și rămase nemișcată pe mal. Deși în lumina lunii nu-i vedea expresia feței, pe sub rochia albă îi distingea rotunjimile trupului, ce îi mângâiau privirea. Nu mă face să vin după tine, o atenționă el în glumă, dar Holly nu se clinti. Sam trase aer în piept și porni înot spre mal.

– N-ai să-ndrăznești, spuse ea văzându-l cum se apropie.

– Așa crezi tu? Când se ridică din apă, Holly întoarse capul într-o parte și încrucișându-și brațele la piept, privi în zare spre dealul ce străjuia celălalt țărm al lacului. Chiar în spatele ei, pe un bolovan, erau hainele și pantofii lui Sam, pe care Holly le adunase și le împăturise frumos. Nu ne vede nimeni, zise el zgribulindu-se de frig. În apă e mult mai cald decât afară.

– Nu ți-am promis că o să fac baie cu tine, în pielea goală, îi aminti ea. Cât timp el înotase, își dăduse jos pantofii și ciorapii, iar acum se juca cu degetele în nisip, cu un ușor sentiment de vinovăție.

– Nu sunt genul spontan, după cum poate ai observat, și tot ce-am făcut până acum a fost ceva premeditat.

– Glumești.

– Nu, vorbesc serios. Chiar și sărutările au fost plănuite.

– Dacă încerci să mă faci să renunț, să știi că n-ai să reușești, fiindcă deja m-ai prins în mreje. De-acum sunt sclavul tău și-ți îndeplinesc orice dorință.

– Orice dorință? întrebă ea, mirată, întorcându-și capul spre el, dar necoborându-și privirea mai jos de fața lui.

– Absolut orice dorință.

Era destul de aproape ca s-o prindă de mână sau ca să-i stropească picioarele goale cu apă din lac. Sam se dezbrăcase în întregime pentru ea, idee care ar fi înnebunit orice bărbat zdravăn la cap. El, însă, dorea ca Holly să-l cunoască pe cel care o iubea, indiferent că va înnebuni sau nu.

– Bine, atunci dovedește-mi, zise ea amuzată privindu-l printre gene.

– Ce vrei să fac?

– Să te îndepărtezi de mine, fiindcă mi-e frică să nu mă arunci în apă.

– Ai intuit bine. Chiar mi-a trecut prin minte.

– Și?

– Nu m-am răzgândit. Și ridicând-o în brațe se îndreptă cu ea spre lac.

– Lasă-mă în pace!

– Dacă te mai zbați și mă mai lovești, s-ar putea să te scap din brațe.

– Bine, bine, dar lasă-mă jos să nu-mi ud rochia.

– În regulă.

Când atinse nisipul cu picioarele, Holly o rupse la fugă, îi înșfăcă hainele de pe bolovan și-și continuă fuga, pe plajă, mărind distanța între ea și Sam, care încerca s-o prindă, apoi făcu un viraj, alergând înapoi și ferindu-se din calea lui. Dar Sam întinse mâinile și în cele din urmă o ajunse, trăgând-o spre el ca să nu-i scape.

– Alergi repede, spuse, gâfâind ușor.

– Ai uitat că mă antrenez la sala de gimnastică? Și strângându-i hainele la piept: Dacă aș fi avut un mic avans, nu m-ai fi prins în veci.

– Ba te-aș fi prins, spuse el și prinzând-o de păr, îi trase capul spre spate și o sărută apăsat.

Holly îi întâmpină sărutul cu aceeași ferocitate. Doamne, cât de mult o dorea. O lipi de el savurându-i atingerea coapselor de ale lui și a sânilor mângâindu-i pieptul gol. Apoi căzură în genunchi, cu gurile încă explorându-se, iar Sam își dori ca senzația pe care o încerca în acele clipe să nu se sfârșească niciodată. Îi trase ușor eșarfa din jurul gâtului, continuând să-i sărute scobitura fină. Holly gemu de plăcere, făcându-l să pulseze de dorință, aceleași senzații încercându-le și ea cu fiecare răsuflare înăbușită și încleștare a degetelor pe spatele lui.

– Oh, Sam...

Cuprinzându-i sânii în palme îi atinse sfârcurile întărite ușor, și mai ușor, ca senzația să dureze. Holly îl făcea să simtă mai mult decât o simplă dorință, mai mult decât simțise vreodată cu o altă femeie. Ar fi vrut să-i sfâșie rochia, s-o posede acolo, pe nisip.

Brusc își ridică privirea și se uită peste umărul lui Holly. Farurile unui jeep, aflat la treizeci de metri distanță, erau

îndreptate exact asupra lor, și în spatele lor distinse silueta unui polițist burtos.

– Gata, oameni buni le strigă el. Vă aflați pe o plajă privată care noaptea e închisă. Și se apropie de ei, luminând drumul cu lanterna.

– Nu mi-ar plăcea să vă arestez pentru ținută indecentă, pe lângă acuzația de încălcare a unei proprietăți, așa că mai bine ar fi să vă-mbrăcați.

***

– Nu pot să cred că ne-a arestat, zise Holly încleștându-și degetele de gratiile reci ale celulei în care ofițerul de poliție îi închisese. În lungul coridorului nu se vedea nici o mișcare și cu excepția sforăiturilor unui bețiv care ocupa celula alăturată, nu se auzea nici un zgomot

În spatele ei, Sam stătea pe unul din paturile metalice, cu brațele pe genunchi și palmele împreunate, arătând aproape la fel de relaxat ca atunci când se scăldase în lac. Acum, însă, era îmbrăcat în afară de haina de la smoching și papion, care erau trântite la un capăt al patului.

– Mă simt de parcă aș fi o infractoare, se plânse Holly în timp ce-și scutura urmele de nisip de pe rochie. Eșarfa o pierduse, luată probabil de vânt, iar pantofii, dintr-un motiv inexplicabil, îi fuseseră reținuți. Se apropie de patul pe care stătea Sam, dar în ruptul capului nu s-ar fi așezat. Cine știe câți nespălați își târâseră fundurile pe el. Acum, că am fost arestată și trecută în registrul închisorii, înseamnă că am cazier, nu? Dar Sam rămase impasibil. Auzi, la închisoare! Ce naiba caut eu aici?

– E vorba de o acuzație simplă, de încălcare a proprietății, și dacă nu se depune nici o plângere împotriva noastră, mâine dimineață suntem liberi, spuse el pe un ton cât se poate de calm.

– Ești, cumva, infractor, de știi toate astea?

– Am avut de-a face cu legea.

– Poftim? Asta-i mai lipsea acum, să aibă legătură cu un escroc... poate chiar recidivist. Disperată, se prinse cu mâinile de gratii privind spre ușa dincolo de care oamenii erau liberi.

– S-a întâmplat pe vremea liceului și n-a fost o acuzație gravă... stare de ebrietate și tulburarea liniștii publice, cam așa ceva, dar de-atunci m-am schimbat. Schiță un zâmbet, dar Holly nu-l luă în seamă.

– Atât de mult te-ai schimbat că ai ajuns din nou la închisoare! De ce nu mi-ai spus că ai mai fost arestat?

– Uitasem complet de incidentul ăsta, zise el ridicând din umeri. Ai să vezi că în curând nici tu n-ai să-ți mai aduci aminte. Nu-ți face probleme, fiindcă totul va fi bine.

– Bine? Nu va fi deloc bine. Îi venea să urle la el, dar îi era teamă că dacă face gălăgie îi vor pune în celule separate și ar fi fost îngrozitor să rămână singură acolo, fără Sam. Asta se întâmplă când ești iresponsabil, când îți vine ideea nebunească să faci baie în lac la miezul nopții... când nu anticipezi urmările actelor tale, încheie pe un ton răspicat. Și terminând ce-avea de spus, se duse în cealaltă parte a celulei, își încrucișă brațele la piept și nu-i mai dădu nici o atenție, începând să se gândească ce vor spune cei de la serviciu la aflarea veștii... probabil că va fi concediată pe loc. Nu, nu era drept. De ce se luase după mintea lui Sam și se dusese cu el la lac?

– Nu-ți poți planifica întreaga viață, îl auzi chiar în spatele ei și apoi îi simți palmele cuprinzându-i umerii goi. Așa cum nu-ți poți planifica de cine să te îndrăgostești. Ș-o sărută pe umăr. În viață ți se întâmplă și bune și rele.

Holly se întoarse cu fața spre el.

– Nu, eu nu stau cu mâinile în sân așteptând ca viața să-mi scoată norocul în cale. Numai proștii fac așa. Tot ce-am obținut de la viață, am obținut muncind din greu și cu satisfacții profesionale. În timp ce vorbea ochii i se umplură de lacrimi. De ce mi se întâmplă asta de fiecare dată când mă enervez? se întrebă furioasă, ștergându-se la ochi. Așa că nu-mi spune tu mie să aștept doar ce-mi oferă viața, fiindcă n-am s-o fac.

Deci mă consideri prost fiindcă nu sunt un tip rigid și fiindcă nu-mi cumpăr prosoape de aceeași culoare.

– Mai bine nu-ți povesteam despre asta!

– Ba zi-le, surioară! strigă bețivul din celula alăturată, pe care discuția lor aprinsă îl trezise și acum își scosese capul printre gratii ca să audă mai bine sfârșitul. Dă-l gata, iubito, o încurajă el ridicând pumnul în aer.

– E vreun prieten de-al tău, sau tu n-ai de-a face decât cu oameni perfecți? Tu nu-ți pierzi timpul cu persoane care comit greșeli.

– Vrei să spui cu persoane care au avut necazuri cu legea? întrebă ea ridicând din sprâncene. Și fiindcă nu mai suporta să-l vadă în fața ochilor, îi întoarse spatele, iar Sam nu încercă s-o oprească. Liniștea apăsătoare ce se lăsă în celulă fu întreruptă de zgomotul ușii care se deschidea la capătul coridorului. Amândoi se uitară într-acolo așteptând să vadă ce se-ntâmplă.

Cel care intră era Brad însoțit de gardianul cu cheile.

– M-a sunat cineva pe pager? zise el, făcând o grimasă.

Lui Holly îi venea să țipe de fericire. Când ajunse în dreptul celulei, Brad își strecură palmele printre gratii să o prindă de mâini. Era proaspăt bărbierit și părea că atunci ieșise de sub duș, iar pantalonii în care era îmbrăcat aveau o dungă impecabilă. Știa ea că Brad n-ar fi părăsit-o, n-ar fi lăsat-o să zacă în închisoare.

– Oh, Brad, slavă Domnului că ai venit, zise, aruncându-i lui Sam o privire plină de înțeles. A fost îngrozitor.

– Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Sam.

– A venit să mă scoată de-aici. L-am chemat pe pager de pe mobil fiindcă știam că o să vină.

Gardianul deschise ușa și Brad se repezi în celulă și-i luă palmele într-ale lui.

– Te simți bine?

– O să mă simt bine când o să ies de-aici. Și când n-am să-l mai văd pe Sam.

– I-am sunat deja pe David și pe Clarissa să ne scoată de-aici, mormăi Sam printre dinți. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

– De unde era să știu că te-ai gândit la asta? Nu este genul tău să-ți faci planuri dinainte, replică Holly luându-și de braț însoțitorul.

– Ai dreptate. Poate dacă aș fi fost așa n-aș fi îndrăgostit de tine, spuse Sam uitându-se la ea cu ochii plini de tristețe și susținându-i privirea, dorindu-și ca ea să fie prima care să-și plece ochii și să-i spună că, de fapt, el n-o iubește.

Dar Holly nu putu să facă asta.

– La revedere, Sam, îi șopti ea, cu vocea tremurând. Îmi pare rău că totul a trebuit să se sfârșească așa.

Capitolul 10

S-o vadă pe Holly plecând la brațul altui bărbat era una dintre cele mai dificile situații în care fusese pus vreodată în viață. În momentul acela nu putea decât să-i privească, încremenit, cum se îndepărtează pe coridor. Holly dispăruse fără să se întoarcă capul înapoi.

Între ei doi, îl alesese pe Brad.

Trebuia să-și fi dat seama că n-avea cum să se schimbe și asta Holly i-o spusese de nenumărate ori. Încerc să mă împac cu Brad. Nu am renunțat încă la el.

Iar peste zece minute se sărutau cu frenezie. Ce dovedea acest lucru? Nimic altceva decât că erau doi adulți sănătoși și normali din punct de vedere sexual, care știau să guste cu plăcere un sărut adevărat.

Sam se trânti pe unul dintre paturi și-și acoperi ochii cu brațul. Deși Holly îi dăduse cu piciorul, încă o mai dorea. Era un idiot.

Ușa de la capătul coridorului se deschise din nou. Sam se ridică de pe pat când Clarissa și David se repeziră pe culoar. Clarissa se prinse cu mâinile de gratii.

– Doamne, Sam... au trecut atâția ani de când nu te-am mai văzut în postura asta.

– Pun pariu că atunci nu purtam smoching, zise el îmbrăcându-și haina și îndesându-și papionul în buzunar.

– Îți stă bine în el, spuse ea râzând, apoi încruntându-se la gardian: Descuie ușa! Și o spuse pe un ton ce sugera urmări îngrozitoare în caz că acesta nu s-ar fi supus comenzii. Dar se pare că tonul amenințător avu efect fiindcă gardianul deschise imediat ușa și se retrase repede din calea ei.

– Sunteți liber, domnule, i se adresă lui Sam, mormăind.

Sam străbătu coridorul însoțit de Clarissa și David, își recuperă lucrurile reținute, apoi toți trei se grăbiră să părăsească închisoarea. De îndată ce se văzură afară, Clarissa îl luă de braț.

– Ce căuta Holly cu Brad? I-am văzut în parcare, dar tocmai se urcau în mașină și n-am apucat să vorbesc cu ea. Ce se-ntâmplă, Sam?

– Simplu, a plecat cu el. Și își puse mâna streașină la ochi ca să-i ferească de soare. Unde ți-e mașina?

– Uite-o acolo, spuse David făcând semn cu mâna spre capătul parcării, unde Wagoneer-ul albastru era tras la umbra unui copac.

– Mă duceți până la lac? Mi-am lăsat camioneta acolo fiindcă a trebuit să mă-ntorc în oraș cu mașina poliției.

– Sigur. David deschise portiera, se urcă în mașină și deblocă portiera din spate ca Sam să se instaleze pe banchetă. Imediat, Clarissa îl împinse strecurându-se în spațiul îngust dintre portiera deschisă, bancheta din spate și Sam.

– „A plecat cu el". Doar atât ai de spus?

– Mda, răspunse el, după o clipă de gândire.

– Urcă-te mai repede, dragă, interveni David, uitându-se la ea peste umăr. În drum spre lac o să ai tot timpul să-i pui întrebări despre viața amoroasă.

Clarissa pufni, dar se conformă și, în timp ce străbăteau orașul îndreptându-se spre autostradă, începu să-l bombardeze pe Sam cu întrebări:

– De ce a plecat cu Brad? De ce nu ne-a așteptat? Și înghiontindu-l pe David: De ce vă purtați amândoi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Este ceva tipic masculin?

– La care întrebare vrei să-ți răspund mai întâi? o întrebă Sam, oftând.

Clarissa se răsuci să se uite la el, atât cât îi permitea centura de siguranță.

– Vorbesc serios. Ăsta nu-i un subiect cu care să glumești.

– E un subiect încheiat. Și întoarse capul să se uite pe geam deși, în afară de mărăcinișuri și ici-colo, câte o dună de nisip nu avea ce să vadă. Copilărind în locurile acelea nu se putea preface că peisajul dezolant îi stârnea interesul, așa că reluă discuția cu Clarissa: Nu v-a așteptat fiindcă nu știa că veniți să ne scoateți de acolo. Și nu i-am spus, crezând că știe că am să fac ceva ca să ieșim din închisoare. Doar nu sunt inconștient. Și se lovi cu pumnul peste genunchi. Nu mai era de mult. Cu ani în urmă își dăduse seama că-și irosește viața, puterea de muncă, pierzând nopțile la petreceri, sau cu femeile. Nu era el bărbatul perfect, dar îi plăcea să creadă că își ajută studenții îndrumându-i și bucurându-se de succesele lor.

– Bineînțeles, ești un om responsabil și un profesor apreciat și respectat.

– Așa e, se băgă în vorbă David, s-au dus vremurile de dezmăț... evident, cu excepția zilei de azi. Și rânjind în oglinda retrovizoare: Acum ne spui și nouă ce căutai cu Holly, la miezul nopții, în pielea goală, pe plaja privată?

– Nu, zise el pe un ton categoric. Amintirea era prea dureroasă și nu voia să se gândească la cât de apropiați fuseseră pe plajă cu o noapte în urmă.

– Credeam că Holly se hotărâse în această privință, spuse Clarissa. Brad n-o mai căuta... tu te mutaseși la ea... erai exact omul de care avea nevoie...

– Auzi, scumpo, mi se pare mie sau toată pledoaria asta miroase a petit, hmm?

Clarissa îi aruncă un zâmbet șiret.

– Pe noi nu ne-a deranjat când cineva, care se gândea la binele nostru, ne-a făcut cunoștință, zise, făcându-i cu ochiul lui Sam.

Într-adevăr, el era cel care-i făcuse cunoștință lui David, prietenul său din facultate, cu Clarissa, verișoara cea vorbăreață. Și formau un cuplu perfect. Poate chestia cu petitul era o trăsătură de familie.

Sam îl îndemnă pe David spre locul în care își lăsase camioneta cu o seară în urmă, apoi își luă haina și și-o puse pe genunchi. De când se îmbrăcase cu ea avusese numai ghinioane: fuseseră dați afară din magazin și apoi arestați pe plajă.

– Nu mai contează, îi spuse el Clarissei. Holly s-a împăcat cu Brad și sper să fie fericiți împreună.

– Mincinosule! Ceea ce speri e să se certe și să se-ntoarcă la tine. Recunoaște!

Și dacă ar fi recunoscut, tot nu s-ar fi întâmplat așa.

– Sunt făcuți unul pentru celălalt. Formează perechea ideală.

– Oh, Doamne... Holly te-a făcut și pe tine să crezi prostia asta? David, trebuie să facem ceva. Și exasperată lovi cu palma în spetează banchetei. Alo, Sam! Nu te îndrăgostești de cineva fiindcă vă potriviți la numărul de la pantofi, sau că aveți cont deschis la aceeași bancă.

Nisipul scârțâii sub roți când David frână lângă camionetă, se afundă în terenul moale și, în sfârșit, se opri.

– Și mă băteai la cap să-mi cumpăr limuzină, îi spuse Sam Clarissei în timp ce deschidea portiera să coboare din mașină. Mulțumesc că m-ați condus până aici.

– Stai puțin! îi strigă ea și, sărind din Wagoneer, se repezi după Sam rezemându-se de portiera camionetei, cu brațele încrucișate la piept. Nu pleci până nu-mi răspunzi la câteva întrebări.

– Nu mai spune. Și luând-o pe sus, o duse câțiva metri mai încolo, apoi se întoarse și descuie portiera.

– Nu e corect din partea ta! Știi bine că țin la tine și vreau să te ajut.

Sam deschise larg portiera, apoi se întoarse cu fața spre ea.

– Acum sunt mort de oboseală și n-am chef să discut despre asta. Îmi face rău... așa că lasă-mă să mă odihnesc puțin și stăm de vorbă după aceea, când mă întorc.

Clarissa se apropie de el și-l prinse cu brațele de mijloc.

– Îmi pare rău, zise, lăsându-și capul pe pieptul lui. Îmi pare rău că lucrurile au ieșit așa... Brusc își înălță capul și se desprinse de el. Cum adică stăm de vorbă când te întorci? Unde pleci?

– Trebuie să plec de aici. Și se urcă în camionetă. Parfumul lui Holly încă se mai simțea în cabină și deasupra torpedoului văzu tubul de ruj cu care se dăduse înainte de petrecere. Încleștându-și palmele pe volan își spuse că la ea acasă în nici un caz nu se mai putea întoarce, să asiste cum Holly și Brad își fac planuri de viitor.

La revedere, Sam... îmi pare rău că totul a trebuit să se sfârșească așa.

Și lui îi părea rău. Întotdeauna se întâmpla ceva ca lucrurile să se termine prost. Întoarse cheia în contact și porni camioneta. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine.

– Sam, unde te duci?

– Mă întorc la Tucson. La sfârșitul săptămânii am o audiere legată de etica mea profesională. Ți-am povestit despre acuzațiile pe care mi le-a adus Malcolm în legătură cu modificarea notei unei studente?

Clarissa încuviință din cap.

– Malcolm e un ticălos nenorocit și-i poți transmite asta din partea mea, când îl vezi.

– După asta... nu știu ce-am să fac. Poate am să organizez niște cursuri de vară, ca să-mi alung gândurile negre.

– Eu nu cred că e bine să pleci, spuse Clarissa, cu tristețe.

– Nu mai pot rămâne aici. Închise portiera, coborî geamul apoi începu să bată nerăbdător cu degetele pe volan, abia așteptând să plece. Să uite.

– Te-nțeleg, zise Clarissa oftând. Ce să-i spun lui Holly?

Sam își simți inima tresărind în piept.

– Spune-i... spune-i că dacă se răzgândește eu o aștept. Spune-i că dragostea la prima vedere e ceva real. Și după o scurtă pauză: Spune-i că răvașele de la fursecuri nu mint.

– Ce-ai zis?

– Știe ea la ce mă refer. Ținem legătura, îi mai spuse și porni camioneta.

– Așteaptă... chiar vrei să-i spun despre răvașe?

Oare ce mai spera?

– Nu, m-am răzgândit, spune-i doar la revedere din partea mea.

Și, ieșind de pe plajă, intră pe autostradă, îndreptându-se spre Tucson... exact în direcția opusă celei pe care ar fi vrut s-o pornească.

***

Brad o conduse pe Holly acasă abia spre seară. Când intrară pe alee ea aruncă o privire spre ferestrele întunecate și atunci realiză că totul se sfârșise între ea și Sam, fiindcă el nu era acasă. În clipa aceea simți o împunsătură în inimă. În adâncul sufletului sperase, bineînțeles, fără motiv, că Sam o va aștepta. Lângă ea, mulțumit de sine Brad opri motorul BMW-ului.

– Mă bucur că n-a trebuit să angajez un specialist care să-mi instaleze programul pe computer. M-ar fi costat o grămadă de bani.

– Și eu mă bucur că ți-am fost de ajutor, spuse ea foindu-se pe scaun, simțindu-se incomod în rochia și jacheta prea largi, pe care Brad i le cumpărase mai devreme. Hainele o așteptau în mașină când părăsise închisoarea, iar Brad insistase ca ea să meargă în noul și luxosul apartament în care se mutase el, ca să se spele și să se schimbe înainte să meargă la biroul lui. Vrei să intri? îl întrebă, făcând semn cu capul spre casă. Am terminat renovarea și mi-ar plăcea să vezi cum a ieșit.

Brad scutură din cap.

– Nu, mulțumesc. Mi-ajung pentru o singură zi isprăvile prietenului tău, Sam.

– Îmi pare rău, Brad... sunt sigură că nu se va mai întâmpla.

– Sper. Individul ăsta ți-a compromis buna reputație. Din cauza lui ai fost alungată din magazin și ai fost arestată, și mi-e teamă că faptele tale vor afecta și propria-mi reputație, fiindcă oamenii ne știu încă împreună. Și întinzând mâna spre bancheta din spate luă pachetul de la curățătorie în care se

afla rochia ei albă de seară, apoi coborî din mașină. Holly îl urmări cum șterge cu mâneca o pată de pe capotă și vine să-i deschidă portiera. Te conduc până la ușă, se oferi el, zâmbind. Îl lăsă s-o ajute să coboare – Brad fusese întotdeauna un domn – apoi urcară treptele verandei și el îi puse rochia pe balansoar. De fapt, te înțeleg în privința lui Sam și-ți admir perspicacitatea. În felul ăsta ai ieșit mai ieftin cu renovarea casei.

– N-a fost vorba de asta. Sam era un... prieten. Da, un prieten și chiar mai mult decât atât, un om care se gândea la fericirea ei, își spuse Holly. Cum de îndrăznea Brad să vorbească despre relația lor ca despre o afacere profitabilă pentru ea?

– Oricum, nu contează, replică el, neluându-i în seamă explicația. Din fericire pentru tine, planul ți-a reușit. Și-și întinse brațele în lături într-un gest ironic, dar Holly nu-i putea citi prea bine expresia feței fiindcă deși se înserase, Brad nu-și dăduse jos ochelarii de soare.

– Poftim?

– Mă ai. Ai ce ți-ai dorit, conform planului. E totul scris în agendă.

– Mi-ai citit agenda? zise ea, apucându-se de unul din stâlpii verandei. Simțea nevoia să se sprijine de ceva.

– Din întâmplare. Am dat de numele meu în câteva pagini și, normal, am fost curios.

– N-aveai nici un drept. Era ceva personal. Și în tot acest timp crezuse că ea purtase vina tuturor eșecurilor în nenumăratele încercări de a-l recuceri. Și-acum îți bați joc de mine după tot ce-ai citit acolo? Oare de când îi cunoștea planul? Știa încă de la început ce avea să facă? Gândul acesta era umilitor.

– M-am simțit foarte flatat. Care bărbat poate rezista unei asemenea...

– Când le-ai citit? îl întrerupse Holly. Când?

– Nu înțeleg de ce te-ai enervat atât de tare. E ceva lipsit de importanță.

Îi smulse ochelarii de soare ca să-l privească direct în ochi și își îndreptă umerii. Pe tocuri înalte îl depășea în înălțime cu doi centimetri și pentru prima dată acest lucru nu o stânjenea.

– Când?

Brad clipi nervos. Fără ochelarii de soare pe care-i purta în permanență fața lui palidă parcă era mai mică.

– Dimineață, când făceai duș.

Holly abia se abținu să nu-și scoată pantoful și să-i dea cu tocul în cap.

– De ce?

– Căutam numărul de telefon al mamei tale, zise el privind-o ca pe un om nebun. Am sunat-o să aflu cam cât putem obține pe casă și dacă a trecut-o pe lista de vânzări a agenției. Și luându-i ochelarii din mână și-i puse din nou la ochi. Uluită, Holly se îndepărtă de el și se trânti în balansoar peste pachetul cu rochia de seară. Dar ce mai conta? Știi că niciodată nu mi-a plăcut casa asta veche, iar acum, pentru un nou început ne-ar trebui o casă nouă... și fiindcă suntem iar împreună...

– Nu.

– Ce-ai zis?

– Nu. Oh, Doamne... ce proastă fusese. Ce oarbă... Nu, Brad, zise clătinând din cap. Nu suntem împreună... și nu cred că am fost vreodată. Am încercat absolut totul ca lucrurile să meargă bine între noi. Totul. Și știi ce-am constatat? Brad clătină din cap. Am constatat că vina nu a fost a mea.

Așa era. Planul ei ar fi funcționat asupra oricărui bărbat căruia, într-adevăr, îi păsa de ea. Asupra oricui, în afară de

Brad. Nu ea greșise în relația lor, ci Brad. Descoperirea adevărului aduse o rază de lumină în sufletul ei pustiit.

Nu Planul ei îl adusese înapoi, ci orgoliul rănit, dorința lui de a-și salva reputația și, nu în ultimul rând, nevoia de un contabil, specialist în programe pe calculator. Iar ei i se împlinise visul... doar ca să descopere că strădaniile ei nu meritaseră tot acel efort.

– Acum, cred că ar trebui să pleci, Brad.

– Fii rezonabilă și nu face din țânțar armăsar. Tu singură spuneai că ne aparținem unul altuia, zise el, aruncându-i un zâmbet seducător.

Holly se ridică din balansoar luându-și rochia.

– N-am să mai spun asta. Acum vreau să rămân singură.

– Chiar că o să rămâi singură, mormăi Brad. Până și meseriașul ți-a plecat, după ce i-ai dat papucii azi-dimineață la închisoare, iar eu n-am să-ți mai ofer o a doua șansă. Și coborî furios treptele verandei. Pe alee se mai întoarse o dată ca s-o întrebe, pe un ton malițios: Ei, cum e când nu te simți dorit?

Nu voia să-l jignească. N-avea nici un sens. Așa că îl privi câteva clipe în tăcere, apoi îi răspunse cât se poate de calm:

– Poate că tu ar trebui să-ți pui această întrebare. Apoi se răsuci, descuie ușa și intră în casă. Singură.

***

– Ești nebună, îi spunea Clarissa, câteva zile mai târziu, stând în fotoliul de lângă șemineul proaspăt renovat și uitându-se la foc. Ai găsit un bărbat care te iubește... e vorba de Sam, în caz că nu știai... și-i dai drumul să plece.

– A plecat deja, mormăi Holly posacă, răscolind cărbunii cu vătraiul.

Până atunci nu mai aprinsese focul în șemineu și poate n-ar fi trebuit s-o facă nici acum, fiindcă afară erau peste treizeci și cinci de grade, dar daduseră drumul la instalația de aer condiționat ca să nu leșine de căldură.

Cu focul aprins în șemineu se simțea mai aproape de Sam. Știa că e ceva absurd, dar același sentiment îl încerca și atunci când folosea noua chiuveta instalată în bucătărie, când atârna tablourile pe pereții proaspăt zugrăviți sau când călca pe dușumeaua de lemn care înlocuise vechiul linoleum.

Îi era dor de Sam.

– A plecat crezând că te-ai întors la Brad, repetă Clarissa, poate a suta oară. Sună-l. Îți dau eu numărul.

Holly clătină din cap.

– Nu pot. Dacă nu mă mai vrea? Dacă mă urăște? N-aș suporta să-l sun și să-mi spună toate astea. Lăsă jos vătraiul și se așeză pe canapea, în colțul unde erau trântite prnițele roz pe care Sam își sprijinise piciorul rănit. Multe lucruri din casă îi trezeau amintiri despre el. Holly luă o perniță și și-o puse în poală.

– Amintirile mă ajută măcar să visez cum ar fi putut fi. Nici nu vreau să știu adevărul, zise înfiorându-se. Atât de urât m-am purtat cu el la sfârșit, încât nu cred că m-ar ierta vreodată.

– Așa e, nu te va ierta. Probabil că acum îți face vrăji înfigând ace în inima unei păpuși căreia i-a pus numele Holly Aldridge și spune tuturor ce noroc a avut că a scăpat de tine.

Holly își băgă capul în pernă, spunându-și că, probabil, Clarissa avea dreptate. Ah, ce îngrozitor se simțea!

– Aseară am comandat pui Kung Pao și alaltăieri pizza de la Angelo's, dar nu aveau același gust ca atunci când le-am mâncat cu Sam, se plânse ea cu nasul înfundat în pernă.

Și asta nu era totul. Acum dormea în patul lui Sam din dormitorul pentru oaspeți, dar nu schimbase așternuturile fiindcă, așa își imagina ea, încă mai păstrau mirosul lui Sam. Da, înnebunise de-a binelea.

Pe Clarissa o pufni râsul.

– Am glumit, Holly! Doamne, ce-ți trece prin cap! Sam te iubește și te va iubi mereu. Să-l fi văzut ce mutră avea când a plecat.

– Vorbești serios? se smiorcăi Holly, ridicându-și fața din pernă.

– Da. Ce credeai că încerc de trei zile să-ți bag în capul ăla sec? zise Clarissa, exasperată.

– Tot nu pot să-l sun.

– Ba poți.

– Ba nu.

– Ba da. E singura ta șansă și nu-ți poți permite s-o pierzi.

– Și dacă Sam nu mă mai vrea?

– Nu există decât un singur mijloc de a afla.

***

– Ești sigur că vrei să faci asta? îl întrebă proprietarul pe Sam, în timp ce-i împingea pe masa din bucătărie contractul de închiriere ca să-l semneze.

– Da, încuviință el, trecându-și ochii peste bucata de hârtie, apoi îl semnă în josul paginii și i-l împinse înapoi. O făcuse și pe-asta.

Lângă el se afla Jiggly Jillian Hall. Gemenii, un băiat și o fată, se jucau făcând gălăgie în salon.

– Sper să nu strice nimic, spuse Jillie, privindu-l îngrijorată.

– Nu-ți face probleme, mobila asta a rezistat multor bușituri și-ai avea nevoie de un baros ca să reușești s-o strici.

– Ei, mă faci să mă simt prost. Ce-ai cu mobila aia? protestă proprietarul, apoi privindu-l puțin suspicios: Ești sigur că renunți la contract? Poate te răzgândești să părăsești un apartament atât de frumos și de ieftin.

– Ți-am spus deja că nu mă răzgândesc, zise Sam și ridicându-se de la masă îi întinse mâna. Îți mulțumesc pentru tot și nu-i mări chiria lui Jillie.

– Bine, bine, îl asigură proprietarul și luându-și o copie de pe contract se îndreptă spre ieșire, mormăind ceva de genul „numai copii nu avusesem aici". Când se mutase Sam acolo, tot așa plecase, mormăind ceva de genul „numai studenți nu avusesem aici". Avea el mici hachițe, dar în general, era un om cumsecade.

Sam luă în brațe ultima cutie cu lucruri și intră în salon să spună la revedere copiilor. Jillie îl urmă.

– E un apartament frumos și sper să vă simțiți bine aici. Oricum, două dormitoare erau prea mult pentru mine.

– Sunt sigură că ne vom simți minunat. Copiii n-au avut niciodată până acum o cameră a lor, zise ea încântată.

Apoi își luară rămas bun, Sam îi ură noroc, și cără cutia până la camionetă unde o aruncă peste celelalte. Acum era gata de plecare.

Sunetul unui claxon îl făcu să se întoarcă și să se uite în lungul străzii, de unde se apropia o mașinuță albă, decapotabilă. Iar la volan, Holly. După viteza cu care conducea, intenția ei era să-l răstoarne. Probabil că cele trei zile petrecute cu Brad o scoseseră din minți. Și un tip ca Brad era în stare de așa ceva, de asta Sam era convins.

Holly frână brusc lângă el și sări din mașină fără să mai deschidă portiera. Sam se frecă la ochi, spunându-și că avea halucinații sau că visa.

– Sam!

– Holly?

– Nu-mi vine să cred că te-am găsit. Și se aruncă în brațele lui, strângându-l atât de tare încât numai cu ranga i-ar mai fi putut dezlipi cineva. Da, ea era și era reală și nu conta cum ajunsese în brațele lui. Am venit într-o viteză până aici, dar m-am oprit mai întâi la universitate unde nu te-am găsit, apoi m-am apucat să caut adresa unde locuiești și m-am rătăcit. M-am învârtit în cerc până ți-am găsit camioneta și iată că am ajuns. Făcu o pauză să-și tragă răsuflarea și începu din nou să turuie, nelăsându-l pe Sam să spună o vorbă: Sam, să știi că m-am despărțit de Brad, de data asta definitiv. Am fost o proastă. Mă poți ierta? Te rog, iartă-mă. Îmi pare rău pentru tot. Brusc se opri și aruncă o privire spre remorca în care erau îngrămădite cutii și celelalte lucruri. Unde pleci? îl întrebă, încruntându-se.

– Păi...

– Din cauza mea? Voiai să pleci înainte să ajung eu, nu-i așa? O omor pe Clarissa. Se lăsă moale în brațele lui, gata să plângă, dezolată. Sam o sărută și când își înălță capul, Holly părea puțin ametită, așa că profită de ocazie ca să-i explice.

– Clarissa nu mi-a spus nimic. Eu...

– Oh, nu... suspină Holly ... ai pierdut la audierea despre etica profesională, nu-i așa? Nu pot să cred că...

– Nu, n-am pierdut. De fapt, toate acuzațiile acelea ridicole pe care mi le-a adus Malcolm au fost demontate rând pe rând... Mai mult decât atât, s-a râs în hohote. De fapt, nici nu se ajunsese la o audiere oficială, dar el nu aflase până la întoarcere despre această decizie. Mi-am dat demisia. Holly făcu ochii mari. Mi-am găsit o altă slujbă unde nu voi avea

de-a face cu indivizi ca Malcolm Jeffries. Viața e prea scurtă ca să mai suporți lângă tine și asemenea ticăloși.

– Da.

– Cum, nu-mi ții nici o predică despre obligațiile de serviciu, nu mă avertizezi în legătură cu pericolul șomajului, nu-mi vorbești despre necesitatea elaborării unor planuri? Sam își puse palma pe fruntea ei. Chiar te simți bine?

Și amândoi izbucniră în râs.

– Mă simt foarte bine și nu ai nevoie de nici un plan, fiindcă deja am eu unul pentru amândoi.

– Serios? Și o sărută pe umăr, apoi pe gât.

– Serios. Și îi îndesă în palmă o bucățică de hârtie. Ai avut dreptate. M-am îndrăgostit de tine, dar eram prea încăpățânată și prea proastă ca să recunosc. Sam despături hârtia. Era răvașul de la fursecuri pe care scria: Vi se vor realiza toate planurile. Te iubesc, Sam, și nu vreau să te pierd din nou, șopti ea.

– N-ai să mă mai pierzi, murmură el cu buzele în părul ei. Mi-a fost așa dor de tine... De acum încolo nu ne vom mai despărți.

– Vreau să fiu sigură de asta. Și, dându-se un pas înapoi, trase adânc aer în piept. Însoară-te cu mine. Vezi, rochia deja mi-am cumpărat-o. Chiar tu ziceai că e perfectă pentru o rochie de mireasă, spuse făcând o piruetă.

– Când iei tu o decizie, nu te lași până n-o duci la bun sfârșit, zise el, uitându-se cu admirație la femeia iubită.

– Nu-mi plac lucrurile făcute pe jumătate, spuse Holly zâmbind. Să-nțeleg că accepți?

Sam o ridică în brațe și o învârti de câteva ori.

– Da, da, da, da! strigă fericit.

Capitolul 11

Seara aceea urma să fie o seară romantică perfectă. Totul era pregătit: lumina discretă, muzica incitantă, vinul rece. Până și furtuna de vară, cu ploaia torențială ce răpăia pe acoperiș te invita să stai cuibărit în fața șemineului și să uiți de restul lumii.

Atmosfera se însufleți îndată ce Sam, soțul lui Holly, sosi acasă de la noua lui slujbă de profesor la liceul din localitate. După ce intră pe ușă, scutură stropii de ploaie de pe buchetul de margarete galbene, se descălță, își dădu jos haina udă leoarcă cravata și cămașa și se apropie de ea prin întuneric.

– S-a oprit curentul?

– Nu, zise ea zâmbind și lovi ușor perna canapelei.

Sam veni lângă canapea și lăsă florile pe măsuța pentru cafea.

– Glumeam. Știi că eu recunosc întotdeauna când e vorba de o seară romantică, spuse el. Și o culcă ușor pe

canapea, trecându-și degetele prin părul ei și întinzându-se confortabil deasupra ei. Unde e pizza de la Angelo's? Fără pizza și vin n-ai nici o șansă să mă seduci. Știi cât sunt de pretențios.

Holly își frecă nasul de al lui, apoi îl sărută pe gât. Cu fiecare zi îl iubea tot mai mult.

– E în bucătărie, dar îmi făcusem alte planuri cu tine... chiar aici pe canapea.

– Deja a început să-mi placă, spuse el, sărutând-o din nou.

Așa cum începuse seara aceea, totul mergea perfect, se gândea Holly. Și așa avea să fie mereu... până la adânci bătrâneți.

Sfârșit